

Thầy Giáo Hot Boy

Contents

Thầy Giáo Hot Boy	1
1. Chương 1: Thầy Giáo Minh Huy	2
2. Chương 2: Cậu Học Trò Bảo Khang	3
3. Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	5
4. Chương 4: Sự Trùng Hợp Đến Bất Ngờ	7
5. Chương 5: Ấn Tượng Của Mỗi Người	9
6. Chương 6: Lời Thì Thầm Từ Quá	10
7. Chương 7: Khang - Một Người Cực Khó Hiểu	11
8. Chương 8: Gia Sư Sao?	12
9. Chương 9: Chữ Duyên	14
10. Chương 10: Thì Ra Là Thầy! Thì Ra Là Em!	15
11. Chương 11: Chúng Ta Hãy Cùng Nhau Hợp Tác	17
12. Chương 12: Mong Chờ	18
13. Chương 13: Để Em Đưa Thầy Về	20
14. Chương 14: Nếu Em Cố Gắng Thầy Sẽ Thưởng Cho Em!	22
15. Chương 15: Cố Lên!!!	23
16. Chương 16: Thành Công Hay Thất Bại???	25
17. Chương 17: Giáng Sinh Đặc Biệt	26
18. Chương 18: Bí Mật Được Chia Sẻ (phần 1)	28
19. Chương 19: Bí Mật Được Chia Sẻ (Phần 2)	30
20. Chương 20: Bí Mật Được Chia Sẻ (phần 3)	31
21. Chương 21: Điều Tự Nhiên	33
22. Chương 22: Anh Đẹp Anh Có Quyền	34
23. Chương 23: Đừng Lo, Anh Sẽ Bảo Vệ Em!	36
24. Chương 24: Ai Là Người Nấu Mì Ngon Nhất?	37
25. Chương 25: Món Quà Vô Giá	39
26. Chương 26: Hãy Dành Cho Anh Một Ngày!	41
27. Chương 27: Kỳ Nghỉ Tuyệt Vời	43
28. Chương 28: Ngày Đầu Tiên Ở Quê Ngoại	44
29. Chương 29: Lần Đầu Tiên Ngủ Chung	46
30. Chương 30: Kết Thúc Chuyến Đi Đầy Thú Vị	48
31. Chương 31: Oh My God!	50
32. Chương 32: Minh Huy Bị Khống Chế	51
33. Chương 33: Gia Có Gia Quy	53
34. Chương 34: Giận	55
35. Chương 35: Định Giận Anh Tới Bao Giờ?	56
36. Chương 36: Quy Cũ	57

Thầy Giáo Hot Boy

Giới thiệu

“Con ơi, dậy đi nào, sáng rồi.” “Dạ, con biết rồi.” Hôm nay là ngày chủ nhật cuối tuần. Trên những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-hot-boy>

1. Chương 1: Thầy Giáo Minh Huy

Chương 1: Thầy giáo hot boy Minh Huy (Minh Moon) và cậu học trò Bảo Khang (Bink Nhỏ)

“Con ơi, dậy đi nào, sáng rồi.”

“Dạ, con biết rồi.”

Hôm nay là ngày chủ nhật cuối tuần. Trên những con đường, từng dòng người, từng dòng xe thi nhau tấp nập, thi nhau vội vã. Không khí đang ngày càng nhộn nhịp hơn khi ánh đèn trên con đường đã tắt đi nhường lại “công việc chiếu sáng” cho ánh dương lập lòe trên cao. Hàng cây rung rinh trong gió, thoảng những chiếc lá rơi đầu ngày, thoảng những tiếng chim hót làm say lòng người. Không khí quả thật là một động lực cho con người có một ngày nghỉ ngơi thư giãn, thoải mái. Trong nhà của thầy giáo mới Minh Huy, mọi chuyện vẫn như thường ngày.

- Chào buổi sáng cả nhà! - Huy bước xuống từ trên gác, với nụ cười rất ư là tỏa nắng.

- Sao hôm nay con vui quá vậy? - Mẹ Huy cười, đôi mắt đầy hạnh diện hướng về phía anh ta.

- Dạ, tại ngày mai là ngày đầu con đi dạy nên thấy vui vui mẹ ạ! - Anh lễ phép trả lời đúng “chất” của một giáo viên.

- Con phải cố gắng làm việc nha con. Đây là ước mơ của con, cũng là mong mỏi của ba mẹ. Vạn sự khởi đầu nan nha con! - Ba “thầy” Huy nhẹ nhàng dạy bảo anh.

- Dạ, con sẽ cố gắng hết sức để không làm ba mẹ lo lắng! - Anh nghiêm túc.

Ông khẽ gật đầu hài lòng:

- Tốt lắm, chúc con sẽ có ngày đầu làm việc thật thành công nhé. Ba luôn tin tưởng con. Con với bà dùng bữa sáng đi.

Nơi góc nhỏ của căn nhà, ba thành viên dùng bữa sáng trong không khí vui vẻ, đầm ấm. Ba nói, mẹ con cùng cười. Gia đình này khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ vì cái “đúng nghĩa” của một gia đình. Nói chút về thầy giáo trẻ Minh Huy, anh là một hot boy chính hiệu. Anh tốt nghiệp đại học Sư phạm, nối theo nghề giáo viên của ba mẹ cậu. Anh hai mươi ba tuổi, sở hữu gương mặt vô cùng đẹp trai cùng thân hình lí tưởng: mũi cao, mắt hai mí, đôi mắt vô cùng ấm áp, đôi môi hình trái tim đầy quyến rũ; cao 1m75 cùng body chuẩn không cần chỉnh. Anh nhiều lần gặp phải rắc rối từ chính vẻ đẹp của mình mang lại. (Sao không làm người mẫu đi nhỉ?). Chưa dừng lại ở đó, anh còn có một vũ khí lợi hơn đó chính là giọng nói. Có lẽ quá may mắn khi anh sở hữu một giọng nói vô cùng đặc biệt, thật khó diễn tả sao cho đúng. Nó làm người đầu tiên nghe thấy phải ấn tượng sâu sắc và dễ dàng có cảm tình. Ôi, thật sự là thiên thần duy nhất

còn tồn tại. Anh cũng biết được sức hút của mình nhưng chưa bao giờ anh tự cao vì nó. Anh vẫn khiêm tốn, vẫn hiền lành, giản dị, tốt bụng. Anh thật âm áp, trên môi luôn nở nụ cười đầy khả ái.

- Con đi đâu thế? - Mẹ anh hỏi.

- Dạ, con đi dạo ở công viên rồi sẵn ghé siêu thị mua một số thứ cần thiết cho ngày mai thôi mẹ.

- Ồ, con đi về sớm nha!

- Dạ!

Nói xong, anh bước ra khỏi nhà và đi bộ về phía công viên. Nhà anh cũng gần với công viên lắm nên có thể nói công viên là nơi cậu thường xuyên lui tới. Anh bước đi chậm rãi, vừa đi vừa tận hưởng khí trời dịu mát của một sớm mùa đông. Anh ngân nga hát, hát đi hát lại vồn vện một câu “Hay là mình cứ bắt chặp hết yêu nhau đi em!” Giọng hát nghe trẻ con ngô nghê dễ thương làm sao ấy.

Hôm nay là ngày chủ nhật nên công viên cũng tấp nập người. Minh Huy bước đi trên con đường ngập tràn lá rơi. Anh là một người “quen” của khu công viên này vì cậu thường tới đây ngắm cảnh, thư giãn những lúc rảnh rỗi. Nơi đây, chính nơi đây đã mang tới cho cậu ta một kỉ niệm làm anh ta mãi nhớ nhưng đến tận bây giờ, cũng chính nơi này đã lấy đi kỉ niệm đó, bỏ lại cho cậu biết bao nỗi mất mát, hối tiếc. Anh mặc một chiếc quần jeans cùng chiếc áo phong trắng trông thật sành điệu, thời thượng.

“Lặng im em đến trên từng bước chân âm thầm. Và nghe con gió nào vừa thoáng qua rất lạnh, tưởng như em vẫn còn ở nơi đây nói cười, để cho em tựa vào bờ vai anh khóc lên...”

Không gian nơi công viên thật thanh bình, dễ chịu. Minh Huy không biết tự bao giờ đã ngồi trên băng ghế đá dưới tán cây phượng vĩ xanh ươm. Gương mặt Huy lúc này có vẻ đắm chiêu nhiều tự sự. Đôi mắt hờ hệt đứng yên nhìn về một thứ hư vô phía trước, cơ mặt hóp lại như không còn máu, đôi môi khép chặt lại, đôi tay hững hờ tựa vào băng ghế. Anh ta ngồi im, trái tim anh cũng đập trong tiếng nấc lặng thinh. Anh đang suy nghĩ hay nói khác hơn là anh đang tái hiện lại ký ức ấy trông vừa ngọt ngào vừa cũ xưa.

“Anh ơi, làm cho em cái chong chóng đi!”

“Anh ơi, sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Anh xấu quá, đã lỗi hẹn mất rồi!”

Biết bao nhiêu kỉ niệm ủa về, làm cậu khát khao được một lần trở về ngày đó. Anh khẽ mỉm cười, rồi thầm nói với chính bản thân mình: “Anh sẽ đợi em, anh sẽ mãi chỉ có em mà thôi.” Khi Minh Huy học lớp bảy, anh đã từng có khoảng thời gian hạnh phúc mà chính tận bây giờ anh mới cảm nhận được nó mãnh liệt, nó thấm thiết hơn bao giờ hết, đó là khi kề bên cậu lúc nào cũng là một tâm hồn ngây thơ, một con người đáng yêu chỉ kém anh sáu tuổi mà thôi. Nó đã chinh phục được trái tim Huy, bằng sự chân thành và tự nhiên. Huy còn nhớ như in những gì về nó. Cuộc đời luôn thay đổi một cách bất ngờ, một ngày kia cậu đã vĩnh viễn không còn thấy nó trên cuộc đời này. Tai nạn xe đã cướp đi nó, đã cướp đi điều quan trọng trong trái tim anh. Anh, quả thật rất đau đớn và buồn bã. Cú “shock” quá lớn khiến anh từng có thời gian rơi vào trầm cảm, khủng hoảng, nhưng nhờ có gia đình và sự lạc quan vốn có, Huy đã trở lại thể cân bằng và chấp nhận sự thật này.

2. Chương 2: Cậu Học Trò Bảo Khang

Chương 2: Cậu học trò siêu nhí nhố Bảo Khang

“Đừng bỏ em lại một mình mà...”

“Anh, em xin anh đấy...”

“Đừng đi mà...Á...”

Khang hét lớn, tiếng hét đầy nỗi sợ hãi. Khang bật người dậy. Đôi mắt mở ra trong muôn vàn nước mắt. Thì ra đó chỉ là mơ. Khang đã mơ gì mà khóc thét kinh hoàng đến như vậy? Trông bộ dạng Khang lúc này nhìn mới dễ thương làm sao.

“Cốc...Cốc...Cốc”

-Có chuyện gì vậy con?- Mẹ Khang ở ngoài đang lo lắng cho cậu “quý tử” của mình.

-Dạ, không có gì đâu mẹ, chỉ là mơ mà thôi.

-Vậy à? Làm mẹ lo muốn thót tim-Bà thở phào nhẹ nhõm.

-Con xin lỗi mẹ.

-Con còn không mau thức dậy vệ sinh cá nhân đi. Con trai gì đâu lớn rồi mà còn ngủ nướng là sao?- Bà gượng giọng nói với con mình.

Khang nũng nịu như đứa trẻ mới lên ba:

-Hôm nay là chủ nhật mà mẹ. Ý, mà mấy giờ rồi mẹ?

-Con thật là hết biết. Chín giờ rồi đó con.

-Hả? Chín giờ cơ à?

Khang hốt ha hốt hải như gà mắc xương vậy, chạy đông chạy tây, chạy ngược chạy xuôi dọn dẹp phòng ốc, vệ sinh cá nhân. Khang là như vậy đó, 17 tuổi rồi còn gì, học sinh lớp mười hai rồi còn gì, mà tối ngày cứ như “trẻ lên ba” vậy á. Chuyện là hôm nay ba cậu sẽ trở về nhà sau chuyến công tác dài hai tháng. Khang đã hứa với ba rằng hôm nay sẽ cùng mẹ ra đón ba cậu ta,vậy mà... Cái tật lớn hơn cái tuổi, cứ chủ nhật là ngủ tẹt ga, ngủ như chưa từng được ngủ vậy á. Mà được cái là cậu rất ngoan ngoãn, lễ phép, biết điều chứ không như con nhà người khác. Khang sở hữu gương mặt vô cùng “baby” được kế thừa từ ba và mẹ cậu, có cái mũi hơi cao dạng sọc dừa là “lai” à, mà cũng không biết là lai từ ai, chắc tông chi họ hàng mấy đời trước. Nước da trắng ngần khiến con nít mới lớn cũng phải khao khát ghen tị. Dáng người Khang mảnh khảnh lắm, đi đứng ăn nói nhẹ nhàng có một cái gì đó rất là “Bảo Khang”. Bạn bè thường gọi là Khang bột, cái biệt danh mà Khang chẳng thích tí nào. Nổi bật nhất trong con người Khang có lẽ là vẻ ngây thơ, điệu bộ dễ thương và tính tình con nít của cậu ấy. Điều đó làm Khang được nhận nhiều thiện cảm từ người khác.

Sau một hồi đồn đáo, vội vã, cuối cùng cậu đã chuẩn bị xong. Cậu mặc quần Jeans ngắn tới đầu gối phối cùng chiếc áo sơ mi sọc ca-rô trắng đen cùng biểu tượng Vcaz nổi bật. Nhìn Khang sành điệu lắm. chất lắm. Phong cách ăn mặc, phối đồ của Khang rất là tinh tế, thời thượng. Nhìn cách ăn mặc thôi cũng đủ biết là con nhà giàu. Khắp người cậu nồng nặc mùi nước hoa. Đứng trước gương, cậu chỉnh đốn trang phục, rồi xuống phòng khách.

-Khi nào cha về tới sân bay vậy mẹ?- Khang hồ hởi hỏi mẹ.

-Chi vậy con?- Bà nhìn Khang.

-Mẹ đã hứa với ba sẽ cùng con đón ông ấy mà?- Khang nhú mày ra vẻ người lớn.

Mẹ Khang nhìn con trai mình như vậy, khẽ cười, nụ cười phúc hậu làm sao.

-Sao mẹ cười vậy?- Khang tỏ ra nguy hiểm.

-À, thì...chuyện là ba con đang trên đường về.Mẹ con mình không cần đón- Bà vẫn còn cười.

-Hả? Mẹ đang đùa với con hả?- Tôi há hốc hở mồm về bán tin bán nghi.

-Thật mà con trai...

-Mẹ thật là...sao không chịu gọi con dậy sớm, con bắt đền mẹ đấy- Cậu hơi thất vọng, nét mặt lúc này dễ thương làm sao.

-Mẹ gọi suốt con có chịu dậy đâu, mà ba con cũng đang có chuyện quan trọng nên ghé công ty rồi mới về nhà.

“Tíc...tíc...tíc”

Tiếng chuông cửa nhà Khang reo lên. Khang như đoán trước được đó là ba mình nên vội chạy ra mở cửa. Chắc Khang nhớ ba lắm, tội nghiệp.

-A...ba về!

Ba Khang vừa mới xuống xe chưa gì đã bị đứa con cưng chạy lại ôm siết rồi.

-Nghệt thở quá con- Ông cười sung sướng

-Con nhớ ba quá à- Chưa gì mà Khang đã rút nước mắt rồi.

-Con mít ướt quá à, ba về rồi mà.-Ông xoa đầu Khang.

Ông nói vậy thôi chứ xa xon một thời gian rồi ông càng nhớ hơn. Ông cũng đang khóc đấy thôi, nhưng khóc trong lòng thôi.

-Hai cha con ông thật chứ. Thôi vô nhà nghỉ ngơi đi anh, em dọn cơm rồi gia đình mình cùng ăn nhé.- Mẹ Khang nói.

-Vô nhà đi con- Ông nói với Khang.

Gia đình Khang vui vẻ ăn bữa cơm sum họp trong đầm ấm, vui vẻ. Khang như vui lắm, cứ cười suốt. Sau bữa cơm, Khang “xung phong” rửa chén để ẹ nghỉ ngơi rồi tâm sự với ba. Lần đầu tiên trong đời Khang làm việc này luôn nhưng

3. Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Chương ba: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Hôm nay đã là thứ hai rồi.Không khí hôm nay rộn ràng khôn tả.Minh Huy càng rộn ràng hơn bao giờ hết:hôm nay cậu đi dạy.Đêm qua Huy bận “thao thức”,bận “trực đêm” nên ngủ không được,có lẽ cậu đang bồi hồi xao xuyến,lo lắng,chờ đợi giây phút cậu được đứng trên bục giảng.Tuy ngủ trễ nhưng cậu vẫn thức sớm.Mới có năm giờ,trời còn tinh mơ những làn sương mà cậu đã chuẩn bị rồi.Đúng là tâm trạng của một người lần đầu tiên đi làm.

Hôm nay,cậu khoác lên mình bộ trang phục nhìn nhả nhặn,trang trọng và lịch sự làm sao.Chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khôi thanh khiết phối cùng chiếc quần tây đen quý phái như tôn thêm nét “đẹp” “nghiêng nước nghiêng thành”,“đỗ sông đỗ bể” của cậu.Huy còn khéo léo chọn chiếc carvest sọc ca-rô trắng đen cho thấy được phong cách chừng trạc,trưởng thành của mình ở độ tuổi hai mươi ba.

-Chào buổi sáng cả nhà!-Minh Huy rạng rỡ bước xuống từ trên lầu,trên môi còn nở một nụ cười “quyến rũ” chết người.

-Haha!Con trai ta hôm nay trông người lớn quá.-Ba của Minh Huy cười đầy niềm tự hào mãnh liệt vỗ đứa con duy nhất của mình.

Mẹ Minh Huy đã chuẩn bị bữa sáng tất.Giờ đây bà đang chăm chú về cậu.Dịu hiền thay tâm trạng của một người mẹ,bà đang rung rưng cảm xúc trong giây phút nhìn đứa con mình nuôi dưỡng bấy lâu nay đã thật sự trưởng thành,thành danh.Bà dường như không kìm chế nổi cảm xúc,mà dạt dào:

-Mẹ hạnh phúc lắm con à.Những điều tốt đẹp đang chờ con phía trước,hi vọng con sẽ làm được.

Minh Huy cũng không giấu nổi cảm xúc của mình,cậu nở nụ cười với đôi mắt đầy sự quyết tâm,như để đáp lại tấm lòng của cha mẹ mình.Sau đó cả nhà thầy giáo hot boy Minh Huy quây quần bên nhau ăn sáng.

-Dạ,thưa ba mẹ con đi dạy ạ.-Cậu từ giã gia đình.

Trái ngược với không khí thanh bình ở nhà Minh Huy,ở nhà Bảo Khang “nhí nhố” thì đang hơi “hỗn loạn” vì cậu Bảo Khang.Dường như đây đã là một “nếp sống” của gia đình rồi. (hihi).Ngày nào cũng thế,trong nhà luôn “ầm ĩ” tiếng gọi,tiếng thúc giục Bảo Khang thức dậy;cũng luôn phát lên những lời “cào nhào” của Bảo Khang.Chuyện là cậu luôn thức dậy muộn,hôm nay cũng không phải ngoại lệ.Đã sáu giờ rồi còn gì.Vậy mà giờ này Bảo Khang còn đang “nệm ấm chăn êm” như thế kia.

-Mấy giờ rồi mẹ?-Cậu ngồi dậy vươn vai,hít thật sâu.

-Con còn hỏi nữa,sáu giờ năm rồi đấy!-Mẹ cậu không hài lòng.

-Hả?Sáu...giờ...năm... à?Chết con rồi ba mẹ ơi.Xin chúa hãy phù hộ con!-Cậu cuống cuống lên thay đồ đi học.

Cậu vội va vội vàng,lính hoa lính huỳnh chạy hết chỗ này đến chỗ kia.Không biết cậu có chóng mặt không chứ người ngoài mới nhìn là đã “nhức đầu” kinh lắm rồi.Ấy thế mà chẳng mấy chốc,nhìn xem kia,cậu đã xong rồi,sẵn sàng rồi.Này thì vệ sinh cá nhân xong rồi nhá,quần áo đồng phục cậu mặc gọn gàng rồi nhá,sách vở cũng đầy đủ rồi nhá,mặt mày tóc tóc tai cũng chuẩn luôn rồi nhá.Cậu ấy quả là siêu nhân,nói vậy thôi chứ ngày nào cũng vậy riết rồi cậu cũng quen,cũng thuần thục,nhuần nhuyễn.

Cậu mở cửa ra,với tiếng thở hổn hển.Cậu đang mệt cơ mà...Chẳng biết vì sao mẹ cậu cứ đứng trước cửa phòng cậu này giờ,bà tỏ ra ngán ngấm:

-Con riết rồi hư quá,chẳng biết giờ giấc là gì.Con có biết thời gian là vàng,là bạc không?Mai mốt khi làm ăn mà con chẳng biết đúng giờ là gì thì sao làm ăn được?Con học được từ ai vậy?Dặn bao nhiêu lần cũng không chịu sửa.Đúng là cái tật lớn hơn cái tuổi!

Cậu nhăn mày méo mặt trước những lời dạy của mẹ cậu.Ngày nào cũng vậy,cũng mấy câu đó,riết rồi cậu cũng thuộc lòng.

-Dạ,con biết rồi thưa mẹ!-Cậu nhẹ nhàng nói.

Nói xong,cậu vội vàng chạy xuống dưới nhà đi học.Không khéo hôm nay cậu lại bị trễ học và chịu phạt như những lần trước.

-Con nhớ ăn sáng rồi hãy đi nha-Bà cố nói thật lớn để Bảo Khang nghe.

Bà bước vào phòng cậu.Cái gì thế này?Nơi đây vừa xảy ra chiến tranh à?Bà như không tin vào mắt mình.Phía trước mặt bà là cảnh mền gối “được quăng” lung tung phen,nào là áo rơi quần rớt đầy trong tủ,tập sách thì chẳng khi nào Khang chịu dành thời gian sắp xếp cả.Thế là bà phải tốn công rồi.

Trên con đường đến trường dạy học,Minh Huy đang “thong thả” trên chiếc xe hiệu AirBlack.Gương mặt cậu tươi tắn như hoa mới nở vậy.Cậu chẳng hề hồi hộp hay lo lắng gì cả.Cậu đang nghĩ đến những việc sẽ xảy ra sắp tới,ngĩ tới những đồng nghiệp,những đứa học trò...Còn Bảo Khang,trên chiếc xe đạp mới,cậu đang “hì hục” đạp thật nhanh,thật đều đi đến trường. Khang cũng biết trễ học là gì nữa à?Trên trán và sau lưng cậu,mồ hôi đang nhễ nhãi,đầm đìa,trông rất tội.“Chắc phải kêu ba mẹ sắm ỉnh chiếc xe Honda đi học cho đỡ cực quá,chứ như vậy hoài chắc mình chết sớm”-Cậu nghĩ thầm.

“Két...két...két”

Minh Huy và Bảo Khang va chạm xe với nhau rồi.Ngày thứ hai đầu tuần mà như vậy sao?Bảo Khang bị rơi xuống xe và té xuống đất.Còn Minh Huy thì còn ngồi “trơ trơ” trên xe,mặt tái mét như chưa kịp lấy lại “ba hồn bảy vía”.

-Xin lỗi,em có sao không?-Minh Huy xuống xe và chạy lại đỡ Bảo Khang đứng dậy trong trạng thái vô cùng lo lắng cho đối phương.

Bảo Khang như chẳng thể nói được điều gì,cả người mềm nhũn vì quá bất ngờ trước “tai nạn vô tội” này.

-Dạ...không sao...đâu ạ!-Cậu cố gắng che giấu nỗi sợ đang lên nổi trong cơ thể mình.

-Thật không em?Anh xin lỗi nhiều nha.-Minh Huy như nhẹ đi phần nào.

-Chỉ trầy xước nhẹ thôi à.Nhưng còn chiếc xe...nó...-Cậu chỉ vào chiếc xe nhưng rồi lại không nói gì.

Bảo Khang như “hoảng hồn” tập hai,khi mà giờ đây chiếc xe của cậu đã “không còn nguyên vẹn”.Niềng xe đã bị biếng dạng méo mó rồi.Minh Huy nhìn chiếc xe của cậu,rồi cũng day dứt cảm thấy có lỗi:

-Bây giờ...phải làm gì bây giờ?

Minh Huy mặt mày “rối ben” ,có lẽ đây là lần đầu anh gặp phải chuyện rắc rối này.Cậu ta vẫn không ngừng suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề,trong khi Bảo Khang đang...lau những giọt nước mắt tuôn ra từ lúc

nào. Bảo Khang nhìn vậy thôi cũng yếu lòng quá nhỉ? Chuyện cũng đâu có gì... Minh Huy nhìn sự đáng thương này, cũng đâu đành lòng, cậu chăm chú nhìn Khang:

-Này nhóc! Sao lại khóc như vậy? Cho anh xin lỗi. Bây giờ thì cũng trễ rồi, để anh chở em tới trường, còn chiếc xe thì để anh đem sửa sau.

Bảo Khang lặng thinh hồi lâu, nhìn Huy:

-Lỡ... anh trốn tránh trách nhiệm luôn rồi sao? - Cậu nói với Minh Huy, nhưng nào đâu dám nhìn thẳng vào mắt Huy.

-Hihi, em cũng thật là... đây này, cầm lấy làm "tin" đi. - Minh Huy, anh ta cười khẽ trước sự ngây thơ của Khang.

-Cái gì vậy?

-Giấy Chứng minh nhân dân!

-Hả? (Khang bất ngờ vì sự bất ngờ) Anh dám đưa em cái này... ầy hả?

-Ồ, có gì không? Nhờ nếu anh trốn tránh trách nhiệm sửa xe cho em thì cứ đem nó đến báo công an. - Minh Huy ra vẻ nghiêm túc.

-Anh... Mà gần trễ học rồi, anh chở em tới trường đi.

-Ồ, nhưng trước hết là phải gửi chiếc xe này nhờ người ta giữ dùm.

Nói xong, Huy khom người, hai cánh tay khỏe mạnh nâng chiếc xe lên và đi về phía nhà người dân gần đó. Tại đây, cậu đã nhờ họ trông giúp chiếc xe và cảm ơn rất chân thành. Bảo Khang cứ nhìn theo Minh Huy chăm chăm, cậu đang bị sự chân thành, đáng tin của Minh Huy làm ất hết "ngghi ngờ".

-Lên xe đi! Gần bảy giờ rồi, thầy Minh Huy đưa nón bảo hiểm ra.

-Rồi, trường Trung học phổ thông Cầu Hạc á nha! - Bảo Khang lên xe ngồi, tay vừa đội chiếc nón bảo hiểm, miệng vừa nói.

-Cầu Hạc à? Vậy thì tốt quá. Anh cũng có việc ở trường đó.

-Vậy à.

4. Chương 4: Sự Trùng Hợp Đến Bất Ngờ

Chap 4: Sự Trùng Hợp Đến Bất Ngờ

Trong cái rủi có cái may, cũng nhờ vụ va chạm xe nhẹ với Minh Huy mà Bảo Khang mới được đi trên "ngựa" AirBlack sang trọng, có người chở đàng hoàng, thời gian đến trường cũng rút ngắn lại, ngờ vậy mà cậu cũng thoát khỏi "án" đi học trễ. Còn về phần Minh Huy, với bản tính chuần mực, cậu khó tránh khỏi sự trách móc bản thân mình đã gây ra vụ tai nạn không nghiêm trọng lần này, rồi cũng cảm thấy có lỗi nữa.

Trước cổng trường, hàng trăm đứa học sinh đang vội vã đi đến lớp, do chỉ còn vài phút nữa là vô học rồi. Minh Huy thắng xe gấp, khiến Bảo Khang ngã người về sau theo quán tính và theo phản xạ thì hai tay cậu ôm chặt lấy eo của Minh Huy. Minh Huy nhìn cậu, cậu vội vàng rút tay ra, gương mặt tự dưng đỏ một cách bất ngờ, chắc đang mắc cỡ vì hành động đó.

-Wow! Ngôi trường đẹp thật! - Minh Huy đứng trước cổng nhìn vào, đôi mắt thể hiện rõ sự vui mừng, náo nức, rạo rức.

Bảo Khang nhìn Huy, rồi chỉ biết cười mà thôi.

-Trưa nay tan học em đứng đây chờ anh. Nhớ, không được trốn đâu đấy, nếu không...

-Không thì sao?

-Tự anh hiểu...

Nói xong, Bảo Khang cũng như bao đứa học trò khác nhanh chóng bước vào lớp. Còn Huy, cậu ta thì sôi mắt theo Khang, “Có điều gì đó rất lạ ở đứa nhóc này”-Huy bâng khuâng.

“Tùng..tùng...tùng”.

-Thưa thầy hiệu trưởng, hôm nay con rất vui khi được công tác ở trường này!

-Tốt lắm, nếu có gì khó khăn cứ nói, ta sẽ giúp đỡ con!

Tại phòng hiệu trưởng, thầy Minh Huy và thầy hiệu trưởng đang nói chuyện với nhau trong không khí vui tươi, hào hứng.

“Ê! Nghe đồn trường mình có thầy mới chuyển về”

“Nghe nói đẹp trai lắm”

“Mê trai!”

“Hôm nay dạy lớp mình á”

“Thích quá”

Bảo Khang bước vào lớp. Cậu vừa vào đã nghe tụi nó xôn xao bàn tán chuyện gì đó.

-Ê! Làm gì nhìn dữ vậy? Mới thấy hôm nay đi sớm á nha.-Song Thư lớp trưởng cũng là bạn thân của cậu.

-Hihi. Chuyện... dài dòng lắm, kể tới mai cũng không hết. Mà tụi nó nói chuyện gì mà rộn rã thế?

-À... thì cái chuyện hôm nay thầy giáo mới sẽ dạy thế cô Huỳnh. Nghe nói là “traí đẹp” nên tụi nó mới nháo nhào như vậy á.

-Có nữa hả?-Cậu ngạc nhiên.-Đồ mê trai!-Cậu nhìn xung quanh lớp.

-Mê trai như cậu vậy!-Song Thư nói khẽ trong tiếng cười đầy sự trêu chọc.

Nói khẽ gì chứ. Khẽ đến độ Bảo Khang bên này đã nghe thấy, mà còn rõ nữa là đằng khác. Nhưng cũng thật bất ngờ vì lúc này Khang không phản ứng gì hết. Cậu ấy quả thật mê trai?

Ấy thế mà đã vô học. Mọi người trong lớp ai nấy cũng đều nháo nhào, lộn xộn bàn tán về thầy giáo mới: đứa thì tự hỏi thầy đẹp trai đến mức nào, đứa thì thầm mong thầy giáo mới sẽ thật “dễ giải” và “dễ tính”. Còn Bảo Khang thì ngược lại tất cả. Cậu đang chăm chú tự dò bài lại, trông siêng năng rất odd. Nhưng nào ngờ cậu đang hướng tâm trí mình vào chuyện hồi sáng. Cậu tự nhủ: “Không biết anh ta có lừa mình không? Anh ta là người tốt thật sự?”. Xong rồi lại mỉm cười tựa hồ một gã từ bệnh viện tâm thần trốn ra.

“Thầy mới tới rồi!”

Tiếng thông báo dễ dàng gây sự chú ý. Ai nấy cũng hồi hộp như nhau. Không khí lớp dần im lặng, tất cả mọi sự chú ý đều hướng vào thầy giáo mới. Bảo Khang không hiểu sao lúc này trái tim mình lại đập liên hồi.

Một người con trai bước vào trước cửa lớp. Ánh mắt thân thiện, gương mặt đẹp tựa ban mai này đã đánh gục tất cả các thành viên trong lớp bất kể nam hay nữ. Giọng nghiêm của nhỏ lớp trưởng bỗng dịu dàng hẳn lên, thường ngày thì “dữ” khỏi cần bàn. Đúng là đồ hám sắc!

Minh Huy ra lệnh cho học sinh ngồi, rồi từ từ giới thiệu:

-Chào các em! Thầy tên Minh Huy là người sẽ phụ trách môn Toán thay cho cô Huỳnh từ đây đến cuối năm.

-Chào thầy-Cả lớp đồng thanh.

Dứt lời, thầy nhìn xung quanh lớp như để làm quen với từng người. Rồi khẽ dừng lại... Trước mặt Huy bây giờ là Khang, cậu học trò lúc sáng. Còn về phần Bảo Khang thì đờ cứng người từ lúc thầy Minh Huy xuất hiện. Cậu cảm thấy mình và thầy giáo mới quả thật có duyên. Cậu không ngừng suy nghĩ: “Chẳng phải là cái anh hồi sáng à? Thì ra là tên Minh Huy. Vậy thì khỏi phải lo rồi”.

Minh Huy cũng có những suy nghĩ riêng: “Quả thật có duyên. Chuyện thật thú vị.”

Tuy nhận ra nhau nhưng hai người vẫn tỏ vẻ như không có gì. Buổi học vẫn như thường ngày trôi qua. Bảo Khang nhớ tới chuyện hồi sáng liền ra cổng trường chờ Minh Huy, người thầy “định mệnh” của cậu, nhưng khi thể thì không còn hùng hồn nữa rồi, chỉ còn sự bối rối, lo lắng mà thôi. Minh Huy cũng không quên chuyện, ra gặp mặt Bảo Minh. Sau khi hai người giải quyết tất cả mọi chuyện, Bảo Khang mới dám hé một câu cảm ơn dù mình không có lỗi:

-Cảm ơn...thầy nhiều lắm ạ!

Tuy giọng nói có chút ngượng ngùng, lại còn ngoảnh mặt sang chỗ khác, nhưng Khang có vẻ rất chân thành. Minh Huy cười cười đặt hai tay lên vai Khang, rồi nói:

-Lỗi phải gì chứ? Thầy mới phải là người xin lỗi. Xin lỗi em!

-Dạ...Không cần vậy đâu thầy!

-Mà thầy chưa biết tên em!

-Em tên Bảo Khang.

5. Chương 5: Ấn Tượng Của Mỗi Người

Chương 5: Ấn Tượng Của Mỗi Người

Hôm nay, lại có tiết Toán, Bảo Khang cũng như thường nhật, chẳng mấy khi thích và hứng thú với cái môn “khô khan” này. Bằng chứng điểm môn Toán của nhóc luôn thấp lè tè, nhìn vào ai cũng thấy chán cái sự học của cậu. Còn Minh Huy, anh ta luôn háo hức mong chờ từng phút, từng giây để được đứng trên bục giảng dạy học. Quả thật là một nhà giáo tuy mới vào nhưng lại rất yêu nghề, yêu công việc.

“Tùng...Tùng...Tùng...”

Giờ học Toán bắt đầu.

Minh Huy kiểm tra bài cũ.

“Bảo Khang trả bài nào”- Minh Huy mở sổ điểm ra và gọi tên.

Bảo Khang vừa nghe thấy, chợt như cảm thấy thế giới chao đảo. Rồi cậu cũng kèm nén sự lo sợ của mình, bước lên trả bài. Cậu ta vốn dĩ học không giỏi môn này.

“Em hãy giải bài toán sau”. Minh Huy vừa nói vừa chép đề lên bảng, lệnh cho Bảo Khang phải làm. Gương mặt Khang tái nhợt lại, vì bài toán thật sự quá khó với cậu.

“Dạ! Em không biết làm bài này thưa thầy!”. Khang lấy hết can đảm của mình để nói ra, cả lớp cười “râm rộ” lên vì bài toán này không thật sự khó như Khang nghĩ.

Minh Huy nhìn Khang, trong lòng đầy sự lo lắng cho cậu. Bởi vì Khang đã hỏng kiến thức quá nhiều. Thế là Minh Huy phải ra sức dạy lại cách làm bài tập dạng này cho Khang một cách chậm chạp, tỉ mỉ. Khang thì cũng chăm chú lắng nghe, cố gắng hiểu nhưng mà số trời đã ban cho cậu một trí thông minh rất ư là “xuất sắc”.

“Em đã hiểu chưa?”. Thầy Minh Huy hỏi cậu học trò Bảo Khang, trong lòng chắc chắn cậu đã hiểu.

“Dạ...cũng gần hiểu rồi, thưa thầy!”.

“Là sao? Em có biết làm chưa?”. Ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

“Dạ...”. Khang xụ mặt xuống, không nói nên lời.

Còn Minh Huy dường như chẳng tin vào mắt mình. Lần đầu đi dạy mà gặp phải tình cảnh này. Lúc thầy Minh Huy suy nghĩ, trông càng quẫn rữ hơn. Im lặng giờ khá lâu, Minh Huy dồn hết sự chán nản, quyết

định không bỏ cuộc. Cậu quyết tâm giành lại bài này một lần nữa, rồi lần hai, lần ba...cho đến khi nào Khang hiểu thì thôi. Quả thật là thầy giáo có tâm!

Cuối cùng thì mọi sự nỗ lực của thầy đã được báo đáp, Bảo Khang đã biết làm bài tập này. Bảo Khang cũng rất siêng năng, chỉ mỗi tội là hơi bị “dốt” môn Toán. Người ta thường nói: “Cần cù bù thông minh”. Quả đúng là như vậy.

” Em cần phải cố gắng hơn nữa. Thầy thấy em học không được tốt môn này!”. Thầy giáo ân cần nói với Bảo Khang, còn Bảo Khang thì chỉ biết vâng vâng dạ dạ vậy thôi.

Bảo Khang rất cảm kích thầy vì không nổi cáo với mình như những thầy cô trước, ngược lại còn ân cần giảng lại bài nữa chứ. Bảo Khang nhờ đó mà đã biết làm bài tập dạng này, mặc dù chưa thành thạo lắm, cậu càng có được hứng thú học hơn. Hôm nay đúng là một ngày gió bão, Bảo Khang học Toán rất siêng năng, lúc nào cũng chăm chú lên bảng, rồi giơ tay phát biểu nữa. Hành động này khiến cả lớp kinh ngạc, càng làm cho thầy Minh Huy chú ý hơn.

Hết giờ Toán.

Bảo Khang chạy theo dáng thầy Minh Huy đang đi xuống phòng giáo viên.

“Thầy ơi!”

Thầy quay lại, chưa hiểu chuyện gì.

“Thầy ơi, cho em...cám ơn thầy nhe!”

Vừa nói xong, Khang nhanh chóng chạy đi lên lớp, bắt chập thầy đang “ngơ người” ra ở đó. Thầy chợt mỉm cười khê khi đã hiểu ra vấn đề. Trong suy nghĩ thầy bây giờ, Bảo Khang đúng là một cậu học trò đáng yêu tuy không được thông minh cho lắm.

Bảo Khang thật sự chưa lên lớp đâu. Cậu còn đứng nép bên vách tường lén trộm nhìn thầy. Trong suy nghĩ cậu ta bây giờ, thầy Minh Huy như một người hùng, vừa đẹp trai, vừa tốt tính. Bảo Khang tự nhủ sẽ cố gắng học môn Toán để tốt nghiệp, cho thầy và cho cả gia đình.

Hai người họ, quả thật có duyên? Hai người họ có từng nghĩ rằng mình sẽ thuộc về nhau? Câu trả lời còn nằm ở chặng đường dài ngoằn đầy chông gai phía trước...

6. Chương 6: Lời Thì Thầm Từ Quá

Chương 6: Lời thì thầm từ quá khứ.

Thấm thoát một tuần nữa lại trôi qua. Hôm nay đã là ngày chủ nhật cuối tuần. Cũng giống như mọi ngày, không khí vẫn quy cũ: nhộn nhịp, tấp nập. Tại nhà của thầy giáo Minh Huy, bữa sáng đã được dọn sẵn sàng mặc dù trời còn rất sớm.

“Mời cả gia đình xuống ăn cơm”. Tiếng gọi đầy ân cần của mẹ anh ta dưới nhà bếp. Trên này, Minh Huy đã thức dậy từ lâu, vệ sinh cá nhân từ lâu. Hôm nay là chủ nhật mà sao cậu lại ăn mặc gọn gàng, đẹp đẽ, trau chuốt như thế? Cũng có một nguyên nhân.

Anh ta bước từ trên lầu xuống, nhìn thật giống như đang chuẩn bị đi đám cưới, chẳng thể mà mẹ anh ta lại chẳng hỏi:

-Con đi đâu thế? Đi đám cưới à?

Anh ta cười đầy vẻ bí mật:

-Dạ, không thưa mẹ! Con chỉ đi công chuyện một chút thôi.

-Phải thật vậy không? Bà nghi ngờ, đôi mắt nhìn thẳng vào ánh mắt con trai mình.

-Dạ, thật mà mẹ! Ba chưa xuống nữa à? Cậu khéo léo đánh trống lảng.

-Ba con xuống liền ấy mà. Mà có đi đâu thì cũng phải biết đường, giờ giấc mà về nhà nhe con!-Bà không quên căn dặn con mình.

Sau khi ăn sáng xong, theo dự tính ban đầu, anh ta với biểu cảm hết sức bất bình thường trên gương mặt rời khỏi nhà một cách nhanh chóng. Thì ra anh ta đang đi đến công viên. Hôm nay ra công viên như mấy trước mà sao biểu cảm khác thường thế? Chẳng phải hôm nay là ngày mười tháng mười hai sao? Cái ngày mà cách đây mấy năm về trước cậu đã hứng chịu nỗi đau đột ngột nhất, bi thương nhất: người cậu yêu đã không còn tồn tại. Đó là sự thật.

Trải qua nhiều năm, anh dần quen với sự thiếu vắng này, và xem đó như là một phần cơ thể không thể tách rời. Ngày ngày, đêm đêm anh ta luôn nghĩ về nó, một người đã khuất. Ban đầu, anh ta khóc rất nhiều, nhưng gần đây nước mắt đã ít dần đi và hôm nay anh đã ngừng khóc. Anh ta ra công viên ngồi, cái chỗ mà ngày đó anh với nó hay gặp nhau, tâm sự và là nơi chứng kiến biết bao phút giây anh và nó yêu thương nhau. Tất cả cũng chỉ dừng lại ở hai chữ “đã từng”. Với anh, nó như một vết dao đâm vào trái tim anh thật sâu rồi bỏ chạy, để anh ở lại day dứt với cơn đau. Anh rất thương yêu nó. Đã từng có khoảng thời gian anh hận ông trời đến tận xương tủy, hờn trách sao lại cho anh một người quan trọng rồi lại cướp đi. Nhưng anh cũng tự nhận ra rằng “nỗi hờn kim cổ trời khôn hỏi”, nên cũng từ từ mà chấp nhận. Có lẽ, hai người có duyên nhưng không phận và duyên đã tận.

“Bây giờ em ở dưới đó có vui không? Hay em đã là một người mới rồi? Anh nhớ em nhiều lắm. Tại sao em không đến bên anh trong giấc mơ? Sao lại để anh cô đơn thế này? Em đáng ghét lắm đấy!”.

Anh ta ngồi nhìn một thứ gọi là hư không, rồi lại đọc thoại. Lời độc thoại chan chứa biết bao tình cảm, vui có, buồn có. Nó khiến bất cứ ai hiểu được không khỏi tuôn thêm giọt lệ đầy thương tiếc. Bộ đồ anh ta hôm nay cũng thật đặc biệt: cái áo phông màu trắng có họa tiết rất đơn giản, chiếc quần jeans màu xanh bóng cùng chiếc nhẫn trên tay. Người khác sẽ thấy bình thường, nhưng với anh ta nó rất quý giá. Bởi đây là món quà của nó đã tặng anh lúc sinh thời. Đã mấy năm trôi qua, bộ đồ vẫn vẹn mới. Anh dường như vẫn còn cảm nhận được hơi thở của nó trên bộ đồ này.

Anh tựa vào gốc cây, ngồi nhớ lại những kỉ niệm đã cũ, và như một giấc mơ, anh ngủ say và nhìn thấy người anh yêu.

“Em ở đây rồi! Có biết anh nhớ em nhiều lắm không? Em lớn hẳn rồi nhỉ? Hãy lại đây bên anh nào!”.

Trong giấc mơ ngày của mình, anh đã gặp lại nó. Anh vô cùng hạnh phúc vì đây là lần đầu tiên nhìn lại gương mặt ấy. Nó cười nhưng không nói gì trước những câu hỏi dồn dập của anh. Nó nhìn anh thật lâu, thật lâu rồi khẽ mỉm cười:” Anh hãy quên em đi, đừng vì em mà phải tự dày vò mình. Sẽ có người nào đó yêu anh hơn em, quan tâm anh hơn em. Và người đó ở gần đây thôi”.

“Không! Em đừng đi!”.

Anh ta chợt tỉnh giấc rồi thoát nhìn xung quanh. Anh không tin vào bản thân mình vừa làm được điều đó, nước mắt từ đâu xối xả. Anh ôm tim mình dường như đang siết chặt. Nghẹn ngào...

Anh không quên những gì nó đã nói và cũng chẳng để ý tới những điều đó. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ, anh ta không biết mình có nên tạm gác quá khứ để sống tốt hơn nữa không. Quá khứ...

7. Chương 7: Khang - Một Người Cực Khó Hiểu

Chương 7: Khang-Một người cực khó hiểu.

Ngày chủ nhật của Bảo Khang bắt đầu từ khi mặt trời “lên thiên đỉnh”. Đã gần mười giờ trưa rồi đó, cậu Bảo Khang vẫn còn say sưa trong giấc ngủ. Tháng mười hai, mùa đông làm cho tiết trời trở nên giá lạnh, và cũng có thể nói rằng đây là động cơ làm cho cậu bình thường đã thức dậy muộn thì nay càng muộn hơn.

“Cốc...cốc...cốc”.

Tiếng gõ cửa lớn mồn một vậy mà Bảo Khang vẫn tĩnh bơ “nệm ấm chăn êm”. Trông thật dễ thương làm sao!

“Thức dậy đi con ơi!”.

Mẹ Bảo Khang đứng ở bên ngoài, giọng nói đầy thúc giục. Sau nhiều lần kêu gọi kiên trì của bà, cuối cùng Bảo Khang đã chịu mở mắt, nhưng biểu cảm vô cùng kì dị, kiểu như muốn biểu tình.

-Con biết rồi thưa mẹ!

-Mau thức dậy đi!

-Dạ.

Nghe theo lời mẹ, cũng như một cách để rèn luyện bản thân, cậu đã ngoan ngoãn thức dậy. Dọn dẹp phòng ốc xong, vệ sinh cá nhân xong, cậu nhanh chóng xuống dưới nhà ăn cơm. Trong suốt bữa ăn, gương mặt cậu ta cứ lăm lăm lì lì, người khác nhìn vào là muốn tổng cho hấn một liên hoàn cước.

-Con bị gì thế? Mẹ cậu nheo mày hỏi.

-Dạ...không có gì, mà có gì thì mẹ cũng chẳng cần quan tâm!-Giọng nói của cậu cũng thật ảm đạm.

-Con nói vậy là sao? Ba cậu không chịu nổi cũng lên tiếng.

-Dạ! Con nói là không có gì mà!- Trái ngược lại khi này, lần này cậu nói chuyện lớn hơn, hơi bạo.

-Con bị làm sao thế?

Cha của cậu tức điên người vì thằng con trai khó hiểu của mình. Ông giơ tay ra định tát cho cậu một cái để tỉnh người ra nhưng mẹ cậu đã kịp ngăn lại, không thôi gia đình sắp xảy ra “chiến tranh gia đình thứ ba”. Cậu xụ mặt rời khỏi bàn ăn, mặc cho thức ăn vẫn còn đang dang dở. Ba và mẹ cậu cũng đành thở dài bất lực trước tính khí thất thường của cậu. Bình thường cậu rất ngoan ngoãn, vâng lời cơ mà!

Bảo Khang ra trước nhà đi dạo. Lúc này trông cậu rất là thanh bình. Cậu dạo hết ngõ ngách này đến ngõ ngách khác. Cuối cùng khi trời đã thật sự lên thiên đỉnh, cậu dừng chân lại bên quán nước bên đường. Cậu vừa uống nước, vừa nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng dâng lên biết bao nhiêu cảm xúc.

”Cám ơn những điều đưa ta đến bên nhau...

Cám ơn từng lời nói qua mau...

Giấc mơ mình cùng xây đắp cho nhau...

Nắm tay và đi hết cuộc đời...”

Chuyện gì đang xảy ra thế? Điều gì đã khiến hôm nay Khang thay đổi thất thường? Hay chính cậu ta “sớm nắng chiều mưa”? Cậu thuộc cung Thiên Bình, mà tính cách của Thiên Bình thì luôn chôn giấu những nỗi niềm kín đáo, hay cười nhưng cũng hay khóc...

8. Chương 8: Gia Sư Sao?

Chương 8: Gia sư sao?

Trở lại với việc học Khang không mấy hứng thú như mọi khi. Như đã biết, cậu rất vô cùng “sợ” môn Toán, mà thời khóa biểu lại sắp xếp môn Toán ngay thứ hai đầu tuần. Việc học hành hôm nay coi như chẳng mấy lời kéo được cậu. Cậu bước ra khỏi nhà và đến trường trông tư thế vô cùng tẻ nhạt.

Minh Huy thì lúc nào cũng thế, cũng háo hức mong chờ. Vẫn như thường ngày, ăn mặc lịch sự, đẹp trai chết người hăng hái đến trường dạy. Mới hôm qua buồn rũ rượi mà? Hay là cậu đã nghĩ thông suốt, quá khứ cũng chỉ là quá khứ.

“Tùng...Tùng...Tùng”

“Mấy em đẹp hết tập vở vào trong cặp, chuẩn bị làm kiểm tra một tiết”

“Dạ!”

“Hy vọng các em làm bài nghiêm túc, gần tới thi học kì rồi đó!”.

Thầy Minh Huy đông dặc, nghiêm giọng, khảo sát kiểm tra một cách nghiêm ngặt. Vì thế, kết quả của bài kiểm tra lần này hết sức trung thực để đánh giá, phân loại học sinh. Bên dưới này Khang nghĩ thầm trong lúc làm kiểm tra:” Cố gắng hết sức!”.

Buổi chiều hôm đó, Minh Huy háo hức lấy bài kiểm của học sinh ra chấm điểm. Một bài, rồi hai bài, ba bài...Huy thở phào nhẹ nhõm. Có bài điểm cao, có bài cũng không đến nỗi tệ. Nhưng sự đời đâu ai biết trước, bài kiểm cuối cùng lại cho ra một kết quả tồi tệ nhất từ trước đến giờ. (Nói hơi quá).” Bài tập đơn giản như thế mà làm cũng không được là sao? Bảo Khang à? Thằng nhóc hôm trước sao? Không thể tưởng tượng được!”-Khang phiền lòng.

Thầy Minh Huy quan niệm rằng:” Mỗi bài kiểm tra nên để cho phụ huynh học sinh biết” nên chẳng ầy thế mà mấy ngày sau bài kiểm tra đã được đến tận tay phụ huynh từng học sinh. Riêng đối với Bảo Khang, lần này cậu ta sắp chết mà chẳng hề hay biết gì.

-Bảo Khang à? Bảo Khang!-Ba Bảo Khang gọi gấp ráp.

Bảo Khang hỏi hã:

-Dạ, con đây!- Hơi thở hỗn hển.

Ông trừng mắt nhòm con trai của mình, ánh mắt đầy tức giận, phán rằng:

-Con học hành kiểu gì vậy hã?

-Dạ...ba hỏi kì...vậy?- Khang vẫn chưa hề hay biết chuyện gì.

-Con còn giả ngơ? Đây, coi đây này.

Nói xong, ông vùng tay quăng cho Khang bài kiểm tra. Khang mở ra xem, đôi mắt to tròn, im lặng vì quá bất ngờ:

-Tại sao...lại như thế này? Con đã rất cố gắng kia mà?- Cậu không thể tin vào mắt mình.

-Kết quả rần rần trước mặt rồi. Sao học hành kì vậy hã?- Ông vẫn chưa nguôi cơn thịnh nộ.

Chẳng hiểu sao ngay lúc này, ông lại hần học cầm thẳng ngay cây roi kẻ bên mà ông đã chuẩn bị sẵn quất thẳng vào lưng cậu một cái thật mạnh. Rất đau, rất đau đến nỗi cậu không còn chút sức lực để đứng mà quỳ gối xuống. Cậu khóc rất nhiều, ầm ức, cậu đã cố gắng rồi mà nhưng năng lực con người thì cũng chỉ có giới hạn. Ông là một người rất thương con nên “thương cho roi cho giọt, ghét cho ngọt cho bùi”. Từ trước đến nay cậu cũng mang về cho ông không biết bao niềm tự hào cơ mà? Chẳng may cho cậu, mẹ cậu đã vắng nhà nên không còn ai bình cậu nữa. Ông vừa đánh vừa giáo huấn cậu, trong tiếng khóc thương bi không ngừng rơi của cậu.

-Không thể để chuyện này tiếp diễn. Ba sẽ thuê cho con một gia sư riêng để kèm con môn Toán.

-Dạ...

Cậu chưa kịp nín khóc, dù trong lòng không muốn nhưng cậu cũng đành dạ vâng thôi, còn nếu không vâng lời ngay lúc này có thể cậu sẽ bị đuổi ra khỏi nhà lập tức. Đúng lúc này, mẹ cậu về tới nhà, nhìn thấy cảnh này nhưng chẳng biết chuyện gì.

Trên phòng Bảo Khang, cậu đang nằm úp xuống, mẹ cậu thì đang bôi thuốc giảm đau và sưng cho cậu. Khéo mắt cậu còn đọng lại một tí nước mắt gần khô rồi.

-Sao học hành kì thế con?- Bà nhẹ nhàng hỏi cậu.

-Con đã rất cố gắng rồi nhưng đâu chỉ cố gắng là điểm cao đâu mẹ. Cần phải có năng lực, nhưng con thì học Toán không được giỏi.

Bà thở phào:

-Cha con cũng thật tình, nỡ đánh con tới như vậy. Nhưng con đừng giận cha con nhe, cũng vì thương con.

-Mẹ ơi...

-Gì thế con?

-Sắp có gia sư dạy kèm con rồi!

-Gia sư hả?

-Ba nói như thế mẹ ạ.

Cậu nói xong, trong lòng đầy hụt hẫng vì ngày tháng phía trước sẽ rất mệt mỏi.

9. Chương 9: Chữ Duyên

Chương 9: Chữ Duyên

Ba Bảo Khang là người “độc nhất ngôn”- chỉ một lời. Một khi đã quyết định chuyện gì dù lớn hay nhỏ thì dù trời có sập ông vẫn thực hiện. Vì muốn con mình có được kết quả học tốt hơn, ông càng quyết tâm tìm một gia sư tài giỏi thật sự để kèm cho con mình. Thế là ông quyết định tìm đến trung tâm việc làm tuyển gia sư với các điều khoản (lương, ưu đãi) hấp dẫn ngay sau ngày hôm đó.

Minh Huy, một người luôn muốn tự lập nên dù gia đình có khuyên ngăn như thế nào thì cậu vẫn muốn tự mình kiếm tiền dành dụm cho tương lai. Cậu đã tìm đến trung tâm giới thiệu việc làm, đăng kí thông tin và chờ cơ hội. Cơ duyên hai người đã được ông trời tạo cơ hội cho gặp nhau.

Ba Bảo Khang đang ngồi tại chỗ tiếp khách của trung tâm:

-Nhờ cô tìm giúp tôi một gia sư dạy kèm Toán, càng nhanh càng tốt!

Cô nhân viên tiếp khách cầm viết ghi lại thông tin:

-Thế bác có yêu cầu gì không?

-Ồ...tiêu chuẩn đầu tiên của tôi là người đó phải trung thực. Còn mấy cái kia khi nào tìm được người sẽ tính tiếp.

-Vậy còn lương thì sao?

-Cô cứ nói với họ là hãy yên tâm, tôi sẽ trả công xứng đáng.

Sau khi cuộc giao dịch giữa hai người kết thúc, ông bước ra về. Nhưng không may, do quá vội vàng ông đã đụng phải một người đàn ông hơi lớn tuổi nhưng không có bất kì chấn thương nào xảy ra. Ông xin lỗi rồi bước tiếp.

“Này, bác ơi!”

“Bác!”

Ông nghe được thanh âm như đang kêu mình, dừng chân và quay lại phía sau. Một thanh niên mà ông cho rằng trạc tuổi hai mươi mấy đang chạy lại gần ông, hơi thở trong rất nhanh:

-Này cậu gọi tôi thế à?

-Dạ...bác...đánh rơi cái này đây ạ!

Thì ra thanh niên đó không ai khác chính là Minh Huy, thầy giáo dạy Toán của Bảo Khang. Minh Huy vừa nói vừa đưa cái bóp tiền ra đưa cho ông. Ông quả thật bất ngờ vì nhận ra đây là cái bóp tiền của mình. Như vẫn chưa tin, ông lục lại trong túi và chẳng thấy cái túi đâu nữa.

-Sao cậu lại có nó?

-Khi này có phải ông đã đụng phải một người không?

-Ồ đúng rồi!

-Lúc đó bác đã vô tình đánh rơi nó. Cháu nhặt lên và trả cho bác ngay nhưng mà bác đi nhanh quá cháu đuổi không kịp.

Ông cười lớn, tay vỗ lưng Minh Huy không ngừng, đặc ý:

-Chàng trai trẻ quả thật là thanh niên tốt hiếm gặp trong xã hội bây giờ! Cảm ơn cậu nhiều.

-Dạ, không có gì đâu ạ!

Ông sực nhớ lại chỗ ông tới khi này là trung tâm giới thiệu việc làm, có vài chuyện thắc mắc:

-Cậu đến trung tâm để làm gì vậy?

Minh Huy cười mỉm đầy sự hí hửng:

-Chẳng giấu gì bác, con đang tìm việc làm thêm ạ.

-Cậu muốn tìm việc làm gì?

-Dạ gia sự dạy kèm ạ!

-Gia sư à? Thế thì tốt quá. Mà cậu dạy kèm môn gì vậy?

-Toán ạ.

Ông vui mừng vì có thể đây là người ông cần tìm để giúp đỡ con mình. Minh Huy đã vượt qua vòng gửi xe rồi. Để cho chắc chắn tìm đúng người, ông tìm hiểu kĩ về cậu:

-Cậu bây giờ đang làm gì?

-Dạ hiện tại cháu đang công tác tại trường cấp ba Cầu Hạc gần đây ạ!

-Con trai tôi cũng đang học ở đó. Sao cậu lại đi làm thêm như thế?

-Dạ tại con muốn tự lập. Con trai lớn rồi mà còn xin tiền ba mẹ tiêu xài thì không đáng chút nào.

-Tôi cũng đang tìm người dạy kèm Toán cho con mình, cháu nó học yếu môn này quá. Nếu cậu có thể?

-Vậy thì tốt quá còn gì!- Minh Huy hớn hore.

Ba của Bảo Khang gật đầu tự mãn vì đã tìm được người xứng đáng, đưa cho cậu địa chỉ nhà và hẹn cho cậu ngày đến nhà ông. Trong mắt ông, cậu là một thanh niên trung thực, tốt bụng, lễ phép, chắc chắn có thể giáo dục được con của mình. Còn Minh Huy, anh ta đang thầm cảm ơn ông trong bụng rất nhiều. Anh ta thậm chí sẽ cố gắng thật nhiều để không làm phụ ông. Hai người còn trò chuyện với nhau...

10. Chương 10: Thì Ra Là Thầy! Thì Ra Là Em!

Chương 10: Thì ra là thầy! Thì ra là em!

“Alô! Hôm nay cậu tới nhà tôi dạy thêm được không?”

“Dạ được bác ạ! Khoảng một tiếng nữa cháu sẽ tới ngay ạ”

Đúng lúc Minh Huy đang chuẩn bị đi tắm thì nhận được cuộc gọi đến của ba Bảo Khang. Cũng đã năm giờ mấy rồi, ánh hoàng hôn đang dần buông. Anh ta tranh thủ tắm, cơm nước, mặc đồ rồi rời khỏi nhà. Hôm nay ba mẹ anh ta đi vắng nên anh ta không cần diện lí do để được ra ngoài, bởi anh ta biết nếu nói ra chuyện này thì gia đình nhất quyết không cho đi.

Tại nhà của Bảo Khang, gia đình đang sum vầy ăn cơm tối.

-Này Khang, lát nữa có gia sư tới dạy kèm đó, con ăn xong rồi mau lo chuẩn bị đi!

Khang biểu cảm bất ngờ, trợn trắng mắt lên, miệng cứng đơ:

-Ba...vừa nói...Sao mau vậy ba?

-Mau gì? Gần tới thi rồi đó, ba không thể chậm trễ với việc học của con. Em cũng lo chuẩn bị nước trái cây mời khách đi.- Ông nhìn Khang rồi nhìn mẹ Khang.

-Em biết rồi!

Khang ăn chưa no, mà tự dưng nghe chuyện này xong không còn tâm trí để ăn. Quả thật cậu thấy mệt mỏi nhưng không muốn nói ra.

Minh Huy tay cầm địa chỉ hôm trước ba Khang đưa, bước ngắn bước dài dắt xe tìm nhà. Tự mò đường, mò không ra thì hỏi người đi đường. Cuối cùng, khoảng nửa giờ đồng hồ sau, cậu cũng tìm đến tới chỗ cần đến.

-Chào cậu! Cậu có phải gia sư ông nhà mời tới không?

Minh Huy thấy bác gái ra mở cửa, hành động trở nên lễ phép, mẫu mực:

-Dạ đúng rồi bác!

-Mời cậu vào nhà.

“Khang ơi xuống đây ba biểu này! Gia sư của con đến rồi”.

Khang trên phòng nghe được thanh âm này, trong lòng rục lên ngọn lửa nóng hổi. Tim cậu đập thình thịch: lo lắng, hồi hộp. Lấy hết bao nhiêu can đảm, cậu bước từng bước chậm rãi xuống dưới nhà.

Vừa tới chỗ nói chuyện, Minh Huy và Bảo Khang mặt nhìn mặt, thật sự bất ngờ. Khang đột ngột thốt lên:

-Thầy...

Cùng lúc đó Minh Huy cũng lên tiếng, tay chỉ Khang:

-Em...

-Hai đứa quen biết nhau à?- Ba Khang không hiểu chuyện gì giữa hai người.

Minh Huy cười khẽ, giải thích:

-Dạ, chuyện cũng không có gì bác ạ! Thật ra thì cháu là thầy giáo dạy Toán của Bảo Khang ở trường, Khang là học trò của con.

-Thật vậy sao?

-Dạ!

-Thế thì tốt quá! Nhờ cậu giúp đỡ em nó trên lớp cũng như lúc dạy kèm. Chứ em nó còn yếu môn này lắm.

-Dạ, con sẽ cố gắng. Con cũng mới dạy em nó được vài tuần. Mà trước đó...cũng có gặp nhau do một sự cố tình cờ...

-Dạ ba ơi để con cùng thầy lên phòng học nhe ba!- Bảo Khang ngắt ngang lời thầy Minh Huy đang nói.

-Sao hôm nay con nôn dữ vậy? Thôi được rồi cậu cùng em nó lên học đi. Học sớm về sớm nha cậu!

-Dạ!

Nói xong, anh ta đi theo sau Bảo Khang. Vừa đi Bảo Khang vừa nói:

-Chuyện đó mong thầy đừng nói cho ba em biết nha thầy!

-Tại sao?

-Ba mà biết là giết em chết.

-Ồ, thầy biết rồi.- Minh Huy cười thầm.

11. Chương 11: Chúng Ta Hãy Cùng Nhau Hợp Tác

Chương 11: Chúng ta hãy cùng nhau hợp tác!

“Wow! Phòng của em cũng đẹp thật đấy! Nhưng nhìn cũng hơi nữ tính quá đấy”.

Lần đầu bước vào phòng của Bảo Khang, Minh Huy đã cảm thấy thú vị vì nó quá gọn gàng, sạch sẽ, trang trí thì nhã nhặn, bắt mắt. Quả thật không giống phòng của con trai chút nào.

-Chúng ta bắt đầu được chưa thầy?- Bảo Khang không còn lo lắng, trái lại còn rất háo hức.

-Được chứ em. Bắt đầu ngay thôi!

Thầy Minh Huy ngồi xuống ghế, lấy tập sách ra:

-Trước khi ôn lại kiến thức và làm bài tập thầy có một số nội quy dành cho em.

-Nội quy hả? Cũng được, em sẽ gắng nhớ.- Bảo Khang háo hức.

-Tốt lắm. Nghe cho kĩ nhé: Đầu tiên phải biết nghe lời của thầy, tôn trọng thầy, rồi phải thực hiện đúng yêu cầu của thầy, không được lười biếng, cố gắng tập trung học...

Bảo Khang nghe xong như chơi với, vội cắt ngang lời:

-Được rồi thầy ơi, thầy yên tâm đi. Em sẽ không làm thầy phải thất vọng đâu.

-Đó, mới đó mà đã vô lễ rồi. Khi thầy đang nói không được chen ngang nghe chưa? Nếu còn như vậy thầy sẽ nói lại với bác đấy nhé!

Minh Huy cười khúc khích. Thầy hôm nay bị sao thế nhỉ? Đang đùa với Bảo Khang luôn kìa, quả thật hiếm thấy. Còn Bảo Khang vừa nghe nhắc tới ba đã tái mét mặt mày:

-Thôi...xin thầy đừng làm vậy! Em sẽ vâng lời mà.

-Thầy chỉ nói đùa thôi mà, có cần sợ như vậy không?

Minh Huy cười, nụ cười vẫn giữ nét sáng chói như thường nhật, nhưng nay lại có chút gian gian.

-Thầy nói chơi kiểu giết người hả? Em muốn rút tim ra ngoài.

-Lần sau thầy hứa sẽ không nói giỡn nữa, nói thật nhé nhóc.

-Hả? Lần sau nói thật hả?

Minh Huy cười thế nhưng không nói gì. Bảo Khang nghiệm lại câu nói lúc nãy của thầy, trong lòng bâng khuâng:

-Hồi nãy thầy gọi em bằng gì?

-Gì là gì?- Minh Huy chẳng mấy quan tâm.

-Nhóc thầy phải?

Minh Huy mở sách dang dở, nhìn thẳng vào mắt Khang:

-Không được à?

-Tất nhiên là không! Em lớn rồi đấy, lớp mười hai rồi đấy!

-Thầy thích gọi thì sao?

-Không được là không được mà!

-Thôi bắt đầu học thôi.- Minh Huy xoa xoa đầu của Bảo Khang.

Bảo Khang không hiểu sao lúc này cậu lại bối rối đến như thế, còn đỏ ửng cả mặt nữa chứ. Vì cái xoa đầu của anh ta? Vì hơi ấm anh ta mang lại? Vì từ “nhóc”?

Đang lúc suy nghĩ ngẩn ngơ, Minh Huy đã dùng tay gõ vào trán cậu thật mạnh:” Này! Tập trung học đi chứ!”

Bảo Khang tỉnh người lại, rồi tập trung nghe thầy giáo giảng bài rồi làm bài tập. Bảo Khang rất chăm chú học hành, Minh Huy rất nhiệt tình giảng dạy. Nhắc tới điều này, dù cậu học trò của mình là Bảo Khang rất “dốt” Toán, chậm tiêu môn này, điều mà anh ta đã nhận ra ngay tiết học đầu tiên, nhưng anh ta vẫn không hề tỏ ra bức bối, khó chịu, nổi cáo với cậu mà ngược lại còn tận tình hơn dù rất cực khổ. Bởi theo cậu nghĩ:” Có công mài sắt có ngày nên kim”.

Mãi miết mà quên giờ giấc, mới thế mà thời gian trôi thật nhanh, đã hết giờ dạy và học thêm rồi.

-Chúng ta kết thúc tại đây, bữa sau học tiếp.

-Dạ.

Hai người cùng dọn dẹp rồi xuống dưới nhà tạm biệt người lớn. Nhưng trước khi đi, Minh Huy có đôi lời gửi đến Bảo Khang:

-Chúng ta cùng hợp tác nha, hai bên đều cùng có lợi.

Ánh mắt đầy chân thật. Lần này thì không phải đùa đâu.

-Dạ thưa thầy! Vất vả cho thầy rồi ạ!- Bảo Khang mỉm cười, có chút ngượng ngùng vì có lẽ do lần đầu cậu nói lời như vậy trước người xa lạ.

-Mà nè, chỉ tập trung đến học thôi đấy, chứ đừng tập trung vào anh đó nha.- Cười gian xảo.

-Hớ...hớ...Ai thèm! Sao xưng anh ở đây vậy thầy?

-Ở nhà thì cứ gọi anh xưng em vậy cho tiện. Không được à? Vậy kêu thầy xưng em...

-Dạ...anh em cũng được.- Khang cắt ngang lời Huy nói nữa rồi.

12. Chương 12: Mong Chờ

Chương 12: Mong chờ.

Bình minh vừa lên. Hôm nay có lẽ trời sẽ chuyển mưa giông tố vì Bảo Khang tự mình thức dậy sớm hơn bao giờ hết. Vừa thức dậy, cậu lại chợt nghĩ đến thầy Minh Huy, nghĩ đến tiết học tối qua. Rồi bất giác cậu lại cười thầm một mình. Chưa bao giờ Khang tràn đầy năng lượng như bây giờ.

Cậu ta chuẩn bị xong, đi xuống nhà:

-Ba ơi, hôm nay gia sư có đến nữa không ạ?

-Không con!

Bảo Khang dừng chân lại, biểu cảm kì lạ. Chẳng phải cậu đang đứng hình? Giọng thất vọng:

-Sao vậy ba?

Ông ngạc nhiên khi thấy biểu tình đó của con trai mình:

-Con sẽ học vào buổi tối các ngày thứ ba, năm, bảy. Nói để con biết luôn. Nhưng sao trông con có vẻ thất vọng quá vậy?

-À không có gì ba. Chỉ tại con...mà con cũng không biết nữa.

-Gánh học chăm vào! Ba sẽ nhờ cậu ta giám sát con thật chặt!

-Dạ...con biết rồi!

Cậu dường như mất hết năng lượng, mà nói theo kiểu “teen” là sắp hết pin, bước lại bàn ăn sáng. Cậu ăn khá ít, món nào cậu cũng cảm thấy ngán. Vẫn y như vậy cậu chạy xe đến trường trong một biểu cảm hết sức “thất thần”. Thật khó hiểu.

Vào đến lớp rồi. Vẫn còn mười lăm phút nữa mới vô học. Bảo Khang như có một ma lực nào đó thúc đẩy, cậu ra khỏi lớp đến phòng giáo viên. Cái cố là muốn gặp thầy Minh Huy. Cậu đi từng bước chậm rãi, về lén la lén lút. Tiến về gần phòng giáo viên, tìm cậu đập thành thịch, hồi hộp. Cậu dừng chân lại, quay mặt ra sau định đi về nhưng cậu lại thở một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục đi. Lí trí mách bảo quay về nhưng con tim năng nặc đòi đi nữa.

“Sao phòng giáo viên giờ này chưa có ai nữa?”. Bảo Khang lấp ló vịn tay tựa người vào bản lề cánh cửa phòng giáo viên, nhìn ngó vào bên trong. Không khéo, người ta lại tưởng cậu sắp thực hiện một phi vụ “ăn cắp xuyên trường học”. Tên tuổi cậu ta sẽ được ghi danh trong sách sử, được nhiều người biết đến?

Thoáng chút thất vọng nhưng cậu lại cảm thấy may mắn hơn. Nếu có thầy Minh Huy trong đó, cậu ta cũng chẳng biết nói gì, thành ra càng khó xử hơn.

“Này! Em đang làm gì vậy?”

Bảo Khang chợt giật mình trước giọng nói bất thành linh của ai đó. Cậu ôm ngực, đôi mắt mắt vẫn còn nhắm nghiền lại, miệng vẫn không quên la một tiếng “á” như một phản xạ tự nhiên của con người.

Sau khi bắt ngờ qua đi được hồi, cậu mới mở mắt ra. To tròn con mắt, cậu lấy tay dụi mắt mình nhiều lần. Là thật hay đang mơ? Một người bảnh trai, ăn mặc lịch sự, nụ cười ấm áp tựa hồ như thiên thần đang đứng trước mặt cậu. Rồi cậu lại chợt giật mình lần hai khi người đó không ai khác chính là thầy Minh Huy. Cậu cúi người xuống chào anh ta rồi hai chằng bốn căng tìm đường thoát khỏi nơi đây. Với vận tốc chạy còn thua xa một con rùa, cậu nhanh chóng bị đôi tay săn chắc, lực lưỡng của anh ta-thầy giáo Minh Huy giữ lại. Càng cố gắng thoát khỏi “vòng vây”, Bảo Khang cậu ta càng bị siết chặt.

-Làm gì ở đây giờ này vậy?- Giọng nói vô cùng ấm áp.

-Không...không...có gì. Thưa thầy!

Anh ta nheo mắt lại, tỏ vẻ nghi ngờ:

-Lén la lén lút như vậy mà không có chuyện gì mờ ám à? Không thể tin nổi.

-Không...không...- Bảo Khang sùng hai tay ra dấu chéo để phủ nhận.

-Vậy thì nói thật đi!

Bảo Khang ngập ngừng:

-Em...lên đây để tìm thầy?

-Tìm thầy?- Minh Huy bắt ngờ.

-Không có gì đâu thầy đừng hiểu lầm. Em tìm thầy là để chuyển lời của ba em là nhờ thầy giúp đỡ em thật nhiều thôi ạ!

Minh Huy cười trước lời nói dối trá hình của Khang. Cậu bỏ qua, nhưng trong lòng lại nảy ra ý giấu cọt cậu:

-Thì thầy đâu có nói gì đâu mà em phải luống cuống lên thế? Hay là em...có mục đích khác?

-Thật sự thì không!

-Vậy thì em về đi.

-Cảm ơn thầy ạ!

Bảo Khang thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nhưng lặng lẽ bước về lớp. Cậu ta vẫn chưa hề biết rằng Minh Huy anh ta đã biết hành động lúc này của cậu là dối trá. Cậu càng không hiểu rõ mình tại sao lại làm như vậy? Mong chờ? Còn thầy Minh Huy vẫn dõi mắt theo cậu, đôi mắt dường như biết cười cơ đấy! Sắp được gặp lại nữa rồi...

13. Chương 13: Để Em Đưa Thầy Về

Chương 13: Để Em Đưa Thầy Về!

“Hôm nay có gia sư đến dạy phải không mẹ?”

“Ờ”

Cậu ta dù không nhảy dựng lên, hay không la hét lên ầm ì, nhưng trong lòng hết sức vui sướng. Tâm can cậu đang hò hét há hỉ hứng. Cậu nhanh chóng lên trên phòng để làm chuyện mà cậu cũng không biết mình tại sao lại làm vậy.

“Mình nên mặc bộ nào ta?”

Bảo Khang tự độc thoại một mình. Hết lấy bộ này mặc thử, tới bộ kia. Cậu dùng “đôi mắt nghệ sĩ” của mình ngắm mình trong gương. Hôm nay cậu ta thật khó tính trong việc lựa chọn đồ. Bình thường tay với ngay bộ nào thì mặc bộ ấy, chẳng cần quan sát, suy tính. Cậu ta muốn mình đẹp hơn trong mắt Minh Huy? Cái vấn đề này thì có vẻ vô cùng nữ tính.

Cuối cùng cũng chọn được một bộ phù hợp, cậu nhanh chóng đi tắm. Cũng như mọi khi, khoảng nửa tiếng là thời gian cậu dùng để tắm. Có khi còn ngủ quên trong đó luôn. Vừa hát vừa tắm là một thói quen vô cùng bình thường của cậu.

Vừa bước ra, người cậu thật sáng chói tỏa nắng mặc dù trời đã gần tối. Hương thơm từ người cậu thật ngào ngạt, mái tóc còn ướt trông thật trẻ con. Cậu bước xuống nhà ăn cơm với phong thái rất ư là lạc quan, ung dung, thanh thoi.

Minh Huy ở nhà cơm nước cũng đã xong. Anh ta mau chóng thay đồ để còn kịp giờ dạy. Anh ta vẫn trung thành với phong cách lịch lãm nhưng giản dị: áo phông trắng lê ca rô đen, quần Jean bó sát trông thật quyến rũ. Tưởng anh ta phải nói là chuẩn không cần chỉnh. Người ta thường nói người đẹp vì lụa, còn trường hợp này là lụa đẹp vì người. Trông giống như một hot boy Hàn Quốc chính hiệu!

-Con đi đâu thế?- Mẹ Minh Huy hỏi.

Anh ta dừng lại, trong lòng do dự đưa ra câu trả lời ngập ngừng ngập ngừng:

-Dạ...con...con ra ngoài có chút việc ạ!

-Giờ này mà có việc gì thế con?

Anh ta đứng hình, nhưng may mắn anh ta kịp thời nghĩ ra một lí do vô cùng thỏa đáng:

-Dạ...con đi học Ngoại ngữ ở trung tâm mẹ ạ!

Bà ngạc nhiên, nhưng chưa kịp nói gì thì ba anh từ đâu bước ra, lại gần anh ta, vỗ vai anh:

-Tốt lắm con trai! Học để nắm vững hơn!

-Dạ...

Minh Huy cười, trong lòng vừa mừng vì đã thoát được cảnh lâm nguy chết người, vừa vằm thấy day dứt vì đã nói dối ba mẹ.

Bên này, Bảo Khang cảm thấy thời gian trôi rất lâu.

“Giờ này sao anh ta chưa đến nữa?”- Bảo Khang tự hỏi mình, rồi cứ đi ra đi vô phòng, không khỏi nhìn ra xuống phía dưới trước cổng nhà. Đang coi giờ thì tiếng chuông cửa làm cậu giật mình. “Chắc là anh ta”- Cậu ta chạy một hơi xuống mở cửa cho Minh Huy.

-Sao tới trễ quá vậy?- Khang hỏi gấp.

-Tại anh có chút chuyện?

-Vào nhà đi thầy! À không...anh.

Bảo Khang lẽo đẽo đi theo sau Minh Huy vào nhà. Cậu để ý tới vẻ ngoài của anh ta, trong lòng thốt lên rằng sao anh ấy đẹp trai quá. Còn Minh Huy thì lúc này đã nghe được mùi nước hoa phảng phất từ cậu, đúng mùi anh ta thích.

-Ba mẹ em đâu hết rồi?

-Ba mẹ em đi chơi hết rồi.

-Chúng ta bắt đầu học thôi.

Minh Huy cùng Bảo Khang say sưa được một lúc lâu. Khang hết sức chăm chú vào bài vở nhưng có đôi lúc lại lên nhìn trộm thầy Minh Huy đang giảng bài.

-Này! Chỉ tập trung vào bài tập thôi, không được nhìn anh như thế đấy nhé! Anh biết anh đẹp trai rồi.

Bảo Khang mắt chữ o, miệng chữ o ngơ ngơ nhìn Huy:

-Vâng...thầy đẹp trai.

Xong rồi hai người tiếp tục chuyện học. Được dăm ba phút:

-Thầy...sao nhìn em chăm chăm vậy? Em biết em dễ thương, lần sau chỉ tập trung vào việc dạy thôi đấy nhé!

Bảo Khang làm một hơi khiến Minh Huy hết đường biện minh. Quả thật Khang không vừa chút nào đâu. Cậu còn biết lấy “gậy ông đập lưng ông” nữa mà. Chẳng phải vãi nội dung cậu vừa nói na ná giống lời Huy nói lúc này sao?

Hai người cùng nhau mỉm cười rồi lại chăm chú vào việc học.

-Chúng ta dừng lại tại đây!

Lời nói bất thành linh của Huy làm Khang giật mình bất cẩn làm rơi cây viết.

“Ày...da!”

Sự cố hi hữu đã xảy ra. Một cây viết rơi hai người lượm nên “thành quả” là trán cả hai cùng sưng một cục rất ư là “nhỏ”.

-Em xin lỗi anh!

-À...không sao!

Bảo Khang dùng tay xoa trán Minh Huy. Hai người nhìn nhau cười đỏ mặt luôn.

-Thôi anh về!

-Để em tiễn.

Bảo Khang đưa Minh Huy xuống dưới nhà:

-Thầy...à mà anh...Hay để em đưa anh về nha?

Minh Huy anh ta hết sức bất ngờ trước lời đề nghị của Bảo Khang.

-Khờ quá! Thôi anh về!

Bảo Khang đứng đó nhìn Minh Huy đi khỏi tầm ngắm một hồi lâu rồi mới đóng cửa trở vào nhà. Lúc này biểu cảm hết sức hạnh phúc chẳng hiểu vì sao.

14. Chương 14: Nếu Em Cố Gắng Thầy Sẽ Thưởng Cho Em!

Chương 14: Nếu em cố gắng, thầy sẽ thưởng cho em!

“Ê còn hơn một tuần nữa là thi học kì một rồi”.

“Ừ! Lo quá đi mất!”.

“Tao cũng vậy nhưng phải cố gắng thôi thôi.”.

“Cố lên! Vì tương lai con em chúng ta!”.

Bảo Khang nhếch môi cố gắng đi qua đám đông, trong lòng thầm mĩm mai bọn chúng: “Cái gì mà tương lai con em chúng ta? Đúng là xàm đão đẽ.”

-Ê! Gần thi rồi đó, có tính ôn chưa?”

Vừa vào tới lớp, cậu đã bị nhò bạn “tra khảo”.

-Chưa nữa!

Khang vô cùng khó chịu.

-Chưa thì chưa chứ làm gì nổi cáo với mình như vậy?

-Cho...mình xin lỗi.

-Cậu thật quá đáng! Cậu...sao mà khó hiểu quá vậy? Đúng là nắng mưa thất thường.

Nói xong liền bỏ đi. Trông Khang dường như chẳng để ý tới.

Giờ ra chơi...

“Này Khang đi chơi bóng rổ không?”

“Khang đi xuống căn tin chung nhé!”

Khang lắc đầu khước từ mọi lời rủ rê của đám bạn. Bình thường dù không rủ Khang vẫn chơi bóng rổ hoặc xuống căn tin cùng tụi bạn nhưng hôm nay Khang bỗng trở nên “đổi sắc”. Gương mặt đầy vẻ tự sự. Đúng là tâm lí của tuổi mới lớn: luôn che giấu đi lòng mình.

Khang bước ra đằng sau trường. Xung quanh khá thoáng mát, khung cảnh không kém phần nên thơ với những nhành hoa mười giờ tươi thắm, rực rỡ. Hay những bãi cỏ nhân tạo xanh mướt tạo cảm giác nhẹ lòng. Đây chủ yếu là nơi dùng cho các hoạt động ngoại khóa nên bình thường hiếm có thầy cô hay học sinh nào ra đây. Khang ngồi bệt xuống bãi cỏ, vể trằm ngâm nhìn lên trời. Cứ thế cậu chẳng làm gì hết. Lâu lâu cậu lại ngân nga những giai điệu quen thuộc của bài Vì em cần anh, trông thật hồn nhiên, ngọt ngào nhưng không kém phần da diết, trữ tình. Đại loại lời bài hát có nội dung rằng:” Những lúc thấy nhớ anh em hay ngược lên bầu trời. Ját vang lên mấy câu khi trong con tim thật hạnh phúc...Cũng bởi vì trái tim em cần anh. Dẫu chỉ là những giấc mơ thật mỏng manh...” Hát tới đoạn này, cậu dừng lại đột ngột. Cậu chợt giật mình khi mà cậu vừa hát hình ảnh một người lại hiện ra trong tâm trí cậu, nó như hiện hữu trên bầu trời: thầy giáo Minh Huy. Cậu cũng không hiểu vì sao lại như vậy, mỉm cười xoa nhẹ đầu.

“Em đang làm gì vậy?”

Khang phản xạ rất nhanh. Cậu ta quay người lại và nhận ra đó chính là Minh Huy. Anh ta trông giống như một cái bóng ma, luôn làm cậu giật mình.

-Anh đúng là sao này chết sẽ rất là linh. Mới nhắc mà...

-Em nói gì?- Minh Huy nheo mày, bó tay, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Khang.

-À...không có gì!- Khang lấy tay che cái miệng đang len lén cười.

-Mai mốt ở trường gọi thầy, không được gọi bằng anh nghe chưa!

-Sao mà rắc rối quá vậy?

-Sao lại ở đây một mình vậy?

-Em cảm thấy áp lực trong kì thi tới quá thầy ơi.

Khang nói giọng nói vô cùng thảm hại, đầy lo lắng. Nếu nghe kĩ bạn sẽ có thể nghe được những cái run rẩy trong lời nói. Cuối cùng thì cậu cũng chịu tâm sự với người khác rồi.

Minh Huy suy nghĩ điều gì đó hồi lâu. Trong thâm tâm cậu giờ đây đang muốn làm cái gì đó để động viên tinh thần của Khang. Cậu ngồi lại gần Khang, đặt tay lên vai cậu:

-Có gì đâu mà sợ chứ? Chỉ cần cố gắng là được. Nếu có cố gắng, dù em đang thất bại với mọi người nhưng em đã chiến thắng bản thân mình rồi đó! Mọi người sẽ không chê trách khi em thất bại trên sự nỗ lực không ngừng đâu.

Bảo Khang nhìn thầy Huy, trong lòng ngưỡng mộ khôn xiết:

-Thầy quả là thánh nhân. Em sẽ ghi nhớ lời thầy.

-Được vậy là tốt rồi. Mà nè...

-Chuyện gì thầy?

Minh Huy ngập ngừng:

-Nếu mà em đạt kết quả cao thầy sẽ thưởng cho em!

Bảo Khang không tin vào tai mình. Lần đầu tiên cậu nghe được lời này đó. Cậu hí hửng reo mừng, trong phút vui sướng, cậu đã gật đầu dẫu quyết tâm:

-Vậy thì tốt quá! Nhưng quà gì vậy thầy?

Thầy Minh Huy gõ đầu Bảo Khang một cái nhưng rất nhẹ nhàng:

-Bất cứ gì mà em muốn. Nhưng phải nằm trong khả năng của thầy đó!

-Yeah! Vậy thì không còn gì hơn.

Bảo Khang nhảy dựng lên, hò hét phấn khích. Trong lòng cậu đang nhen nhói niềm quyết tâm sẽ cố gắng hết mình để được món quà từ thầy Minh Huy. Còn Minh Huy thì đang lắc đầu trước sự hồn nhiên của một cậu học trò “đặc biệt” dù đang ở cái tuổi lớp mười hai.

15. Chương 15: Cố Lên!!!

Chương 15: Cố lên!

“Dạ thưa ba mẹ con mới về!”

Bảo Khang chạy vô nhà, vội vã chào ba mẹ rồi nhanh chóng chạy lên phòng, mặc cho hai ông bà chẳng hiểu điều gì.

“Con bị sao vậy?”

“Con...!”

Không có người đáp. Bà cảm thấy lo lắng, lên xem con mình có bị gì không. Khi lên tới phòng, bà hết sức bất ngờ trước hành động khác thường của con mình: Khang đang làm bài tập. Khang chăm chú làm bài tập đến nỗi mẹ mình vào phòng hỏi nào mà cũng không hay.

-Con! Sao mới về nhà mà lại vui đầu vào học nữa vậy? Tắm rửa, nghỉ ngơi, ăn cơm rồi hãy học tiếp!- Bà lo lắng.

-Dạ...Con không sao đâu mẹ. Mẹ đừng lo lắng!- Miệng thì trả lời nhưng mắt thì có thêm nhòe mẹ cậu đâu, cứ chăm chăm vào sách.

-Sao học dữ vậy con?

-Sắp tới thi rồi mẹ, con phải cố gắng.

Bà thở dài, lòng vô cùng ngạc nhiên vì trước giờ dù có siêng năng, chăm chỉ thì con mình có bao giờ làm quá mức như vậy đâu. Bà cũng hết cách, phần vì lo cho sức khỏe con mình nên xuống nhà pha cho cậu một ly sữa nóng hổi.

-Ông ơi! Con bảo sắp tới thi nên nó lao đầu vào việc học suốt. Không ăn uống, nghỉ ngơi gì hết.

Cha Bảo Khang đang đọc báo:

-Cũng tốt! Nó biết lo là mừng rồi nhưng bà khuyên nó học cũng có mức thôi, không khéo lại bệnh thì khổ thân.

-Từ trước giờ nó đâu có vậy đâu.- Bà lo lắng.

Trên này Bảo Khang mải miết học mà quên mất thời gian. Nhìn lại trên bàn học của cậu ta xem, toàn sách vở nhưng ngật nổi lại không gọn gàng, ngăn nắp. Đây là dấu hiệu của những người thông minh. Từng con số, từng con chữ nối đuôi nhau đi vào đầu óc cậu. Lắm lúc cậu lại vỗ vỗ đầu, chẳng mấy mươi năm nữa cậu cũng sẽ hói đầu như các nhà khoa học nổi tiếng thôi.

Đã mười giờ hai mươi rồi mà cậu vẫn chưa đi ngủ.

Mười một giờ bốn mươi lăm rồi, gần như kiệt sức, cậu mới chịu lặn mình ra ngủ.

Mới có bốn giờ hai mươi sáng mà ánh đèn học của cậu lại sáng lên. Học nữa à?

Hôm nay đi đến trường, sắc thái của Bảo Khang vô cùng bơ phờ, xanh xao. Có lúc cậu còn ngáp, lại còn ngủ gật nữa. Nhưng Khang vẫn cố gắng nghe thầy cô giảng bài.

-Cậu gắng khuyên cháu học hành ít lại giùm gia đình, chứ nó học nhiều bấy chắc đổ bệnh mất thôi.- Mẹ Bảo Khang lo lắng.

-Dạ, con sẽ khuyên em. Chỉ là em nhà hơi bị áp lực trước kì thi thôi ạ.

-Trông cậu hết vào cậu.

“Cốc...cốc...cốc”

Minh Huy gõ cửa phòng Bảo Khang. Lần một không có động tĩnh gì. Lần hai cũng như vậy. Lần này anh quyết định mở cửa đi vào thẳng.

“Dùng”. Minh Huy đập mạnh vào bàn:

-Này! Học hành gì mà chú tâm thế? Anh gõ cửa hai lần mà không ra mở.

Bảo Khang dừng bút, nhìn thầy Minh Huy:

-Dạ...nhưng em sẽ cố gắng hết mình. Để có được món quà từ thầy không phải chuyện dễ.

Xong rồi lại cầm bút lên, tiếp. Minh Huy không thể chịu nổi:

-Này! Học hành cũng phải vừa thôi chứ. Cứ học, học như em sẽ chẳng có ích gì đâu, nhiều khi còn phản tác dụng nữa đó! Nhỡ, em bị bệnh trong lúc này thì sao?

Những lời xối xả như ” mưa tuôn ” của Minh Huy làm Bảo Khang phải sững sờ:

-Nhưng...em đang cố gắng...

Chưa để Bảo Khang nói hết, Minh Huy đã nói:

-Anh sẽ ủng hộ em! Cố lên!- Anh ta dùng tay trái để thể hiện cái quyết tâm của mình.

-Cảm ơn anh.

Khang vằm thấy nhiệt huyết hơn bao giờ hết, cười híp cả mắt. Minh Huy ngồi xuống, chuẩn bị dạy:

-Nhưng em định học thêm Toán với những cuốn sách Hóa như thế này à?

Bảo Khang sực nhớ ra, mỉm cười lần nữa, lấy tập Toán ra. Không khí học hết sức nghiêm túc.

Trước khi ra về, Minh Huy có đôi lời muốn nói với Bảo Khang:” Nhớ, không được học quá sức”. Lời nói của anh ta tuy nhỏ nhẹ, ngắn gọn nhưng nó lại ẩn chứa sức mạnh phi thường. Nó giúp cho Bảo Khang nhận ra vấn đề, thực hiện đúng như vậy.

16. Chương 16: Thành Công Hay Thất Bại???

Chương 16: Thành Công Hay Thất Bại?

Những ngày vừa qua, Bảo Khang thật sự chú tâm vào chuyện ôn thi. Ngay cả trên lớp hay ở nhà, cậu đều cố gắng nhưng không quá mức, như lời thầy đã dặn. Lúc nào cậu cũng ý thức rằng nếu muốn được nhận món quà từ thầy Minh Huy thì cần phải cố gắng. Cậu chợt nghĩ ra mình muốn thầy Huy tặng gì ỉnh nếu mình đạt kết quả cao:” Mình sẽ nói thầy mình thích gì ta? Gấu bông? Áo khoác có biểu tượng Super Junior? Hay một cái đồng hồ cát? Không!”. Cậu khẽ lắc đầu. Cậu chẳng hiểu mình đang muốn được tặng cái gì. Cậu muốn thứ đó phải thật đặc biệt, ý nghĩa. Và, cậu chợt nảy ra một ý tưởng trên cả tuyệt vời. Cậu thấy trong lòng mình rất hồi hộp, muốn giấu ước muốn này với thầy đến tận phút cuối cùng, bởi lẽ Khang luôn thích cảm giác thật lãng mạn.

“Chúc em thi tốt nhe! Good luck!”

Khang chợt vui mừng khi nhận được lời chúc này từ anh ta, thầy Minh Huy, tuy chỉ là bằng tin nhắn. Có được nguồn động lực quý giá như thế này, cậu bớt run hơn bởi lẽ hôm nay cậu đi thi. Là đi thi đó! Nó quyết định xem ước muốn của cậu có thành hiện thực không. Dù vậy nhưng cậu cũng có chút lo lắng.

Bên này, thầy Minh Huy anh ta đang hết sức lo lắng cho cậu học trò của mình. Cứ đi đi lại lại, không khéo chóng hết cả mặt. Vì là tuần thi với lại không được phân công làm giám thị nên anh ta ở nhà nguyên tuần. Ở nhà nên thời gian gặp Bảo Khang là con số không. Không hiểu sao anh ta cứ nghĩ về Khang hoài, cứ cầm điện thoại lên là muốn nhắn tin với cậu ta nhưng anh ta không làm thế. Anh ta cũng muốn biết được mỗi ngày thi Khang thi như thế nào, nhưng cơ bản là phải chờ cho đến cuối tuần hỏi một lần luôn. Anh ta vẫn luôn tin rằng Khang sẽ làm được, sẽ mang về những kết quả không thể tốt hơn.

Một tuần thi trôi qua, Khang dường như cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Giờ là lúc cậu ta nên nghỉ ngơi “bù” cho những ngày ôn vất vả, cật lực, để còn chuẩn bị cho học kì tiếp theo. Khang biết trước kết quả rồi, biết được kết quả như thế nào vì cậu đã “cân đo đong đếm” rất kĩ, nhưng lại giấu đi, ba mẹ hỏi cậu ta cứ bảo hãy đợi khi có kết quả chính thức thì tốt hơn.

Chẳng thể đợi lâu hơn nữa, Minh Huy gọi cho Bảo Khang để “thăm dò tình hình”.

-Alô! Em nghe thưa thầy!

Bên kia đầu dây:

-Em thi có được không?

Bảo Khang ậm ừ:

-A...thì...Bây giờ em không thể nói trước được điều gì. Hãy đợi đến khi có kết quả chính thức nhe thầy.

-Nói luôn đi. Em không thể dự đoán sao?

-Dự đoán thì có thể nhưng không chính xác bằng.

Minh Huy tỏ vẻ đầy nghi ngờ:

-Hay là...kết quả không được tốt sao? Em thi không được à?

-Em sẽ không trả lời đâu!

Giọng cười đầy nham hiểm của Bảo Khang làm cho Minh Huy rối lòng, phân vân không biết cậu đang nghĩ gì. Đầu hàng cái tính “tinh nghịch bất chợt” này của Khang, Minh Huy đành nói:

-Khi nào có kết quả chính thức thì em phải nói cho thầy liền nhe! Tạm biệt em.

-Tạm biệt thầy.

“Rốt cuộc em ấy thi có được không? Sao cứ thích tỏ vẻ bí mật như thế này?”. Đã lên giường, đã đắp mền, tắt đèn rồi mà những băng khuâng cứ như được nước lán tới quánh quánh trong suy nghĩ anh ta. Càng suy nghĩ, anh ta càng không ngủ được, trằn trọc...Anh ta đang thấy mình dạo gần đây đang có điều gì rất khác lạ, điều đó thật vô hình.

Bảo Khang cũng thật là...Tự mang ỉnh cái bí mật “khủng khiếp” mà chỉ có ba người muốn biết, làm họ ngủ không yên, mà cậu đâu ngờ rằng mình cũng không yên vì nó. Mất ngủ? Hay ngủ muộn? Nói gì thì nói nhưng cậu cũng đang lo sợ, sợ rằng dự đoán của mình sẽ sai, sẽ hỏng hết bao dự tính mà cậu đã dành hết “chất xám” vào nó.

17. Chương 17: Giáng Sinh Đặc Biệt

Chương 17: Giáng Sinh Đặc Biệt.

Những ngày se lạnh đang bắt đầu về. Mùa đông đã bắt đầu từ lâu nhưng mãi đến khoảng cuối tháng mười hai, mọi người mới bắt đầu cảm nhận được cái đúng nghĩa của nó. Bảo Khang thật sự thích mùa đông, thích một cách ” nghiêm trọng”. Bảo Khang từng ước mỗi buổi sáng dậy đều có thể nhìn thấy tuyết rơi, nhưng cậu cũng biết rằng điều đó không thể trở thành hiện thực tại cái đất nước này. Cậu cũng mơ ước có được một người quan tâm mình trong những ngày này, điều rất lãng mạn. Minh Huy thì cũng thích mùa đông nhưng có phần hiện thực hơn, không quá mơ hồ. Cậu thích mùa đông vì cái dịu nhẹ, lành lạnh dễ chịu của nó.

Hôm nay rong ruổi suốt đoạn đường dài hơn hai cây số, Bảo Khang đã thấm mệt. Cậu ta đang đi mua đồ ông già nô-en trong một cửa hàng đồ khá sang trọng. Chuyện sẽ chẳng thể bàn nếu như Khang không mua những hai bộ. Một bộ dành cho cậu, còn bộ kia? Cậu định mua tặng ai hay mua giùm? Gương mặt Khang lúc này nhìn bí hiểm hơn bao giờ hết, chắc chắn đang âm mưu một kế hoạch gì đây.

Minh Huy đang ung dung ngồi uống cà phê, đọc sách cạnh cửa sổ mà ngoài kia là một không gian vô cùng thoáng đãng, làm dịu lòng người.

-Alô!

Điện thoại reo đúng lúc nguồn cảm khúc dâng trào nên Minh Huy có chút khó chịu.

-Thầy đang làm gì vậy?

Minh Huy chợt nhận ra giọng của Bảo Khang:

-Đang đọc sách thôi. Mà điện thầy có gì không?

Giọng Bảo Khang bên kia đầu dây bắt đầu có chút e ngại. Cậu đang định làm gì mà có vẻ bí mật?

-Mai thầy có đến nhà em dạy kèm không?

-Em không muốn nghỉ xả hơi sao?

-Dạ không thưa thầy. Mai thầy nhất định phải đến, em có cái này tặng thầy!

-Thầy sẽ đến, chào em!

Minh Huy cúp máy, trong lòng đặt chút nghi vấn về thứ mà Bảo Khang sẽ tặng mình ngày mai. Anh ta nghĩ thầm: "Bảo Khang em ấy đúng là người bí hiểm.", rồi tiếp tục đọc sách. Cuốn tiểu thuyết mà anh ta đang đọc mang tên Năm mươi sắc thái, một bộ tiểu thuyết bán chạy nhất hiện nay.

Đúng như lời hứa, hôm nay Minh Huy đã trở lại với việc làm gia sư. Anh ta đứng trước cổng nhà Khang bấm chuông, trong lòng tự dưng hồi hộp một cách phi thường. Bảo Khang trên phòng nghe tiếng chuông sớm biết được là anh ta nên ráo riết chạy xuống mở cổng.

-Chào anh!- Bảo Khang nở một nụ cười thật tươi.

-Chào em!

Lúc này Minh Huy muốn hỏi liền về lí do tại sao hôm nay cậu Bảo Khang lại kêu mình nhất thiết phải đến dạy, nhưng vì hiện cảnh không tiện nên anh ta lại thôi. Chào người lớn xong, anh ta mới cùng Khang lên phòng.

-Này nhóc, có chuyện gì mà bắt buộc anh phải đến vậy?

Bảo Khang hí hửng:

-Đúng! Chuyện rất quan trọng. Hãy nhắm mắt lại, đến khi nào em nói mở thì mới được mở ra.

Minh Huy dăm dăm nhìn thẳng vào mắt Khang:

-Tại sao lại phải làm vậy?

Bảo Khang nhún nhún vai, dùng "con nít kè" để dụ dỗ đàn ông, không dụ dỗ thầy giáo hot boy:

-Thầy...mà không! Anh nhắm mắt lại đi. Nhắm lại đi mà! Anh sợ em làm gì anh sao?

-Được rồi! Hài lòng chưa?

Đi kèm lời nói là hành động. Minh Huy anh ta đã nhắm mắt lại đúng yêu cầu của Bảo Khang.

-Không được ăn gian đấy nhé!

-Bộ nhìn anh gian lắm à?

-Không có!

Bảo Khang cầm trên tay một món quà, đứng trước mặt Minh Huy, tầm xa chỉ khoảng nửa mét:

-Teng..teng...teng...tèng. Mở mắt ra đi, đây là của anh!

Minh Huy từ từ mở mắt ra, dường như anh ta cũng háo hức. Phía trước mặt anh là một bộ đồ nô-en mới toanh.

-Dành cho anh?-Mắt mở to có lẽ vì không tin.

-Vâng!- Bảo Khang lại cười.

-Nhưng...sao lại tặng nó cho anh?

-Vì anh phải mặt nó!

-Tại sao?

-Anh chẳng phải đã hứa nếu em đạt kết quả cao sẽ dành tặng bất cứ gì mà em muốn, nằm trong khả năng của anh mà?

-Đúng là vậy nhưng...Em đã...đạt kết quả cao rồi sao?- Ánh mắt đầy hoài nghi.

Bảo Khang không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ thôi. Hành động này của cậu càng khiến Minh Huy vỡ òa hơn nữa vì vui mừng. Kim nén cảm xúc của mình, Minh Huy đổi giọng tựa như đang ở trong lớp:

-Chắc chắn môn Toán của thầy em lại điểm thấp rồi?

-Không! Tuy không cao nhưng cũng không quá tệ. Tám điểm cơ đấy!

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang, thái độ trù mền, hài lòng:

-Làm tốt lắm!

Bảo Khang đỏ hết cả mặt mày, biểu cảm hết sức ngượng ngạo, hành động hết sức lúng túng:

-Thế còn món quà của em, thầy có tặng được không?

-Được, tất nhiên là được! Em muốn quà gì?

-Em...muốn thầy mặc bộ đồ này cùng em đi chơi vào đêm Giáng sinh!

Lời nói vừa rồi của Bảo Khang trôi qua thật mau, nhưng nó như một cú sấm “thất thanh” vào tai của Minh Huy. Anh ta không cử động nhưng người chết đứng, mặt mày không chút biểu cảm, duy chỉ có ánh mắt là nhìn đắm đuối vào Khang. Bảo Khang nhìn trạng thái lúc này của Minh Huy cảm thấy có chút lo ngại, sợ hãi. Cậu ta không thể đoán trước được điều gì nhưng trong lòng đang thất vọng và tự an ủi mình chấp nhận lời từ chối:

-Nếu thầy không thích thì thôi vậy!

Nhanh như một cơn điện, cơ mặt Huy bắt đầu dẫn ra, nụ cười bắt đầu xuất hiện đầy kiêu sa, tay chân thì cũng bắt đầu không thể kiểm soát mà vịn lấy tay Khang:

-Sao lại không được chứ! Thầy sẽ đi chơi cùng em! Mặc dù thầy cũng có nhiều lời hẹn đi chơi trong đêm Giáng sinh.

Bảo Khang nghe nói vậy, mừng vui khôn xiết, nhảy dựng cả lên. Khắp gian phòng tràn ngập tiếng cười đùa.

18. Chương 18: Bí Mật Được Chia Sẻ (phần 1)

Chương 18: Bí mật được chia sẻ.

-Mẹ ơi, tối nay con đi chơi có lẽ tới khuya mới về nên mẹ không cần chờ con đâu nhé.

Gia đình Minh Huy đang ăn cơm tối.

-Con đi chơi với bạn bè à?- Mẹ cậu hỏi.

Minh Huy ngập ngừng, hình như trước giờ anh ta ít khi nói dối nên bây giờ nói dối không được “chuyên nghiệp” lắm. Anh ta quả thật không thể trở thành diễn viên nổi tiếng được!

-Dạ...con đi chơi với...bạn thời cấp ba mẹ!

-Ừ, nhớ về sớm nhe con!

-Dạ!

Tại nhà của Bảo Khang, cậu ta thì vô cùng sốt sắng, tựa hồ như lần đầu tiên hẹn hò không bằng. Ăn cơm mà cậu ta cũng không chú tâm nôi, cứ mãi nghĩ đến việc đi chơi với Minh Huy.

-Mẹ ơi tối nay con đi chơi nhe mẹ!

Mẹ cậu ngạc nhiên:

-Trước giờ Giáng sinh con có đi đâu chơi đâu?

-Thì bây giờ con đi. Mẹ muốn con ở nhà suốt luôn hả?

-Con đi với ai vậy?

-Dạ, con đi với thầy...À mà không, con đi với bạn!- Cậu thở phào vì nhém chút bị bại lộ bí mật.

-Vậy thì đi nhưng nhớ về sớm nhe!

Cậu nhảy dựng lên, đụng trúng cái bàn, chén đĩa kêu leng keng. Cậu chạy lại choàng cổ mẹ mình, giọng nói thì rất ư là “nịnh bợ”:

-Mẹ con là số một! Yêu mẹ nhiều lắm!

Vừa nói cậu vừa hôn lên má mẹ mình một cái thật sâu. Xong rồi lại chạy lên phòng tắt bật chuẩn bị cho buổi đi chơi Giáng sinh đầu tiên của mình.

“Không biết chọn bộ nào ta? Bộ này hay bộ kia? Phải đeo theo phụ kiện gì cho nó hợp đây? Kiểu tóc vậy được chưa nhỉ? Nước hoa mùi gì đây nhỉ?” Bảo Khang hết sức “địu đà” như con gái vậy. Phong cách cũng không tồi: cái quần Jean bó sát, cái áo thun trắng với họa tiết đơn giản nhưng rất thời trang. Mãi ngắm mình trong gương, cậu chợt nhận ra mình đã quên mất phải mặc cái bộ đồ nô-en hôm bữa. Cậu cười toe toét tự trách mách hay quên, rồi thay đồ. Cậu mặc đồ nô-en nhìn cũng khá khá dễ thương.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cậu lấy điện thoại gọi cho Minh Huy, trong lòng không giấu nổi sự mong chờ, lời nói cũng đầy mùi vị của vui sướng:

-Thầy chuẩn bị xong chưa?

-Xong rồi, còn em? Chắc chưa phải không?

-Xong từ lâu rồi!

-Tốt! Lát nữa thầy qua nhà chở em đi nha!

Bảo Khang càng bất ngờ:

-Đi xe chung với thầy?

-Sao? Không thích hả? Vậy thôi!

-Không, không phải thưa thầy! Nhưng có ba mẹ em ở nhà mà em lại nói đi chơi với bạn...Hay thầy chờ em ở đầu hẻm vào nhà em đi, em đi bộ ra.

-Vậy cũng được.

Minh Huy cúp máy. Không hiểu sao lúc này tim anh đập thành thịch. Cũng tự dưng anh thấy mình thật sự trẻ con, tựa như đang trở về tuổi thơ: nào là đội nón ông già nô-en, nào là quần áo nô-en, rồi bộ râu của ông già nô-en nữa chứ. Anh phì cười khi thấy bộ dạng của mình trong gương. Đẹp trai thì có nhưng sao nhìn ngây ngô trẻ con sao sao ấy. Cũng vì đây là lần đầu tiên đi chơi với “học trò đặc biệt” và “bộ dạng đặc biệt” này nên Huy có cảm giác rất khác lạ.

“Giờ thì xuất phát thôi!”

Cậu chỉnh đốn lại trang phục một lần nữa, rồi cầm chìa khóa xe và đến rước Bảo Khang. Bảo Khang thì sợ Minh Huy sẽ chờ mình nên đã đi ra đầu hẻm chờ từ nãy giờ, dù còn gần một tiếng nữa mới tới giờ hẹn.

Đứng đợi cũng khá lâu nhưng Khang chẳng thấy mệt chút nào. Hay cậu đang nghĩ “đợi chờ là hạnh phúc?” Càng gần đến giờ hẹn, cậu ta càng hồi hộp, náo nức, vui sướng đôi lúc còn cười mình ên nữa.

“Két...”

Tiếng xe của Minh Huy thắng gấp làm Bảo Khang chú ý.

-Này nhóc! Chờ có lâu không?

Bảo Khang vỗ như chẳng có gì to tát:

-Em mới ra tới thì anh cũng tới luôn, chứ đâu có chờ đâu.

Minh Huy cười:

-Thật vậy không? Hay đang nói dối đó? Chờ thì nói là chờ đi, còn bày đặt giả vờ.

Chân tướng bị bại lộ, bị Minh Huy nói trúng tim đen nên Bảo Khang bất khả phản kháng, đỏ mặt hết.

-Thôi lên xe đi!

19. Chương 19: Bí Mật Được Chia Sẻ (Phần 2)

Chương 19: Bí Mật Được Chia Sẻ (phần hai)

Ngồi sau lưng Minh Huy trên chiếc xe máy, những cơn gió lạnh lướt qua cũng không thể làm Bảo Khang co run người, bởi cậu đang cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Cậu rất muốn ôm eo Minh Huy vào lúc này, như thể những người yêu nhau vậy. Nhưng Khang chợt trấn tĩnh lại sự lệch lạc của trái tim và nhận thức kịp thời nếu không, không lường trước chuyện sẽ xảy ra.

Minh Huy chạy xe nhưng hôm nay cậu cũng thấy lạ trong người. Có thứ cảm giác vô hình nào đó rất khó tả trong cậu.

“Anh”

“Em”

Tiếng hai người thốt ra cùng một lúc. Họ chợt bật cười vì sự trùng hợp này, rồi lại nhường cho nhau nói trước:

-Em nói trước đi!

-Anh nói đi rồi em nói!

-Nói trước đi!

-Nói đi, em tính nói gì mà em quên rồi.

Minh Huy ngập ngừng:

-Hôm nay kẹt xe quá!

-Anh có để ý thấy gì không?

-Gì là gì?

Bảo Khang ngồi đằng sau vỗ vai Minh Huy:

-Ai cũng nhìn chúng ta hết, kì quá à?

Minh Huy nhìn xung quanh, rồi bật cười lần nữa:

-Không có gì hết. Cứ bình thường đi.

Đoạn đường dài tấp nập người qua lại, Bảo Khang cảm thấy cũng hơi khó chịu. Minh Huy thì thấy cũng hơi bình thường.

-Bây giờ em muốn đi đâu?- Minh Huy hỏi.

Bảo Khang suy nghĩ:

-Đi đâu ta? Hay đi vào siêu thị chơi đi!

-Rồi. Siêu thị thẳng tiến.

Chỉ khoảng một chút sau đó, Minh Huy và Bảo Khang đã có mặt tại siêu thị. Họ đi tham quan xung quanh, chơi trò chơi, mua đồ, uống trà sữa cùng nhau. Đặc biệt Minh Huy còn mua tặng cho Bảo Khang một con gấu bông cực kì dễ thương. Bảo Khang vui lắm, cứ cười tít mắt lại. Hai người họ đi cùng nhau một cách gần gũi phi thường, như từng quen từ hồi kiếp trước.

Đi đường như giáp hết góc ngách trong siêu thị, họ hỏi ý nhau sẽ đi đâu tiếp theo. Họ quyết định vào trung tâm văn hóa chơi trò chơi. Ý tưởng vừa được đưa ra thì ngay lập tức đã được thực hiện. Trung tâm văn hóa đông người không kém gì ở siêu thị và trên đường phố. Minh Huy phải nắm chặt tay Bảo Khang, chen chút từng tí một để có thể mua vé chơi trò chơi. Thầy và học trò chơi hết trò này tới trò khác. Minh Huy thì không rành chơi mấy thứ này nên Bảo Khang sẵn sàng ra tay chỉ dẫn. Cười, cười và chỉ cười là những gì họ làm từ khi đến trung tâm chơi trò chơi. Sau khi “khám phá” hết các trò, ai cũng điều đã thấm mệt. Đã hơn chín giờ tối, trung tâm ngày một đông người, Minh Huy cảm thấy hơi ngột ngạt với chốn này:

-Hay là chúng ta đi dạo nhé! Xong rồi anh sẽ đưa em về, được không?

-Đi dạo sao? Ý kiến hay.

Minh Huy không lấy xe mà chỉ muốn đi bộ thôi. Bảo Khang khó chịu vì chuyện này có lẽ vì mỗi chân nhưng lại không nói ra vì sợ Minh Huy anh ta sẽ buồn. Hai người đi dạo trên con đường đi tới công viên. Trên đường đi họ không nói chuyện với nhau. Ánh đèn khuya soi bóng họ mập mờ. Lúc này, Bảo Khang đi sau Minh Huy, trong lòng không ngừng hướng sự chú ý tới anh ta. Trong mắt cậu, anh ta quả thật là người tốt, thú vị, đẹp trai, dễ thương. Chẳng có điều gì khiến anh ta mất đi sức hút tự nhiên.

Minh Huy quay người lại nhìn Bảo Khang, không nói gì, tiếp tục đi. Minh Huy cũng đang nghĩ về Khang. Khang là một người rất đặc biệt, tính cách thì rất trẻ con, sớm nắng chiều mưa nhưng luôn là người dễ mến, tạo cho người ta cảm giác thoải mái, vui vẻ khi ở cạnh.

-Có mệt không nhóc?

-Không, rất vui mà.

Minh Huy kéo tay nít Bảo Khang ngồi xuống băng ghế quen thuộc của anh ta trong công viên. Ngồi kế Minh Huy, trái tim Bảo Khang ngày càng rạo rực lên nhiều. Nhân lúc Minh Huy không để ý, cậu lại lên nhìn gương mặt anh ta. Cảm giác thật hạnh phúc! Bảo Khang gần như đã bị đánh gục bởi anh ta.

Trời hôm nay có nhiều sao, trăng thì sáng rất rõ. Minh Huy ngồi ngược mặt lên nhìn bầu trời về đêm một cách say sưa, say sưa đến nỗi dường như quên mất sự tồn tại của Bảo Khang. Bảo Khang không thể im lặng mãi được, đoán biết Minh Huy đang có rất nhiều tâm sự, đành nghĩ cách làm cho Minh Huy hết buồn.

-Thầy! À, anh đang bị làm sao vậy? Đang buồn à? Hay chúng ta chơi trò này nhé!

Minh Huy quay sang nhìn Bảo Khang:

-Trò gì?

-Nói cho đối phương bí mật của mình. Có nghĩa là tâm sự đấy. Em không chắc khi chơi xong thầy sẽ thấy vui, nhưng em chắc thầy sẽ vui đi nỗi buồn nhiều lắm đấy!

Minh Huy nhìn thẳng vào mắt Bảo Khang, làm cho cậu ta chẳng biết phải làm sao, đành quay mặt đi chỗ khác.

20. Chương 20: Bí Mật Được Chia Sẻ (phần 3)

Chương 20: Bí Mật Được Chia Sẻ (Phần cuối)

Hai người ngồi kế bên nhau nhưng như có một ma lực khiến họ im lặng. Không ai nói với ai câu gì.

-Này nhóc! Chúng ta bắt đầu trò chơi thôi!

Minh Huy quay sang nhìn Bảo Khang. Anh ta sau một hồi suy nghĩ cũng đã đồng ý chơi trò chơi. Nghe được lời nói của anh ta, Bảo Khang vui hẳn lên:

-Thật sao? Trò chơi này không cho phép người nào được nói dối hết đó nhé?

-Anh chỉ chơi với một điều kiện!

-Điều kiện gì?

-Em phải là người chơi trước!

Bảo Khang chợt giật mình trước điều kiện của anh ta, nhưng chẳng mấy chốc đã thuyết phục anh ta chơi trò này, nên Bảo Khang đành chấp nhận:

-Được!

-Vậy thì bắt đầu thôi!

Bảo Khang đang suy nghĩ mình sẽ kể bí mật nào vì cậu ta có rất nhiều bí mật:

-Chẳng biết nên nói từ đâu nữa. Lúc trước em từng thích một người, dù là em chưa gặp người ấy ở ngoài bao giờ hết.

-Quen qua mạng hả?

-Đúng rồi! Người đó học rất giỏi. Em thường nhờ anh ta chỉ những bài Toán khó, rồi còn thường xuyên thích với bình luận mấy cái trạng thái người ấy chia sẻ. Em cảm thấy mình rất thích người ta. Có lần còn bày tỏ nữa. Giờ nghĩ lại em cảm thấy mình thật trẻ con.

Bảo Khang cười với ánh mắt đầy trữ tình, có cảm giác tựa hồ như cậu ta đang tìm lại vui buồn của ngày đó.

-Vậy...người đó có đồng ý không?

-Tất nhiên là...không rồi. Có nhiều lí do lắm nhưng cái chính là em đơn phương yêu. Mà em cũng không chắc đó là yêu hay chỉ là thích nhất thời thôi. Lúc đó em rất buồn khi bị từ chối nhưng sau này thì không. Em chỉ xem người đó như một kỉ niệm mà thôi.

-Khi yêu ai mà không như vậy!- Minh Huy an ủi Bảo Khang.

-Thế còn anh thì sao?

Bảo Khang đang rất háo hức muốn biết được tâm sự của người thầy đặc biệt của mình.

-Anh thì có nhiều chuyện lắm, nhưng chuyện làm anh buồn nhất chính là sự ra đi đột ngột của người anh yêu nhất trong đời.

-Anh từng có người yêu?

-Đúng. Nhưng bên nhau không được lâu, cái tai nạn kinh khủng ngày đó đã cướp đi tình yêu của anh.

Bảo Khang chợt im lặng khi nghe xong câu anh ta vừa nói, trong lòng chợt ghen lại.

-Sao im lặng vậy?- Minh Huy hỏi.

-À...không có gì! Chắc anh yêu người đó lắm.

-Yêu nhiều lắm nên sau cái chết của người đó, có lúc anh đã muốn tự tử. Nhưng anh cần phải sống, vì ba mẹ mình.

Lời nói của Minh Huy rất thật lòng, thấm từng nỗi buồn anh ấy đã từng mang. Chẳng hiểu sao lúc này nước mắt của Bảo Khang tự dưng rơi xuống, mặc dù không nhiều. Minh Huy cũng rất bất ngờ trước tình cảnh này, lấy tay lau nước mắt cho cậu:

-Sao nhóc lại khóc?

-Tại...chuyện của anh làm em xúc động quá.

-Khờ quá! Mít ướt quá đi! Anh không khóc thì sao nhóc lại khóc?

An ủi Bảo Khang là vậy nhưng trong mắt Minh Huy cũng đang rướm rướm nước mắt đầy mà. Nhưng có điều anh ta đã kìm nén, ngăn không cho nó rơi ra bên ngoài mà thôi.

-Em cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa...

-Trẻ con quá! Nhưng cũng cảm ơn em vì cái trò chơi này nha. Giờ anh cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút rồi.- Minh Huy lấy tay xoa đầu Khang, cái cử chỉ đã không biết bao lần được thực hiện.

-Chúng ta lại có bí mật nữa rồi!

-Bí mật nào?- Minh Huy nói với trạng thái không biết gì.

-Thì chúng ta đã tâm sự với nhau. Chuyện chỉ có hai người biết.

-Vậy luôn á hả?- Minh Huy cười thật to.

-Chúng ta về thôi!

Hôm nay quả là một đêm Giáng sinh thật đặc biệt với cả hai. Trái tim hai người họ liệu có phải khác cực hay là chỉ là cùng cực? Tình yêu được ví như một miếng nam châm, khác cực thì sẽ hút nhau, cùng cực thì đẩy nhau. Có duyên phận thì trắc trở thế nào cũng ở bên nhau, còn bằng không thì có cố gắng cũng không thể đạt được.

21. Chương 21: Điều Tự Nhiên

Chương 21: Điều Tự Nhiên

Trải qua một đêm Giáng sinh thật ý nghĩa, cả Minh Huy và Bảo Khang đều cảm thấy yêu đời hơn, có nhiều năng lượng cho cuộc sống hơn. Bảo Khang đến lớp trong sự hân hoan kiểu như ngày đầu tựu trường, Minh Huy đến trường dạy trong sự yêu nghề hơn bao giờ hết.

Sau một ngày bình thường như thế, Bảo Khang cảm thấy chút nhớ nhớ Minh Huy, rồi tự nói với mình chiều nay sẽ gặp lại anh ta. Nhưng dù thế nào thì cậu cũng không thể thoát khỏi sự chờ đợi, mà biểu hiện là vẻ mặt ngao ngán cho rằng thời gian đang trôi một cách chậm chạp. Cậu quyết định làm một vài thứ để giết thời gian, chẳng hạn dọn dẹp trang trí lại phòng ốc, giúp mẹ lau nhà, rửa chén... Tuy có chút mệt nhọc nhưng còn hơn cứ ngồi chờ.

“Tíc...tà...tíc...tà”

Tiếng chuông nhà vang lên, Bảo Khang kìm nén sự vui mừng của mình mà từ tốn đi ra mở cửa:

-Mời thầy vào nhà!- Giọng nói vô cùng lễ phép.

-Lại quên nữa rồi, ở nhà thì gọi bằng anh, đi học thì gọi bằng thầy!

Bảo Khang xoa xoa đầu mình:

-Em quên!

Bảo Khang đóng cổng lại thì chợt bất ngờ vì Minh Huy đang nói chuyện với mẹ mình. Đợi lâu quá nên cậu đành lên phòng ngồi chờ.

-Wow! Phòng của em hôm nay sạch đẹp quá! Như vậy có phải tốt hơn không?

Thầy Minh Huy bước vào phòng nhẹ nhàng như một cái bóng ma, không gây ra tiếng động gì làm Bảo Khang hoảng hết cả hồn:

-Anh...làm em mệt muốn rút tim ra ngoài.

-Anh xin lỗi!

-Không sao!- Khang cười hí hửng.

-Chúng ta bắt đầu học thôi.

-Dạ! Nhưng hồi nãy mẹ em nói gì với gì vậy?

-Muốn biết không?

Bảo Khang gật đầu. Anh ta nói tiếp:

-Mẹ em giao cho anh toàn quyền giáo dục em. Và nếu như em vi phạm hay làm sai chuyện gì thì anh sẽ phạt em tùy ý.

-Như vậy thật sao? Cũng tốt!- Bảo Khang cười cười, trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Minh Huy thì hơi bất ngờ vì cứ nghĩ rằng Bảo Khang sẽ hét lên vì chuyện này:

-Anh phạt nặng lắm đấy, em không sợ à?

-Không! Chỉ cần em trở thành người tốt thì hình phạt của anh đâu có nghĩa lý gì.

-Em nói tự tin quá!

Bảo Khang nhìn Minh Huy một cách đầy khác lạ, phi thường. Hành động này của cậu làm Minh Huy cảm thấy lo lắng, tựa như chẳng biết lúc nào bị ăn thịt.

-Này! Làm gì nhìn anh dữ vậy? Anh biết anh đẹp trai nên em thích ngắm, nhưng không nên quá lộ liễu.

Bảo Khang cười lớn:

-Anh đẹp trai thật! Em muốn biết nhiều hơn nữa về thầy! Thầy thích gì nhất? Ghét gì nhất? Màu yêu thích là gì? Món ăn yêu thích là gì? Ca sĩ yêu thích là gì? Mẫu người yêu lí tưởng của thầy là gì?

Bảo Khang hỏi một cách dồn dập nhiều vấn đề, thậm chí Minh Huy còn không kịp ghi nhớ.

-Em muốn biết để làm gì?

Bảo Khang tiến lại gần Minh Huy, giọng tha thiết:

-Em cũng không biết nhưng thầy hãy trả lời đi!

-Vậy thì một lần thôi nhé, gắng nhớ cho kĩ. Thầy thích nhất là được làm những gì mình muốn, ghét nhất là làm những gì mình ghét, thích màu xanh, thích ăn gà chiên, ca sĩ yêu thích là Đan Trường. Còn mẫu người yêu thích là...dễ thương, tốt bụng, hợp với mình.

Bảo Khang tập trung cao độ vào câu trả lời của Minh Huy, nhưng có hơi bất ngờ vì câu trả lời mau kết thúc quá:

-Anh không thể nói nhiều hơn sao?

Minh Huy gõ đầu Bảo Khang một cái mạnh rõ ràng, có phát lên cả tiếng. Bảo Khang ôm đầu trong ánh mắt giễu cợt nhẹ nhàng của Minh Huy.

-Mau mở tập vở ra! Học thì lo học đi. Không thì thầy xử đẹp em luôn!

-Dạ, em biết rồi.

Câu trả lời được thốt ra từ hai hàm răng như muốn ăn tươi nuốt sống của Bảo Khang, cảm thù một cách dễ thương.

-Sẵn đây em cũng xin nói luôn. Em thích nhất là được đi chơi cùng người yêu, ghét nhất là bị đối xử vô tâm, màu yêu thích là trắng, tất cả các món ngon đều thích trừ cá, ca sĩ yêu thích là Taylor Swift. Mẫu người yêu thích là dễ thương, quan tâm mình, lịch sự.

Minh Huy nhìn Bảo Khang:

-Vậy luôn á hả? Nhìn mặt anh xem có quan tâm không?

-Đáng ghét.

Bảo Khang trong lòng đầy tức tối vì “bị chơi” một cú ngoạn mục nhưng cậu lại cảm thấy hạnh phúc vì cuối cùng đã biết được chút chút về con người anh ta.

22. Chương 22: Anh Đẹp Anh Có Quyền

Chương 22: Anh Đẹp Anh Có Quyền!

Bảo Khang đang đi xuống nhà vệ sinh của nam sinh trong trường thì biểu cảm vô cùng “khó đỡ” khi cảnh tượng trước mắt cậu ta là một cuộc nói chuyện vô cùng thân mật giữa thầy Minh Huy và các đám nữ sinh. Cậu ta thấy trong lòng quả thật khó chịu, kìm nén cơn “thịnh nộ” sắp dâng trào như núi lửa sắp phun trào. Mà cơn thịnh nộ này cũng thật bất bình thường, có phải người yêu của cậu đâu mà nổi nóng?

“Làm gì mà có vẻ gần gũi ấy nhỉ? Thật là...hết nói nổi!”

Bảo Khang bực bội trong lòng, từ xa nhìn theo từng cử chỉ của anh ta, điệu bộ thật khó coi. Đứng đó hồi lâu, chỉ đến nhìn những người đó, cậu quên mất mình phải đi làm “việc đại sự” nên khi nhớ ra thì đã không

chịu nổi. Hai chân chạy như sắp chết tới nơi. Trước khi đi không quên nói: “Mặc kệ anh! Làm gì mà mình phải bận tâm?”.

Sau khi giải quyết xong, Bảo Khang cảm thấy vô cùng dễ chịu nhưng trong lòng không thôi nghĩ đến chuyện khi này. Rồi trí, cậu quyết định phải làm cho ra lẽ.

“Thầy! Thầy!”

Bảo Khang đi tìm Minh Huy. Minh Huy quay người lại, cười:

-Có chuyện gì thế em?

Bảo Khang nhìn thầy nụ cười này nhất thời cho nó là giả dối, nhưng cơn tức giận bỗng tự dưng dịu xuống:

-À...Em chỉ muốn hỏi thầy...

Đang bí câu trả lời, Bảo Khang không ngừng hồi thúc đầu óc mình nghĩ ra một câu trả lời thỏa đáng, bỗng sự xuất hiện của người thứ ba đã vô tình đã giải vây cho Khang.

-Huy! Tổ trưởng đang tìm em có việc kìa!- Cô Diễm Thúy dạy môn Văn nói chuyện với Minh Huy.

Bảo Khang như thầm cảm ơn cô Thúy ngay lúc này mặc dù trước giờ vốn không thích cô:

-Em chào cô!

Cô Thúy đáp:

-Ừ! Chào em! Mà trông em có vẻ hơi gầy thì phải? Về gắng ăn cơm nhiều cho có dinh dưỡng nhe em!

Cô xoa xoa đầu Bảo Khang tựa như rất thân thiết trong khi Bảo Khang hết sức “cẩn rằng chịu đựng”. Cũng cái tính xen vào chuyện của người khác nên Bảo Khang không thích cô ấy.

-Dạ!- giọng nói dịu dàng đầy sự bất phục.

Thấy vẻ mặt của Khang như vậy, Minh Huy anh ta bèn chen ngang cuộc giao tiếp giữa hai người, để tránh có chuyện không hay xảy ra:

-Tổ trưởng tìm em à? Vâng em biết rồi.

Minh Huy và Bảo Khang hai người cùng đứng nhìn cô Diễm Thúy rời khỏi đây. Xong rồi, hai người họ nhìn nhau.

-Em tìm thầy có chuyện gì à?- Đôi mắt Huy lúc này trĩu mến hơn bao giờ hết.

Bảo Khang phần vì bức bối chuyện thầy nói chuyện gần gũi với đám nữ sinh lúc này, phần vì vừa bị cô Thúy “dìm hàng” vừa rồi, tức càng thêm tức, mà con người mỗi khi tức giận tột cùng thường không làm chủ được hành động của mình. Bảo Khang như trút hết bức bối vào người Minh Huy:

-Thầy phải biết giữ mình chứ? Thầy giáo với học sinh làm sao có thể như vậy được chứ? Người khác nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào? Tốt nhất thầy không nên để tình trạng này xảy ra nữa.

Minh Huy chợt bật cười trước hành động thoái hóa của Bảo Khang vừa rồi, trong lòng cũng đoán được ý Khang đang muốn nói. Nhưng anh không chọn cách hứa hẹn mà chọn cách chế nhạo Khang để chuyện này càng thú vị:

-Chuyện đó cơ à? Nhưng biết phải làm sao bây giờ? Thầy quá đẹp trai nên nữ sinh mến là điều không thể tránh.

Bảo Khang đáp:

-Nhưng thầy không thể!

-Tại sao?

Bảo Khang im lặng trước câu hỏi đó của anh ta, rồi lại ấp úng trả lời sơ sài:

-Thì...bởi thầy là thầy giáo...phải làm gương cho học sinh!

Minh Huy cười, kê miệng mình lại sát lỗ tai Khang mà khe khẽ nói rằng: “Anh đẹp anh có quyền”.

23. Chương 23: Đừng Lo, Anh Sẽ Bảo Vệ Em!

Chương 23: Đừng Lo! Anh sẽ bảo vệ em!

Cũng như mọi ngày, Bảo Khang đi về nhà sau giờ học. Hôm nay do xe hư nên cậu ta phải đi bộ. Mặc dù vậy, cậu ta cũng chẳng hề phiền hà, tự an ủi lòng coi như tập thể dục. Đang đi qua đoạn đường vắng người, Bảo Khang trong lòng cảm thấy bất an, dường như linh cảm được sắp có chuyện xảy đến. Đi gần hết đoạn đường Bảo Khang giật mình hoảng sợ. Một tên đầu gấu mà dạo này đang nổi như cồn vì những chuyện ác mà hắn ta đã làm trong trường: Nguyễn Hải Duy- một đại ca khét tiếng chuyên đi phá rối, kiếm chuyện người khác. A! Quả thật không xong cho cậu rồi. Hắn ta sẽ không tha cho cậu như những người khác đâu. Bảo Khang mặt mũi tái xanh, giọng nói từ tốn, run sợ:

-Anh...anh...có...chuyện gì à?

Hắn nhướn mày, xắn tay áo, lên giọng:

-Mày cũng biết danh tao rồi chứ hả?

Hành động vừa rồi cũng đủ làm Bảo Khang cảm thấy muốn đứt thở, quả tim đập không ngừng nghỉ. Hắn với gương mặt hồ báo tiến tới trông dữ tợn, Bảo Khang với gương mặt thổ con lùi sau trông rụt rè. Hắn bước tới một bước, cậu ta lùi xuống một bước. Tình thế chẳng nghiêng về phía cậu.

-Tha cho em đi anh ơi! Em...em sợ lắm...Anh...muốn gì em...cũng chịu hết.- Bảo Khang cùng cách, quỳ ngay xuống đường, van xin sự tha thứ, nước mắt đầm đìa.

-Tha ày ư?

“Bốp”

Vừa nói xong, hắn liền tát vào mặt cậu một cái rõ mạnh, rõ đau, giọng khinh bỉ:

-Đúng là hèn! Chơi với mày không thú vị tí nào, nhưng hôm nay tao chán có mày làm thú vui cũng tốt.

Bảo Khang khóc từng tiếng nấc đầy đau đớn. Nước mắt chảy dày, ướt cả đôi tay đang ôm cái chỗ vừa bị tát. In hằn năm ngón tay đỏ rát! Cậu ta im lặng chịu đựng trước những hành động bạo lực của hắn ta: đấm, đá, tát. Cái đau trong người cậu tê tái đến tận xương tủy, cậu ngã xuống đất. Trong thâm tâm cậu mặc dù rất muốn kháng cự, nhưng biết tự lượng sức mình, có chống cự cũng chỉ làm hắn thêm mạnh tay mà thôi.

“Cho mày chừa nè!”

Giọng hắn cười thật nhạt nhẽo, tự đắc. Sau đó hắn ngừng lại, một chân vẫn còn đặt trên ngực của Khang đang nằm dài trên đường:

-Mày có muốn tạo tha ày không?

Bảo Khang đến lúc này thì chỉ còn biết đồng ý để bảo toàn tính mạng:

-A...đau quá! Muốn...- đau đớn, hết sức lực.

Hắn nghe xong câu trả lời liền cho đá cho cậu thêm một cước nữa, giận dữ:

-Mày nói chuyện cộc lốc với anh à? Gan lắm. Muốn tao thì mày phải làm chó bò quanh ta năm vòng và bắt chước sủa tiếng chó. Đồng ý không?

Bảo Khang giật mình trước yêu cầu của hắn. Không ngờ hắn ta mất nhân tính tới vậy. Cậu chỉ muốn mau thoát khỏi cảnh đau đớn này, lưỡng lự:

-Em...

“Không cần phải hứa!”

Hắn và Bảo Khang nhìn về phía người đàn ông với gương mặt vô cùng hình sự cứng như sắt đá.

“Thầy!” Bảo Khang gọi tha thiết trong tình thế vô cùng khốn khó.

Thì ra đó là thầy Minh Huy. Anh ta đã nghe được những gì mà thằng “ranh” Duy Hải vừa nói.

-Em không cần hứa đâu Bảo Khang! Có thầy đây rồi, em không việc gì phải sợ!

Lời anh ta vừa nói thật dứt khoát, đem đến cho Bảo Khang một niềm tin vững chắc, một chỗ tựa an toàn. Ánh mắt Bảo Khang nhìn Minh Huy lúc này đang biểu cảm trông thật đáng sợ!

-Em tên Duy Hải lớp 12D7 phải không? Nghe tên em đã lâu giờ mới gặp. Thầy đã gọi cho công an rồi, em cứ yên tâm họ sẽ làm việc với em sớm thôi.

Không hiểu sao cường giọng anh ta lúc này mạnh mẽ hơn hẳn, cứng rắn hơn hẳn, danh thép hơn hẳn. Chẳng trách sao mà Duy Hải đại ca mà còn sợ. Hắn chạy nhanh thoát khỏi nơi đây nhưng chắc chắn trong lòng đang thâm chửu rửa.

Minh Huy quay qua nhìn Bảo Khang. Bộ dạng của cậu lúc này trong thật thảm. Anh ta tiến gần Bảo Khang đẩy người cậu vào trong lòng mình, tay vỗ vỗ lên lưng cậu an ủi:

-Đừng khóc nữa, bây giờ thì không sao rồi. Mà em sao không chạy trốn hay kháng cự lại? Ngốc quá đi!

Hành động và lời nói của Minh Huy như chạm vào trái tim cậu, làm cậu cảm thấy được an ủi phần nào.

-Cảm ơn thầy...nhiều lắm!- Bảo Khang không ngừng khóc.

-Nín đi, đừng sợ nữa!

Minh Huy lấy tay lau nước mắt còn ướt trên mi mắt Khang, gương mặt toát lên vẻ lo lắng đầy cảm tình.

-Lần sau có gặp chuyện tương tự thì cứ gọi thầy nhé! Thầy sẽ đến giúp em.

Bảo Khang tự trách mình mới hôm trước còn trút giận vô cớ vào một người tốt bụng như thầy. Thầy Minh Huy chẳng khác nào người hùng của cậu bây giờ.

-Thầy ơi, có phải trên đời luôn có những người như vậy không? Cuộc đời thật bất công và chẳng có chuyện gì tốt lành cả!

-Không hoàn toàn, đừng quá bi oan! Thầy đưa em về.

24. Chương 24: Ai Là Người Nấu Mì Ngon Nhất?

Chương 24: Ai là người nấu mì ngon nhất?

“Khang à! Con ở nhà học với thầy nhé! Ba mẹ đi công chuyện một chút.”

“Dạ”

Bảo Khang đáp lời từ trên phòng. Giọng Khang lúc này quả thật yếu ớt, khác hẳn với thường ngày.

Minh Huy nhìn Bảo Khang:

-Em còn đau lắm sao? Nhìn khuôn mặt chẳng đâu ra đâu!

Bảo Khang đáp:

-Đau lắm thưa thầy!

Minh Huy dùng tay捏 má Khang một cái thật nhẹ nhàng, kiểu như đang “cưng” con nít:

-Biết là đau! Mai sẽ hết thôi mà.

-Cảm ơn thầy đã an ủi!

-Thầy đã cùng với cha em trình báo việc này với trường rồi, em yên tâm đi tên đó sẽ bị kỉ luật thôi!

-Dạ!

-Chúng ta tiếp tục học bài thôi.

Hai người tiếp tục việc học-dạy. Thỉnh thoảng, Bảo Khang lại nhìn say sưa nét mặt Minh Huy, và cũng có đôi lúc Minh Huy lại say sưa nhìn Bảo Khang. Cả hai đối phương đều thật quan tâm nhau, nhưng mà vẫn lặng lẽ thế thôi.

Mấy mươi phút trôi qua:

-Xong rồi! Thầy vất vả rồi.

Bảo Khang đứng dậy cúi đầu chào Minh Huy một mực lễ phép. Buổi học lại kết thúc một cách nhanh chóng.

-Ừ! Nhưng không hiểu sao khi dạy em thời gian lại trôi nhanh một cách thế nhỉ?

Bảo Minh đang dọn dẹp bàn học, nên có lẽ không để ý tới:

-Anh vừa mới nói gì thế?

Minh Huy nhìn Bảo Khang, nhún nhún vai:

-À! Không có gì. Bây giờ vẫn còn sớm. Hay...em nấu mì cho anh ăn nhe, anh đói quá!

Tay Minh Huy xoa xoa bụng, làm ra vẻ đang đói cho Bảo Khang thấy. Bảo Khang nhìn điệu bộ thật là chẳng thể nhịn cười:

-Nấu mì? Chuyện đó em làm được nhưng...không biết anh có ăn được không!

Minh Huy ngẫm hiểu được, chợt nảy ra ý kiến:

-Hay...chúng ta thi nhau xem ai nấu mì ngon nhất nhe. Được không?

Bảo Khang hơi bất ngờ với đề nghị này, nhưng cũng cảm thấy thú vị liền gật đầu đồng ý.

“Anh xong chưa? Em gần xong rồi đấy!”

“Cũng gần xong rồi. Ngon quá! Không chê vào đâu được.”

“Em nhất định sẽ thắng anh. Ui da! Nóng...”

“Em cẩn thận vào chứ.”

Họ bắt đầu cuộc thi cũng đã được khoảng gần mười phút. Hai người có vẻ rất hào hứng với cuộc thi này. Ai cũng muốn tài nấu mì của mình hơn người kia.

Hai tô mì đã đặt sẵn trên bàn.

-Em sẽ không thắng nổi anh đâu!

Minh Huy ra vẻ tự cao, tự tin tuyệt đối vào tài nấu nướng của mình. Bảo Khang cũng không chịu thua:

-Chờ xem ai sẽ hơn ai! Nhưng chấm điểm phải công bằng đó nhe!

-Được thôi!

Hai người họ bắt đầu đưa cho đối phương sản phẩm của mình. Và giây phút hồi hộp đã bắt đầu. Bảo Khang cầm đũa bắt đầu thưởng thức tài nghệ của anh ta. Minh Huy như ngừng thở chờ xem biểu cảm của Khang, trong lòng thầm nghĩ chắc chắn Khang sẽ khen tới tấp.

-Wow! Rất ngon! Xem ra tài nghệ của anh cũng không kém.

Minh Huy lấy tay chống lên cằm, ngêng mặt:

-Đã bảo rồi mà! Em ăn từ từ thôi! Thế em cho anh được mấy điểm?

Bảo Khang buông đũa, cầm ly nước lên uống. Xong rồi suy nghĩ:

-Mấy điểm đây ta? À...anh được...tám điểm!

Minh Huy trơ mắt lên:

-Vậy mà được có tám điểm sao? Có công bằng không đấy?

-Rất chuẩn rồi! Còn hai điểm kia do anh thiếu đi một mùi vị.

-Mùi vị gì?

-Đó chính là tình cảm!

-Cái đó sao? Em thật trẻ con quá đó!

-Trẻ con gì chứ? Nếu có gia vị đó mì sẽ ngon hơn rất nhiều.

-Được rồi! Bây giờ tới lượt anh!

Minh Huy xoa xoa tay, mở nắp tô mì ra, dùng đũa trộn đều. Minh Huy bắt đầu ném miếng mì đầu tiên. Bảo Khang hồi hộp.

Minh Huy ăn mì mà không nói gì. Ăn ăn và ăn. Gương mặt trông rất kì lạ.

-Sao? Ngon không anh? Ngon rồi nên mới ăn nhiều như vậy có phải không? Từ từ, hết em sẽ làm cho anh tô khác.

Minh Huy ngược mặt nhìn Bảo Khang, bất ngờ cười thật to thiếu điều muốn chọc tức người khác. Minh Huy càng lúc cười càng to. Một tay ôm bụng, một tay che miệng đang cười.

-Em nghĩ sao vậy? Em ăn thử xem!

Bảo Khang không hiểu chuyện gì, cầm tô mì lên ăn thử.

“Ừa”

Vừa đưa vào miệng liền nôn ra hết. Tài nghệ của cậu quả thật “có một không hai trên trái đất”.

-Cười gì mà cười. Bộ vui lắm hả?

-Vui thật mà! Anh có quyền cười!

Bảo Khang mắc cỡ, hai tay “quậy tung” cái đầu tóc, biến nó trở nên thật rối bời. Đôi mắt khá dữ tợn.

-Sao? Bây giờ ai là người nấu ăn ngon nhất?

-Em không biết! Trời khuya rồi đồ anh còn không mau dọn dẹp rồi về đi.

Minh Huy vẫn còn cười, thỉnh thoảng lướt nhìn Bảo Khang để giễu cợt. Bảo Khang như muốn ăn tươi nuốt sống thầy của mình.

25. Chương 25: Món Quà Vô Giá

Chương 25: Món Quà Vô Giá

Không khí tan trường thật khiến người ta khó chịu. Bảo Khang nhăn mày nhíu mặt chen lẫn trong đám đông để có thể bước ra khỏi cổng trường. Lần này, trong lòng Bảo Khang lại dâng lên một nỗi sợ tột cùng, Khang sợ đồng bọn của Duy Hải sẽ trả thù mình. Cậu bước chân vội trên con đường quen thuộc để về nhà, do xe cậu vẫn chưa sửa xong. Cậu ta vốn hiền lành, yếu đuối, nên lúc nào cũng dễ bị bắt nạt. Bước chân của cậu thật dài, dài hơn thường ngày.

Trên con đường dài và hơi vắng người này, cậu chợt thấy có một người bán hàng lưu niệm bên dưới gốc cây ven đường. Ánh mắt cậu để ý thấy người này bán toàn là những đồ đẹp nên không thể không tò mò, cậu tạm quên đi nỗi sợ mà tìm đến chỗ bán hàng.

Cậu cười đầy háo hức, cầm hết món này đến món khác ngắm nghía thật kĩ. Đường như món nào cậu ta cũng thích hết. Duy chỉ có một thứ mà cậu cứ cầm mãi, ngắm nhìn nó thật lâu. Đó cũng chẳng là thứ gì

quý giá, mà chỉ là một cái đồng hồ cát được trang trí một cách rất đặc biệt. Nhìn nó, Bảo Khang tự nhiên cảm thấy thời gian như là một thứ gì đó rất vô hình, và cậu càng ngày càng lớn, xa dần với thế giới tuổi thơ hồn nhiên.

-Bà ơi, cái này giá bao nhiêu vậy ạ?

Bà bán hàng đáp:

-Bảy mươi chín ngàn chẵn!

Nghe xong giá, Bảo Khang lục trong túi mình, moi trong cặp ra, tất cả cũng chỉ có năm mươi ngàn mà thôi. Cậu thất vọng ngắm nhìn cái đồng hồ cát với sự tiếc nuối vì chẳng thể khiến nó trở thành của mình. Cậu có thể mua đồng hồ cát bất kì ở cửa hàng nào, nhưng cậu lại có ấn tượng đặc biệt với loại này mà thôi.

“Ting...ting...ting”

Bảo Khang quay người lại vì chú ý tới thanh âm bất thành linh của tiếng kèn xe. Thì ra đó là Minh Huy.

-Thầy có cần bóp kèn như vậy không?

Bảo Khang có chút phiền hà vì cảm xúc bị đoạn mạch. Minh Huy nhún nhún vai:

-Em thích cái đó sao?

-Lúc này thích thật nhưng bây giờ thì hết rồi.

Bảo Khang miệng nói vậy chứ trong lòng không hề như vậy.

-Thật sao? Nhưng thôi, thích không thích là quyền của em. Bây giờ thì em lên xe ngồi đi, thầy chở về nhà cho.

Bảo Khang nghĩ rằng thầy Minh Huy thật tốt bụng nhưng lại không thể nào đồng ý được, mạnh miệng khước từ:

-Thầy không cần phải làm vậy đâu. Em đi bộ về được mà.

Nói xong Bảo Khang cậu ta cuối đầu chào Minh Huy rồi thông thả đi tiếp đoạn đường. Dưới cái nắng chói chang, bóng của Bảo Khang khuất dần. Minh Huy vẫn đứng chỗ đó, đang nói chuyện với cô bán hàng khi này.

Ngày hôm sau, như thời khóa biểu đã sắp xếp, tối nay Minh Huy sẽ tới nhà dạy kèm cho Bảo Khang. Hôm nay không hiểu sao Minh Huy cảm thấy trong lòng có cái gì đó dằng dặc như hồi hộp, đợi chờ cả sự yêu đời.

-Hôm nay chúng ta học về cái gì vậy anh?- Bảo Khang hỏi.

Minh Huy cười nhẹ, yêu cầu Bảo Khang nhắm mắt lại.

-Trước khi học anh có cái này cho em vui lắm. Nhắm mắt lại đi!

Bảo Khang vốn tính hay tò mò cộng với bản chất thông minh nên đã phần nào đoán được anh ta muốn làm gì nhưng có điều chưa biết đó là gì thôi. Cậu nhắm mắt lại, hồi hộp không kém.

-Một...hai...ba...Bây giờ mở mắt ra đi!

Theo lời của Minh Huy, Khang mở dần mắt ra.

-Hả?

Miệng chữ o, mắt chữ o lúc này của Bảo Khang trông dễ thương làm sao. Căn bản là cậu chẳng thể ngờ rằng anh ta lại tặng cho cậu cái món quà này.

-Cái này...Sao...

Thấy Bảo Khang như vậy, Minh Huy anh ta chen vào:

-Sao không thích nó à? Vậy thôi anh giữ lại!

-Không! Không! Em rất thích nó.

Minh Huy cười, trao nó vào tay của Bảo Khang. Bảo Khang thật không thể tin vào chính mình, không thể tin rằng Minh Huy lại biết cậu thích nó mà mua tặng. Cậu thoáng nghĩ rằng Minh Huy anh ta lại tinh mắt như vậy. Thứ mà anh ta tặng là cái đồng hồ cát hôm qua cậu dự định mua nhưng không đủ tiền.

-Thích thì lấy đi! Nhớ giữ cho cẩn thận, quà của người đẹp trai tặng nên rất quý giá đó!

Bảo Khang cười, mặc dù muốn nói xỏ lại nhưng cậu không thể làm như vậy trước tấm lòng của anh ta:

-Cảm ơn anh nhiều lắm!- Khang cúi đầu.

-Cảm ơn suôn thế thôi sao?

-Thế anh muốn gì? Nếu trong khả năng em sẽ thực hiện.

Minh Huy suy nghĩ hồi lâu, rồi nói:

-Hiện tại thì chưa biết, khi nào có anh sẽ cho biết. Còn bây giờ bắt đầu học thôi.

Bảo Khang ngắm cái đồng hồ cát, trong lòng trở nên phấn chấn hơn. Minh Huy lại ghi được thêm một điểm trong lòng cậu rồi. Lúc này hình ảnh Minh Huy cũng trở nên cực kì tốt đẹp. Cậu chỉ muốn nhảy tưng tưng lên nhưng cậu cần giữ hình tượng trước mặt anh ta nên đành kiềm chế cảm xúc đợi sau khi học xong anh ta đi về sẽ sống thật với mình.

26. Chương 26: Hãy Dành Cho Anh Một Ngày!

Chương 26: Hãy Dành Cho Anh Một Ngày!

-Nè em! Hồi nãy có nhớ hứa với thầy cái gì không?

-Dạ! Nhớ.

-Vậy thì hãy thực hiện nó đi!

-Nhưng...thầy muốn em làm gì?

-Dành một ngày đi chơi cùng thầy có được không?

-Chuyện...chuyện này thì...

-Sao vậy? Không được hả?

-Không phải! Khi nào chúng ta đi vậy thầy?

-Ngày mai.

-Dạ được! Mai chủ nhật mà.

Minh Huy gác máy. Vừa từ nhà Khang trở về mà đã lấy điện thoại gọi rồi. Trong lòng anh ta tự dưng háo hức một cách kì lạ, mong chờ ngày mai vô cùng. Cậu trèo lên giường, mắt nhắm lại chuẩn bị ngủ nhưng không hiểu vì sao hình ảnh Khang em nó cứ hiện ra trong đầu anh ta. Minh Huy cố gắng xóa bỏ những điều ấy vì cậu không muốn mình bị mất ngủ. Bảo Khang thì trong lòng tự đặt câu hỏi: Sao anh ấy lại muốn mình đi chơi với anh ấy nhỉ? Cậu càng tìm câu trả lời, câu trả lời càng sợ cậu mà trốn đi mất. Rồi trí, cậu nghe tiếng trái tim mình thổn thức. Cậu nhìn cái đồng hồ cát mà thầm cười. Lúc này, cậu cũng thấy hình ảnh của Minh Huy hiện ra, dịu cậu vào giấc ngủ thật say.

Trời đã sáng. Cái lạnh của ngày đông cũng gần mất đi. Bảo Khang thức dậy, chợt nhớ lại hôm nay sẽ đi chơi nên tức tốc chuẩn bị. Minh Huy đã sẵn sàng. Trông anh ta thật bảnh bao, phong độ.

Bảo Khang xin phép gia đình ra ngoài. Lần này cậu lại nói dối là đi sinh nhật của bạn. Thâm tâm cậu cần rút vô cùng.

-Cũng tại thầy mà em lại nói dối ba mẹ cơ đấy!- Bảo Khang chau mày.

Minh Huy cười thánh thiện:

-Nhưng cũng hết cách rồi. Em không thể thất hứa được! Lên xe chúng ta xuất phát ngay thôi.

-Đi đâu vậy anh?

-Đến nơi rồi sẽ biết. Mà hôm nay em ăn mặc rất dễ thương đó!

-Sao? Cảm ơn anh nhiều!- Bảo Khang vui sướng vì được anh ta khen.

Đến nơi. Minh Huy dẫn Bảo Khang đi vào khu vực công viên. Ở đây quả thật rất đẹp.

-Cùng anh ngắm cảnh nhe!

-Ngắm cảnh ư? Cũng hay.- Bảo Khang cố gắng thôi, chứ cậu cho rằng đây là một hành động chán vô cùng.

Minh Huy lấy ra một cái máy chụp hình hiện đại:

-Hay...chúng ta chụp hình chung đi!

-Chụp hình chung? Không được! Chúng ta có phải là người yêu hay vợ chồng đâu mà chụp hình chung.

-Tạo dáng đi mà...

-Không!

“Cắt”

Minh Huy đã bấm nút chụp hình rồi. Anh ta mở ra xem lại, liền không nhịn được cười. Bảo Khang giật cái máy ảnh, nhìn mình trong đó cậu ta không khỏi tức giận, tìm cách xóa nhưng đã bị Huy giật lại.

-Đi đâu thế?

-Đi rồi sẽ biết!

Bảo Khang tái mét mặt mày:

-Anh định...chơi cái trò đu quay này á hả?

-Không thích sao?

-Em...sợ độ cao!

Minh Huy nhìn Bảo Khang, rồi nắm tay cậu kéo về phía mình:

-Không sao đâu! Cứ nắm tay anh!

-Không được đâu mà!

Bảo Khang bắt đầu run nhưng cậu không thể chống cự trước sự thúc giục của anh ta.

-Bình tĩnh nhé! Có anh đây rồi!

-Á...á...á...!

Chưa kịp trả lời, đu quay đã quay. Bảo Khang càng lúc càng lên cao. Môi cậu tím rìm, gò má hóp lại. Cậu chỉ biết nhắm mắt. Cậu mong cho trò chơi mau chóng kết thúc, nếu kéo dài cậu ta sẽ ngất xỉu mất thôi. Minh Huy ngồi kế bên, đôi tay nắm chặt tay Bảo Khang, nhìn bộ dạng lúc này của Bảo Khang một lần nữa cũng không thể nhịn cười.

Bảo Khang bước xuống. Tay chân bủn rủn không chút sức lực, thở phào nhẹ nhõm. Cậu rất sợ độ cao nên tình trạng vô cùng khó khăn, bèn quay sang nhìn Minh Huy:

-Thầy quả thật độc ác!

Minh Huy giả vờ lạnh nhạt, không nghe thấy gì nhưng trong lòng cũng cảm thấy xót lắm.

“Chúng ta đi xem phim nhe!”

Bảo Khang thích xem phim tình cảm, Minh Huy thích xem phim võ thuật nhưng đành chịu Bảo Khang anh ta đành thử xem phim tình cảm một lần. Trong rạp chiếu phim, nhìn Bảo Khang cười, rồi lại khóc do quá nhập tâm vào phim, Minh Huy mới biết rằng: Em ấy thật trẻ con.

“Em có đói không?”

Hai người họ vào một nhà hàng gần đó. Cả hai đều gọi bò bít tết. Minh Huy nhìn Bảo Khang ăn, thì ra em ấy thật giống heo, ăn nhiều quá.

Thấm thoát một ngày chủ nhật đã trôi qua. Với cả hai, nó thật sự trôi rất nhanh. Dù không nói ra nhưng Minh Huy cảm thấy rất tiếc.

-Cảm ơn anh vì ngày hôm nay, mặc dù anh cũng đáng trách!

-Anh mới phải cảm ơn em mới đúng!

27. Chương 27: Kỳ Nghỉ Tuyệt Vời

Chương 27: Kỳ nghỉ tuyệt vời

Như mọi năm, tết Dương lịch thì tất cả mọi người đều được nghỉ. Nhưng năm nay được nghỉ tới tận năm ngày, một khoảng thời gian đủ ột chuyến đi chơi xa. Bảo Khang trong lòng háo hức vì cậu được ba mẹ cho về quê ngoại chơi. Cậu chỉ đi một mình thôi, còn ba mẹ cậu thì đợi tết Âm lịch về luôn thể.

Bảo Khang biết mình đi một mình sẽ rất nhàm, muốn tìm một người đi cùng cho vui. Ba mẹ thì không được, lại không có em hay anh chị gì hết, bạn bè thì cũng không được.. Bảo Khang sắp buông xuôi chấp nhận việc này thì tự dưng lại nghĩ ra một suy nghĩ có phần hơi điên rồ: Sao mình không rủ anh ấy đi cùng? Trong lòng nuôi biết bao thứ hy vọng rằng anh ta sẽ nhận lời, Bảo Khang không chần chừ gì nữa lấy điện thoại ra gọi cho Minh Huy.

Lần đầu Minh Huy không bắt máy, lòng dạ Bảo Khang bồn chồn gọi lại lần hai. Lần này thì Minh Huy bắt máy, thanh âm vô cùng rõ ràng.

-Alô!- Minh Huy trả lời.

Bảo Khang đáp:

-Dạ, em nè thầy!

-À, gọi thầy có gì không em?

Bảo Khang ậm ừ, lấy hết can đảm:

-Em...muốn rủ thầy đi về quê ngoại của em chơi. Đi một mình thì buồn lắm. Thầy đi được không thầy?

Minh Huy bên này bất ngờ:

-Cái gì? Về quê ngoại em chơi sao?

Bảo Huy nghe thấy thế, nghĩ rằng thầy sẽ cự tuyệt tuyệt đối, đành chữa cháy:

-Nếu thầy có việc hay không đi được cũng không sao!

Vừa dứt lời, Bảo Khang nghe tiếng cười rõ to của Minh Huy trong điện thoại:

-Hihi! Một cơ hội tốt để đi chơi như thế này thì làm sao từ chối được.

Bảo Khang mừng rỡ trong sự bất ngờ có phần bất thành linh:

-Vậy mai chúng ta đi nhé thầy! Thầy chuẩn bị nhe.

-Nhưng...mà nhà ngoại em ở đâu?

-Kiên Giang á thầy. Ở đó yên bình, cảnh đẹp và có nhiều thứ sẽ khiến thầy thích lắm đó.

Minh Huy bên này khẽ gật đầu, trong dạ có hơi cảm thấy thú vị. Bảo Khang kết thúc trò chuyện, trong đầu hơi lâng lâng, cũng chẳng hiểu nổi mình sao lại có gan làm chuyện này chứ. Cậu khẽ rùng mình nghĩ lại nhưng cũng hên là thầy đã đồng ý nằm ngoài dự đoán.

Sáng hôm sau, Bảo Khang đã chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng và có mặt ở bến xe. Đã hơn mười phút, hai mươi phút...rồi gần một giờ trôi qua, Bảo Khang vô cùng sốt ruột vì chẳng thấy Minh Huy đâu, gọi điện anh ta cũng không thèm bắt máy.

Trên xe, bác tài đã hối thúc không biết bao nhiêu lần, làm Bảo Khang thật sự khó xử: Nền lên xe đi và sẽ báo cho anh ta không cần đi nữa hay tiếp tục chờ và sẽ cùng anh ta đi như dự định? Bảo Khang trong tình thế khốn cùng, tiến một bước không được, lùi một bước cũng không. Cậu thật sự bị rối!

“Bảo Khang! Bảo...Khang!”

Bảo Khang vừa nghe ai đó gọi tên mình, thanh âm nghe rất quen thuộc, liền ngoáy đầu xung quanh tìm kiếm.

-Sao giờ anh mới đến?- Giọng nói lộ rõ ý đồ muốn ăn tươi nuốt sống người ta mà.

Minh Huy chạy thật nhanh lại, không kịp thở:

-Tại..có công chuyện đột xuất nên đến trễ. Bắt em phải đợi, xin lỗi!

Ánh mắt Bảo Khang lúc này đầy hờn dỗi, không thèm quan tâm tới lời giải thích:

-Sao gọi điện không bắt máy?

“Hai người có đi không? Thật là rắc rối! Bắt mấy chục người chờ có mình mình” Bác tài lại hối thúc, nhưng lần này có vẻ bức bối, cáo gắt hơn. Nếu hai người họ không đi lên xe ngay, tức khắc sẽ bị bỏ lại.

Minh Huy chưa kịp trả lời gì hết, đành mau chóng bước lên xe, mồ hôi từng giọt rơi trên trán anh ta. Vì lên sau cùng nên những hàng ghế tốt đã bị giành hết, chỉ còn lại dãy ghế sau cùng của xe. Bảo Khang xuống đó ngồi. Thấy Minh Huy còn đứng đó, trừng mắt:

-Sao còn đứng đó? Hãy ngồi gần cửa sổ, em ngồi bên ở đây!

Giọng nói Bảo Khang trở nên cộc lốc. Minh Huy cũng hiểu được tâm trạng của Bảo Khang lúc này nên cũng không muốn “để dầu vào lửa”.

Hai người ngồi gần nhau. Minh Huy ngồi gần cửa sổ, Bảo Khang ngồi gần anh ta. Hai người “mặt lạnh” không thèm nói chuyện với nhau, người nhìn ra ngoài cửa sổ, người mải mê đọc sách. Thỉnh thoảng, Minh Huy cố gắng bắt chuyện để còn mong xin lỗi cho em ấy nguôi giận, nhưng mọi sự đều bất thành. Bảo Khang không hiểu sao bản tính hôm nay lại khác thường như thế? Chỉ là tại đang nhất thời giận hờn, kiểu bản tính trẻ con ấy mà. Minh Huy chỉ cần tỏ ý hối lỗi chân thành, rồi thêm mấy cái hành động kiểu như lên nhìn Bảo Khang, chọc cười...thì chẳng bao lâu mọi vấn đề được giải quyết hay sao?

28. Chương 28: Ngày Đầu Tiên Ở Quê Ngoại

Chương 28: Ngày đầu tiên ở quê ngoại

Hai người họ cứ giữ nguyên cái biểu cảm như vậy cho đến khi xe dừng chân lại. Bảo Khang và Minh Huy bước xuống xe. Lúc này, quả thực họ như lửa với nước: Người mặt diện vô biểu tình, kẻ diện đa biểu tình.

Quê của Khang ở Kiên Giang, một tỉnh thành miền Tây Nam Bộ. Nơi đây ruộng đồng trù phú, bát ngát; sông nước mênh mông; con người chân chất, nhiệt tình. Điều này thì không thể nào không gây ấn tượng mạnh cho khách nơi khác đến du lịch, và đối với người lần đầu đến như Minh Huy thì cũng không ngoại lệ.

-Wow! Đúng là một bức tranh non nước hữu tình!

Minh Huy hít thở khí trời, sắc khí trở nên có thần hơn khi nãy. Bảo Khang đứng kế bên không chút cảm hứng. Thái độ đó làm Minh Huy khó chịu:

-Này! Em nói gì đi chứ! Im lặng như vậy là sao? Em không coi thầy ra gì à?

Bảo Khang đưa mắt nhìn Minh Huy:

-Em đâu dám như vậy, kể cả khi thầy bắt người ta phải mồn chờ mình.

-Chuyện hồi sáng thầy cũng xin lỗi rồi mà!- Minh Huy nhận ra được ẩn ý sâu ẩn bên trong lời nói bóng gió đầy chua ngoa của Bảo Khang.

-Thôi đi, mau về nhà ngoại em thôi! Mặt trời cũng lên cao rồi.

-Đưa đồ đây! Anh xách cho.

-Thôi không cần đâu!

-Anh thật không hiểu em.

Minh Huy đi theo sau Bảo Khang, dẫn lối về nhà ngoại của cậu ta.

“Đường nhỏ xíu vậy?”

“Con trâu kìa”

Minh Huy đúng là người thành thị, cảm thấy thích thú, mới lạ với những thứ người thôn quê cho là bình thường. Men dọc theo con đường nhỏ dài ngoằn ngoèo, gập ghềnh mãi, cuối cùng nhà ngoại Bảo Khang cũng đã nằm ở phía trước tầm mắt.

Để đến nhà được bắt buộc phải đi qua một cây cầu bắc qua một cái kênh. Mà đặc biệt là cây cầu này lại là cây cầu tre. Bảo Khang thì khỏi phải nói đi qua một cách dễ dàng giống như đã chuyên nghiệp vậy. Qua tới bờ này, Bảo Khang định một mạch đi vào nhà nhưng kịp thì chân lại khi nghe tiếng “cầu cứu” đầy tha thiết của Minh Huy:

-Khang ơi! Thầy...không qua được...

Bộ dạng của Minh Huy thật là muốn làm cho người ta không thể nhin cười. Bảo Khang cũng muốn cười phá lên nhưng vì còn giận nên không thêm cười:

-Sao? Qua không được à? Sao giờ? Tự mình cứu mình đi thầy!

-Bây giờ là lúc nào rồi còn nói khó nghe như vậy? Mau giúp thầy với!

Bảo Khang giả vờ như chẳng nghe thấy gì, quay lưng bước vào nhà. Trong lòng cậu thầm nghĩ rằng Minh Huy anh ta sẽ vượt qua thôi.

Đi được dăm mười bước, một tiếng “dùng” vang lên từ đằng sau, Bảo Khang giật mình quay lại thì mặt mày hốt hoảng, thấy va-li, đồ đạc xuống đất, chạy nhanh lại gần bờ, nhảy xuống cứu Minh Huy. Minh Huy không biết bơi, hai tay vớ lên không ngừng. Giọng nói ngày một nhỏ dần và yếu đi, càng ngày càng đuối sâu xuống. Bảo Khang thật sự lo lắng, cậu dùng hết sức lực của mình bơi cứu Minh Huy.

Do con kênh không sâu và không lớn nên việc cứu người đuối nước cũng không mấy khó khăn. Bảo Khang kéo Minh Huy lên bờ với sức lực gần như kiệt. Cả hai ướt như chuột lột. Minh Huy không bất tỉnh nhưng không cử động gì hết, run rẩy trên bắp đùi của Bảo Khang, hồn vía chưa kịp hoàn. Bảo Khang cảm thấy có lỗi:

-Thầy có sao không thầy? Cho em xin lỗi thầy nhe, cũng tại em hết. Em đúng là xấu mà.

Minh Huy không thể nói thành lời nhưng không thể trách em ấy, liền lắc đầu. Bảo Khang đỡ Minh Huy dậy, dìu anh ta vào nhà.

Sau màn chào hỏi người lớn và giải thích chuyện tại sao cả hai bị ướt nhèm nhem như thế này, cả hai mới được phép thay đồ và nghỉ ngơi. Do nhà chỉ còn một phòng trống nên hai người họ sẽ ngủ cùng nhau trong căn phòng này.

-Thầy cứ nằm đây nghỉ ngơi đi, em đi ra ngoài nằm vông được rồi.

-Em nằm đây đi, anh ra ngoài đó nằm cho.

-Không được đâu! Dù gì thì thầy cũng là khách mà, với lại em...

Tựa hồ như đoán được ý Bảo Khang sắp nói sẽ làm không khí mất vui, Minh Huy xen ngang:

-Không sao đâu! Em không còn giận thầy là tốt rồi.

Bảo Khang nghe xong, trong lòng suy nghĩ cái gì đó rồi cười thầm một mình.

Ngủ đi được một lúc, Minh Huy tỉnh dậy trong trạng thái không biết gì hết. Anh ta không biết mình đã ngủ được bao lâu nữa...

29. Chương 29: Lần Đầu Tiên Ngủ Chung

Chương 29: Ngày đầu tiên ở quê ngoại (phần 2)- Lần đầu ngủ chung

Anh ta bước ra khỏi phòng, tìm người xung quanh mà chẳng thấy ai cả. “Cả căn nhà chỉ còn lại mình mình?” Minh Huy thoáng nghĩ vậy. Anh ta như kẻ vô hồn lang thang đi khắp nơi. Tìm mãi mà chẳng thấy Bảo Khang đâu, cũng hơn năm giờ rồi còn gì. Minh Huy quyết định lấy điện thoại gọi cho cậu học trò của mình.

-Alo! Thầy thức rồi à?- Bảo Khang nghe máy.

-Em đang ở đây vậy hả? Dám để thầy ở nhà một mình sao? Em thật to gan quá. Thầy lệnh cho em năm phút nữa phải ở trước mặt thầy. Nghe rõ chưa?

Bảo Khang cười hì:

-Đâu phải trường đâu mà thầy ra lệnh thì em phải làm. Thêm cái năm phút làm sao mà em có mặt kịp?

-Thầy không biết! Thầy thì ở đâu vẫn là thầy, muôn đời vẫn là thầy, vạn lần vẫn là thầy. Học sinh phải nghe lời thầy.

-Nếu em không thêm về thì sao?

Minh Huy ậm ừ:

-Tốt! Thầy sẽ tính sổ em một lần luôn, chuyện này với cả chuyện hồi trưa nữa.

-Thôi...thôi được rồi. Em về liền. Chắc kiếp trước em mắc nợ thầy.

Bảo Khang đang ở ngoài phiêu du giữa chốn đồng không hiu quạnh. Khung cảnh của buổi chiều tà nơi này thật làm người ta ngưỡng mộ, quá hùng vĩ, quá cheo leo.

-Sao, chịu về rồi à? Cuối cùng em vẫn còn biết sợ.- Minh Huy tỏ vẻ đắc ý khi thấy Bảo Khang về.

Bảo Khang cự tuyệt:

-Không thêm đấu khẩu với thầy. Em đi tắm đây!

Lời vừa dứt liền khiến Minh Huy thật mất hứng. Anh ta vỡ mộng “đấu khẩu” cho đỡ chán rồi.

Trời càng lúc càng tối. Những cơn gió lạnh kéo về khiến người ta rùng mình. Gia đình ngoại Bảo Khang đang chuẩn bị ăn cơm tối, không khí quả thật ấm cúng, đầy đủ.

Bà ngoại Bảo Khang lấy đũa gấp đồ ăn cho Minh Huy:

-Ăn đi! Thức ăn dân giả mà nó ngon lắm!

Minh Huy cười đầy thiện chí, nhân cơ hội lấy lòng bà:

-Dạ! (Đưa thức ăn vào miệng) Wow! Đúng là rất ngon đó ngoại. Trên thành phố không bằng ở dưới này.

Bảo Khang ngồi bên này, lời anh ta vừa dứt, lập tức muốn nôn mửa, lòng trách thầm: Người gì đâu mà nịnh thầy sợ! Còn bà nữa, có khách quên mình luôn rồi.”

Buổi cơm tối dần tàn. Bảo Khang định giúp bà ngoại rửa chén nhưng vừa ngỏ ý đã bị bà tuyệt đối không đồng ý, còn Minh Huy chẳng cần nói gì nhiều thì bà cũng vui vẻ cho rửa chén phụ. Bảo Khang có chút ghen

tị với Minh Huy, cũng cảm thấy hơi buồn khi nghe bà ngoại chộc: Cháu của bà có biết rửa chén đâu, nhờ làm vỡ chén bát thì sao? Bảo Khang giận, cốc thêm nữa, đành đi tìm cái để thư giãn.

Trời cũng đã gần khuya, những ánh đèn dần trở nên sáng hơn, tuy nó không hoa lệ như ở thành phố, nhưng nó vẫn có đặc việc riêng.

“Thì ra em ở đây à?”

Bảo Khang quay người lại đã thấy Minh Huy anh ta chần chừ trước mặt. Đột nhiên lại bị tụt cảm hứng một cách không phanh.

-Thầy...đúng là như một con ma, luôn làm em khó chịu. Thầy xuống đi, em muốn ở một mình.

Minh Huy hơi bất ngờ với thái độ này:

-Sao vậy? Thầy tìm em này giờ á.

Lời nói này của anh ta Bảo Khang xem như là cơn gió thoảng qua, phớt lờ một cách đáng kể. Hành động này làm Minh Huy khó hiểu:

-Có chuyện gì vậy? Kể thầy nghe đi!

Bảo Khang đáp:

-Không có gì. Chỉ là em muốn ở đây một mình tận hưởng sở thích của mình thôi.

-Sở thích?

Minh Huy nhìn mặt Bảo Khang hiện đang ngược nhìn lên bầu trời, dùng trí tuệ của mình suy ra:

-Không lẽ...Sở thích của em là một mình ngắm trăng sao?- lời nói vẫn còn e ngại không chắc chắn.

-Đúng vậy! Sở thích từ nhỏ của em mà!- Bảo Khang nhỏ nhẹ.

Minh Huy cũng nhìn lên vầng trăng. Mảnh trăng hôm nay thật đẹp làm sao. Trăng sáng vàng huyền bí, xa thẳm trên cao. Đúng lúc Minh Huy lại nổi máu của một nhà thi sĩ, tự cảm giác rằng vầng trăng thật cô đơn như chính con người anh bây giờ. Hình ảnh người xưa hiện lên mờ nhạt trong ánh mắt anh. Không khí thật thanh tĩnh...

-Em có một ước muốn hơi kì quặc là...

-Là gì?

-Em nói rồi thầy không được đó, được không?

-Chắc chắn! Ân.

Bảo Khang cười nhẹ:

-Đó là...được cùng người mình yêu ngồi trên sân thượng hay nóc nhà thể này, tựa vai vào nhau và ngắm trăng tâm tình.

-Thật lãng mạn! Thầy không ngờ em lại có ước mơ nhỏ như vậy.

-Nó nhỏ nhưng không dễ gì thực hiện được. Thôi khuya rồi đi ngủ thôi thầy!

Minh Huy và Bảo Khang lưu luyến nhìn vầng trăng, gửi tâm sự của riêng mình vào đó.

-Thầy ngủ ở trong đi!

Minh Huy không đồng ý:

-Em ngủ ở trong đi!

-Thôi, thầy ngủ trước đi. Thầy không sợ ma à? Ma ở nông thôn còn ghê hơn trên thành thị đó.

Minh Huy vừa nghe nhắc tới ma đã sợ thối xương, đành ngủ trong để bảo đảm an toàn. Bảo Khang tắt đèn.

-Để đèn có được không?- Vẫn là Minh Huy sợ ma.

-Không được! Để đèn em ngủ không được.

-Nhưng...thầy sợ ma lắm.

Bảo Khang cười thầm trong bụng: Đúng là nhất, dù có chút mà đã sợ.

-Không sao! Có em ở đây rồi, thầy cứ yên tâm ngủ.

Bảo Khang cảm thấy mình cần có trách nhiệm trước việc làm anh ta lo sợ, nhưng cũng không thể nói rằng ở đây không có ma.

-Chỉ có một tấm chăn thôi sao? Ai đắp ai không đắp đây?

-Thầy cứ dùng một mình.

-Không được trời lạnh. Chúng ta đắp chung đi, con trai với nhau mà.

-Không sao, thầy cứ tự nhiên đi mà.

-Không được.

Vừa dứt lời, Minh Huy đã phủ nửa người dưới của Bảo Khang bằng tấm chăn:

-Hai người cùng dùng. Không được từ chối, tuyệt đối tuân theo. Đây là mệnh lệnh. Ngủ ngon!

-Ngủ ngon.

Lần đầu tiên cả hai ngủ chung với nhau, nên có chút không thoải mái, thiếu tự nhiên.

-Thầy nằm sát vào trong một tí nữa đi.

-Vậy là sát lắm rồi.

Bảo Khang nằm quay người đưa lưng vào, mắt nhắm lại:

-Mà ngủ không được ngáy đó nhe. Nếu không thì đừng trách em.

-Biết rồi, lải nhải hoài.

30. Chương 30: Kết Thúc Chuyến Đi Đầy Thú Vị

Chương 30: Kết thúc chuyến đi đầy thú vị

Lần đầu tiên ngủ cùng nhau, như đã nói không được tự nhiên. Minh Huy cũng vốn không quen ngủ xa nhà như thế này nên có chút khó khăn. Tự dưng anh cảm thấy nhớ nhà nên ngủ không được. Anh thức. Trời đêm tĩnh mịch, dưới ánh sáng nhạt nhòa, anh lên nhìn Bảo Khang. Cậu ta đã chìm say trong giấc ngủ từ lâu rồi. Anh khẽ cười khi nhìn thấy bộ dạng của Khang: Ngay cả khi em ấy ngủ mà cũng dễ thương như thế đấy, chẳng trách gì mình luôn có cái gì đó đặc biệt với em ấy. Đôi mắt quan sát kỹ càng, Minh Huy vô tình ngấm ngay phần “nhảy cảm” của Bảo Khang. Thân nhiệt tăng nhanh chóng, anh vội vàng quay mặt đi chỗ khác nhưng dù kìm chế mức nào, nhục dục cũng không thể không nổi lên. Anh tự trách mình đã suy nghĩ lung tung.

Trời đã sáng. Bảo Khang thức dậy thấy Minh Huy vẫn còn mơ màng, liền phát thúc giục anh ta dậy. Minh Huy chịu tác động của Bảo Khang nửa tỉnh nửa mơ.

-Sáng rồi sao?

-Không lẽ tối? Thầy làm mất hình tượng quá. Đêm qua ngủ ngáy, rồi còn gác chân lung tung nữa chứ. Nếu không nể tình thầy trò, em đã tống cho thầy một cước.

Minh Huy hơi mắc cỡ trước tật xấu này:

-Là người đâu ai hoàn hảo. Được cái này mất cái kia.

-Mới sáng sớm mà đã giăng đạo. Thầy đi rửa mặt rồi ăn sáng. Hôm nay bữa cuối nên thầy muốn đi đâu chơi không?

Minh Huy suy nghĩ hồi lâu:

-A..hay em dẫn thầy đi làm những công việc mà dưới quê thường làm đi.

-Thầy không sợ nó khó khăn à?

-Không.

-Vậy thì được.

Bữa sáng đã xong xuôi, Minh Huy thúc giục Bảo Khang thực hiện lời hứa lúc sáng. Bảo Khang dẫn Minh Huy ra ruộng.

-Khung cảnh ở đây thật đẹp!- Minh Huy ngưỡng mộ.

-Xem ra thầy cũng có mắt thẩm mỹ.- Bảo Khang chiêm chọc

Minh Huy bỏ ngoài tai lời Khang vừa nói, đơn giản vì không muốn mới sáng mà đã đầu khẩu:

-Những người nông dân kia trông vất vả quá! Mới sáng, trời lạnh thế này mà đã lặn lội bùn sinh rồi.

Bảo Khang nhìn những người nông dân, lòng khâm phục:

-Họ rất tốt bụng. À...mà thầy có muốn thử làm nông dân một lần không?

Minh Huy mở to mắt, hai tay chéo lại:

-Sao? Thôi...thôi. Cho thầy xin.

Bảo Khang liếc mắt đưa...tình:

-Vậy sao lúc sáng còn kêu em dẫn thầy đi làm những điều mà người miền quê thường làm? Đúng là chỉ được mỗi cái miệng!

Minh Huy tức:

-Em vô lễ quá rồi đấy! Còn chuyện gì đơn giản hơn không? Thầy...nhất định sẽ làm được mà.- khẩu khí ngày một nhỏ lại.

Bảo Khang suy nghĩ hồi lâu, chạy lại bước nông dân đằng xa mượn cái gì đó, rồi quay lại:

-Đây! Cầm đi!

-Cần...câu sao? Em tính cùng thầy câu cá?

Bảo Khang gật đầu:

-Đoán đúng rồi.

Nói xong, Bảo Khang dẫn Minh Huy đến một cái mương nhỏ:

-Chúng ta sẽ câu cá ở đây!

-Ở đây làm gì có cá mà câu?- Minh Huy ngạc nhiên.

-Thầy cứ tin em.

Minh Huy tạm tin Bảo Khang, nhưng hoài nghi vẫn còn đó.

-Ở miền quê người ta thường câu cá thư giãn như thế này à? Cũng rãnh thật.

-Không biết thật sao thầy? Em tưởng vốn sống của thầy phong phú lắm...ai ngờ...Người ta câu cá để ăn đó thưa thầy!

Minh Huy cảm thấy xấu hổ:

-Vậy à! Lần đầu ở dưới quê nên không biết.

-Chắc phải đặc biệt danh cho thầy là thầy ngốc mới được. Thầy ngốc!- Bảo Khang ôm bụng cười sặc, thiếu điều muốn lăn đùng ra cười luôn.

-Em muốn chết hả? - bản tính ôn nhu đã không còn, tức nước thì vỡ bờ thôi.

“Cá cắn câu rồi kìa”

“Cá rô phi to quá”

“Thầy được ba con rồi đó”

“Em được bốn con mà chẳng thèm nói nữa là...”

“Hơn nhau mỗi một con thôi”

Họ đã cùng nhau câu cá như thế đó. Thật trẻ con hết mức. Sau khi câu cá rồi đem về nhà, Bảo Khang tiếp tục dẫn Minh Huy đi tham quan làng quê. Người ta nói đúng: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”

Buổi chiều, bữa cơm cuối cùng của chuyến đi.

-Ngoại ơi! Đúng là cá mình bắt được nên ăn cũng cảm thấy ngon hơn!

Ngoại Bảo Khang cười:

-Tổ cha mày! Khéo ăn khéo nói dễ sợ.

-Thầy thôi cái trò nịnh bợ này được không?- Bảo Khang khó chịu.

-Nịnh hót gì chứ? Thầy nghĩ sao nói vậy thôi à.

Bảo Khang hết muốn nói với anh ta. Không hiểu vì sao từ khi về đây Bảo Khang suốt ngày luôn tìm có đầu khẩu với Minh Huy, chắc tại ghen tị do anh ta được bà quan tâm hơn cả mình.

Buổi tối hôm nay hai người đi ngủ sớm để mai còn đi về nữa. Chắc tại cả ngày đi nhiều nơi, làm nhiều thứ nên cả hai mệt hay sao mà mới vừa ngã lưng đã...ngủ say rồi.

31. Chương 31. Oh My God!

Chương 31: Oh My God!

Ngày giờ phút này đây, Bảo Khang và Minh Huy đã ngồi trên xe rồi. Chỉ mới nửa tiếng trước, họ đã nói lời tạm biệt tất cả mọi người dưới quê. Bảo Khang trong dạ như không có chuyện gì xảy ra, còn Minh Huy anh ta đang trải qua những nỗi tiếc khôn nguôi. Anh tiếc vì thời gian ở lại không được lâu, bởi lẽ anh đã có chút cảm tình với thiên nhiên và con người nơi đây, có chút kỉ niệm ở nơi này. Thoáng nghĩ như vậy thôi, anh bỗng trở nên “giả quân tử”, có chút yếu lòng mà rướm rướm nước mắt. Mọi người xung quanh để ý, không tránh khỏi bàn tán. Lời xì xào này đến tai Bảo Khang. Cậu lúc này mới để ý tới hành động bất thường đó:

-Thầy! Thầy có sao không?

Minh Huy lấy tay gạt nước mắt:

-À...đâu có chuyện gì đâu.

Bảo Khang hoài nghi:

-Thật là không có gì không? Thầy có chuyện gì cứ nói đừng giấu mãi trong lòng.

Lời nói này không ngờ có công dụng rất lớn, Minh Huy cũng chịu trải lòng mình:

-Thầy tiếc quá! Thầy thật sự có cảm tình với quê ngoại của em rồi. Thầy không nỡ rời xa mảnh đất đó.

Bảo Khang ngó người, tưởng có chuyện gì lớn lao, nào ngờ... Cậu thầm cười, thì ra anh ta là người có tình cảm thuộc dạng dạt dào, dễ xúc động như thế.

-Đừng khóc nữa! Mất hình tượng quá.

Bảo Khang vỗ vào lưng anh ta, vỗ về an ủi. Hành động không thể không nói là quá tình cảm. Bảo Khang đã trở về con người thật rồi: luôn sống tỉnh cảm và biết chia sẻ cùng người khác.

Cuối cùng họ cũng trở về tới nhà. Minh Huy từng bước khập khiễng, hụt hẫng đón taxi về nhà, còn Bảo Khang thì chờ ba tới rước. Đêm ấy, Bảo Khang ngủ không được, chợt nghĩ tới khoảnh khắc những hôm ngủ cùng anh ta dưới quê, lòng chợt mím cười tự mãn, trái tim đập như đang đánh trống. Cậu thầm cảm ơn trời đã inh được những ngày nghỉ tuyệt vời đến thế. Xong rồi, cậu hào hứng mở những tấm hình mà cậu đã chụp lên Minh Huy lúc ngủ trong điện thoại ra xem, miệng nhất nhất rằng anh ấy đẹp trai và dễ thương.

Ngày hôm sau, trở lại với việc học thường nhật. Minh Huy đã lấy lại tinh thần, tiếp tục công việc dạy học ở trường và gia sư cho riêng Bảo Khang.

Tại nhà Bảo Khang, có một thầy một trò...

-Oh my god! Qua chuyến đi vừa rồi thì em mới biết được thầy ngốc như thế nào. Tật xấu của thầy cũng bị em nắm hết. Oh my god! Oh my god! Không thể tin được.- Bảo Khang lè lưỡi chọc Minh Huy, lời nói ngày một chanh chua hơn, nhất là từ "Oh my god" nghe rợn người.

Minh Huy như bị sét đánh, tá hỏa:

-Oh my god cái gì chứ? Em không được đem chuyện này đồn cho cả trường biết!

Bảo Khang lắc đầu, lắc qua lắc lại:

-Oh my god là Oh my god!

Minh Huy mạnh giọng:

-Nếu em nói chuyện này ra đồng nghĩa với việc em muốn chết!

-Oh my god! Thầy giết học trò!- Bảo Khang không ngừng việc chế giễu thầy bằng cái từ chanh chua.

Minh Huy muốn lên tăng xông ngay tại chỗ:

-Học thôi! Chắc em chưa uống thuốc.

-Oh my god.

Minh Huy cốc đầu Bảo Khang, trừng mắt lên cậu ta mới chịu ngồi im mà học. Nhưng thỉnh thoảng vẫn không ngừng nói câu "Oh my god". Hành động kì dị này làm Minh Huy bó tay tuyệt đối nể phục.

Trước khi tạm biệt thầy, Bảo Khang nói nhỏ với Minh Huy:

-Thầy ơi! Em quên nói với thầy rằng em có lưu lại những khoảnh khắc cực kì thú vị của thầy!

Lời vừa dứt, khóa cổng và cháy nhanh vào nhà. Minh Huy ngoài này hơi bất ngờ, tay dùng sức đẩy cánh cổng. Biết được chuyện gì đang xảy ra, Minh Huy khó chịu, hét lớn "Oh my god! Phải chăng anh ấy bức xúc và muốn bức nức? Phải chăng câu xì-lô-ganh của Bảo Khang đã nhiễm vào đầu của Minh Huy?

32. Chương 32: Minh Huy Bị Khổng Chế

Chương 32: Minh Huy bị khổng chế

Trường học vốn là nơi đông người. Bảo Khang bước tới trường trong tâm trạng hết mức hạnh phúc, vui sướng. Cậu ta đêm hôm qua sau những phút gọi là trăn trở, đã nghĩ ra một ý tưởng không hề tồi đối với bản thân: Sao mình không lấy độc trị độc nhỉ? Minh Huy ơi, anh nhất định sẽ vì em mà tức đến phát điên thôi. Hãy đợi đấy!

Nụ cười trên môi Bảo Khang đầy giả tâm, chắc định làm chuyện hại người hử gì đây mà.

Minh Huy cầm đồng tài liệu bằng tay phải, tay trái cầm cặp đi về phòng giáo viên, trông cực mệt nhọc. Thấy Bảo Khang đang la cà đi phía trước cách mình không xa, anh ta liền muốn đứng trước mặt mà chỉnh Bảo Khang lại. Theo anh nghĩ, Bảo Khang đang có những dấu hiệu “nguy hiểm”, trong tương lai sẽ không còn coi trọng mình ra gì, cần phải chỉnh ngay, trước khi quá muộn.

-Này, Bảo Khang! Em đứng lại ngay!

Bảo Khang dừng lại:

-Có chuyện gì không thầy?

Minh Huy lên giọng:

-Thấy thầy mà không chào sao? Em quả thật cần được dạy bảo lại.

Bảo Khang chỉ tay vào mặt mình:

-Em? Thầy...khéo bắt lỗi quá!

-Đi lên phòng giáo viên ngay, viết kiểm điểm cho thầy!

Bảo Khang chẳng hiểu sao mình lại bị vậy. Đầu óc của cậu hoạt động hết công sức, cậu nghĩ rằng thời cơ đã đến cho kế hoạch thực hiện.

-Dạ, em sẽ đi!- giọng nói hơi muốn khinh người.

Minh Huy đắc ý, xem ra đã chỉnh được Bảo Khang rồi.

-Tốt! Đi theo thầy!

-Nhưng...

-Nhưng gì?

-Em không chắc rằng mấy tấm hình sẽ không được phát tán đi khắp trường.

Minh Huy đã bị Bảo Khang đưa điểm yếu ra khổng chế mình, bất động:

-Em...em dám sao?

-Cùng lắm chỉ bị khiển trách chứ đâu có gì.

Minh Huy trợn mắt:

-Em không có quyền đó.

-Em tự ình cái quyền đó.

Minh Huy lo lắng, sợ mất hình tượng trong đám nữ sinh của trường. Trước tình trạng tiến thoái lưỡng nan này, anh quyết định nhường Bảo Khang thì tốt hơn.

-Thôi được rồi, thầy chịu thua em đây! Em không lên phòng giáo viên đâu.

Bảo Khang tự mãn:

-Cảm ơn thầy! Xem ra thầy còn biết giữ gìn hình tượng. Chào thầy em về ạ!

-Khoan đã! Trước khi đi, thầy muốn nói cho em biết rằng em càng ngày càng giống một kẻ tiểu nhân rồi đấy. Thầy không biết em bị ảnh hưởng bởi ai nhưng hay mau bỏ tính đó đi.

Bảo Khang nghe những lời này, như nước đổ lá môn, liền không nhớ:

-Hẹn gặp thầy tối nay! Nếu đến trễ em không chắc mọi chuyện bình thường đâu, thưa thầy.

Minh Huy tức muốn nôn ra máu nhưng đành tiết chế cảm xúc, cương quá thì dễ gãy.

Đúng giờ học, Minh Huy đã có mặt tại nhà Bảo Khang. Anh ta muốn thưa chuyện với người lớn về sự thay đổi của Bảo Khang, nhưng nghĩ tình nghĩa nên không nói mà hy vọng sẽ chỉnh được em ấy.

-Thầy cũng đúng lúc đấy! So good!

Minh Huy hơi khó chịu:

-Thầy không ngang hàng với em đâu nhé!

Bảo Khang thấy vậy nên chuyển sang chuyện khác:

-Thầy ơi em khát nước. Thầy xuống nhà rót cho em được không?- Bảo Khang cười thâm trong dạ.

Minh Huy cáo gắt:

-Em có tay chân thì tự đi rót mà uống đi!

-Mấy tấm ảnh...

-Thôi, thôi để thầy đi rót.

Minh Huy “bằng mặt nhưng không bằng lòng” đi rót nước cho Bảo Khang. Xem ra việc dùng mấy tấm ảnh để bắt Minh Huy cung phụng cho cậu ta thật hiệu quả. Bảo Khang có chút đắc ý, thỏa mãn.

“Thầy ơi, em muốn ăn cái bánh”

“Thầy ơi, lấy cho em cuốn tập trên kia”

“Thầy ơi, tính giùm em cái này...”

“Thầy ơi, em đau vai quá, thầy có thể xoa bóp...”

“Viết chì tà rồi, sao giờ? Thầy...”

Hàng loạt yêu cầu bắt Minh Huy phải làm. Bảo Khang càng sai vặt càng hăng, được nước làm tới, sai Minh Huy từ việc nhỏ nhất. Minh Huy có chút tức giận, bất mãn, nếu không có mấy tấm ảnh đó chắc anh ta đã dạy cho Bảo Khang bài học để đời. Bảo Khang thật là làm cho người ta muốn chửi thề.

-Thầy ơi...

Bảo Khang chưa kịp nói gì hết Minh Huy đã nóng giận đập bàn một cái rõ to và mạnh:

-Em đủ rồi đấy!

Tiếng đập bàn cùng tiếng la lớn của Minh Huy làm kinh động ba mẹ Bảo Khang dưới này.

Bảo Khang thấy tình thế như vậy, liền sợ:

-Th...ây...

-Không thầy trò gì hết á. Em còn biết thầy là thầy của em nữa à? Thầy là ôsin để em sai vặt à? Bây giờ thầy không chịu nổi nữa rồi, mấy tấm ảnh đó em thích làm gì thì tùy em.

Bảo Khang muốn khóc trước những lời tức giận của Minh Huy:

-Thầy...em chỉ muốn nói là...hết giờ rồi mà.

Đoạn, có tiếng mở cửa...

33. Chương 33: Gia Có Gia Quy

Chương 33: Gia có gia quy

Có tiếng gõ cửa...

-Có chuyện gì vậy?

Ba Bảo Khang bên ngoài mở cửa vào, khuôn mặt đầy sát khí, quả thật muốn giết người mà. Giọng nói đầy giận dữ, mặc dù chưa biết chuyện gì.

Minh Huy và Bảo Khang hơi bất ngờ trước tình huống này, không biết phải nói sao và nói như thế nào.

-Hai đứa theo ta đi xuống đây!

Giọng nói vẫn không ngừng dọa chết người. Hai người nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh.

Theo yêu cầu, Minh Huy đã trình bày hết những nỗi uất ức của mình, kể cả việc cho rằng Bảo Khang ngày càng không biết trên dưới. Bảo Khang lúc này thấp thỏm lo sợ, thoáng vẽ ra tương lai đầy ảm đạm.

Ba Bảo Khang nhập tâm nghe từng lời từng lời của Minh Huy. Đợi anh ta nói xong, ông lập tức xử chuyện này.

-Bảo Khang! Mau quỳ xuống cho ba!

Bảo Khang nhanh chóng quỳ xuống, gương mặt tái mét.

-Con có muốn nói gì để biện hộ chưa mình không? Nói!

Tiếng cuối cùng lớn làm Bảo Khang giật mình, không thể kìm nước mắt, giọng ngắt quãng:

-Dạ...đúng là như...vậy...ba...à!

Ông tức tưởi không ngờ đứa con ngoan hiền biết phải trái lúc trước bây giờ là một đứa ăn nhĩ không kĩ như vậy. Trong lúc tức giận ông tiện tay cầm chiếc roi đã lâu không sử dụng quất vào người Bảo Khang một cái thật mạnh lên tiếng rõ đau, có thể để lại sẹo.

-Á...! Đau quá...mẹ ơi. Ba ơi con biết lỗi rồi.

Bảo Khang khóc như mưa, trông cực kì đau khổ, tiếng nấc ngày một lớn. Tay cậu ôm một bên cánh tay, chỗ bị quất trúng. Mẹ Bảo Khang thấy cảnh tượng này liền đau lòng, mẹ nào mà không thương con:

-Ông ơi, tha cho con một lần đi, nó biết lỗi của nó rồi mà.

Yêu cầu của bà tuyệt đối bị cự tuyệt:

-Không được! Phải dạy nó một lần cho đúng nghĩa để nó lấy đây mà không dám tái phạm.

Nói xong, ông quay sang Bảo Khang. Ông cũng rất đau lòng nhưng ở cương vị một người cha ông không cho phép mình mềm lòng bởi một phút mềm lòng có thể hại tiền đồ con mình.

-Roi thứ nhất vì tội không xem thầy ngang hàng với mình. Còn roi thứ hai vì cái tội dám dùng thủ đoạn để uy hiếp thầy của mình.

Nói xong, ông liền quất một roi. Lực của roi này còn mạnh hơn roi trước. Bảo Khang dùng tay đỡ nên roi đã trúng vào tay. Đau nhứt thấu xương, cậu khóc không thành lời, ôm tay mà chịu đựng. Minh Huy ngoài này, thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy có lỗi:

-Như vậy là được rồi, bác không cần phải đánh thêm. Bảo Khang đã biết lỗi rồi. Hãy để cháu từ từ dạy lại em ấy.

-Không được! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Cháu không cần phải xin giúp nó. Roi thứ ba cho tội phụ lòng tốt của thầy!

Roi thứ ba còn mạnh hơn roi thứ hai, trúng vào lưng sống. Trên người Bảo Khang đầy vết thương rướm máu. Cậu đau đến tận tủy, không ngừng khóc.

Ba Bảo Khang nói lần cuối:

-Qua chuyện này, con hãy tự kiểm điểm bản thân mình đi. Nếu không sửa đổi, lần sau lập tức dọn đồ ra khỏi nhà.

Đợi ba Bảo Khang rời khỏi, mẹ cậu và Minh Huy lại gần đỡ Bảo Khang dậy. Bảo Khang gần như kiệt sức đi không nổi. Minh Huy tự dưng cảm giác như đang có vết dao khứa vào trái tim mình, giọng ân cần:

-Em có đau lắm không?

Bảo Khang hất cánh tay Minh Huy ra, không trả lời câu hỏi của anh ấy, bộ mặt không thêm quan tâm mà òa vào lòng mẹ cậu khóc thật lớn:

-Mẹ...Ơi...con đau quá.

Mẹ Bảo Khang xoa đầu Bảo Khang:

-Đừng khóc nữa, mẹ cũng đau lòng lắm. Cha con cũng thiệt máu lạnh, dù gì cũng là con mình. Lên lầu mẹ thoa thuốc giảm đau nhe con.

Bà dìu Bảo Khang lên lầu, Minh Huy muốn giúp đỡ nhưng phần vì thấy mình bị cô lập, phần vì không biết đối mặt ra sao nên nhanh chóng rời khỏi nhà.

Về nhà nhưng trong lòng còn bất an, lo lắng lắm: Không biết em ấy đã ngủ chưa? Có còn đau không? Có bị sẹo không? Có còn giận mình không? Nghĩ tới đó thôi, Minh Huy lại tự trách mình đã quá nóng nảy nên mới để xảy ra chuyện này.

34. Chương 34: Giận

Chương 34: Giận

Bảo Khang suốt đêm đó đau đớn không ngủ được. Từng vết sẹo dày xé tâm can cậu. Cậu khóc thầm, khóc không cho ai biết, nghe thấy. Cậu cảm thấy cả thế giới như đã bỏ rơi mình, cảm thấy cả thế giới như đang sụp xuống. Cậu giận Minh Huy nhiều lắm, nhưng cũng không một lời oán trách vì nguyên nhân cốt lõi không nằm ở anh ta.

Hôm nay Bảo Khang đến trường trong tình trạng vô cùng mệt mỏi. Cơn đau tuy có dịu đi, nhưng nó vẫn còn âm ỉ. Đi tới đâu, ai cũng chú ý cậu. Tựa như miếng băng trên người cậu như là một thứ gì đó rất lạ vậy. Hồ thẹn vô cùng, Bảo Khang nhanh bước vào lớp.

Vào đến lớp nào ngờ đầu yên phận, Bảo Khang không ngờ rằng bạn bè lại chơi tốt đến độ chọc cậu ra mặt luôn. Cậu có chút suy nghĩ bị quan, nghĩ rằng người tốt trên đời này chỉ có mẹ của cậu.

Cậu không thêm nói chuyện với ai, chỉ lặng thinh ngồi đó như khúc gỗ khô.

“Bảo Khang! Lên phòng giáo viên có việc kìa!”

Lớp trưởng thông báo với Bảo Khang. Cậu ta nghe vậy, có chút phiền hà. Đang giữa lúc này mà thầy cô nào muốn gặp mình vậy?

Bảo Khang lê từng bước lờ mờ, cuối cùng cũng xách mông đến trước phòng giáo viên. Không ngờ, người muốn gặp Bảo Khang lại là Minh Huy. Đang lúc này, Bảo Khang có ý bỏ chạy nhưng đã bị Minh Huy níu áo lại.

-Này! Sao lại tính bỏ chạy như vậy?

Bảo Khang đẩy nhẹ tay Minh Huy ra:

-Thầy tìm em có việc gì không?

-À...Chuyện tối qua...

-Chuyện tối qua thầy đừng nhắc tới nữa. Em không muốn nghe. Nếu thầy gặp em chỉ vì chuyện này thì em xin phép được về lớp.

Minh Huy hiểu được tâm lý của Bảo Khang lúc này:

-Cho thầy xin lỗi! Nếu thầy không nóng nảy thì đầu có...

-Không phải tại thầy đâu ạ! Thưa thầy em về!

Bảo Khang vừa dứt lời, nhanh chóng gặt đầu rồi định về lớp.

“Á...”

Bảo Khang ôm tay la một cách đầy đốn đau. Chưa kịp bước bước đầu tiên, cậu đã bị Minh Huy anh ta kéo lại. Nhưng không may, Minh Huy lại nắm ngay tay bị đánh trúng của Bảo Khang với sức kéo kha khá mạnh. Minh Huy lo lắng ra mặt:

-Em...vẫn còn đau à?

Bảo Khang rướm rướm nước mắt:

-Không...sao...đâu...ạ!

Tiếng nói chịu ảnh hưởng của tiếng nấc, nên không được suôn sẻ mà đứt khúc, gập ghềnh.

-Đừng có giấu thầy! Lại đây, cho thầy xem nào!

Bảo Khang lau giấu nước mắt, vội vã đi về lớp mặc cho thầy Minh Huy anh ta đang mãi miết nhìn theo.

Thấy như vậy, Minh Huy lại càng trách mình hơn, nhận tất cả lỗi là của mình: Tất cả là lỗi tại thầy. Thầy xin lỗi em Bảo Khang à! Hãy hiểu cho thầy.

Minh Huy thở ngắn thở dài chán trường...

Bảo Khang tình trạng ngày càng tồi tệ hơn. Cậu không muốn về lớp nữa, bởi vì trong mắt cậu lúc này đều rất chán. Nơi mà cậu có thể đi ngay lúc này, không nơi nào khác ngoài khuôn viên sau trường. Cậu ngồi đó, lại trầm ngâm. Đôi lúc lại sờ vào vết thương trên người mình, rồi há miệng đau đớn, trong rất đáng thương.

Minh Huy đứng ở đằng xa đi lại gần:

-Sao lại ngồi ở đây? Xem kìa, trông em còn đau lắm!

Bảo Khang nhìn thấy mặt Minh Huy, như gặp phải thú lạ, tìm cách tránh xa. Bảo Khang không màn đến hậu quả, bỏ qua lời nói của Minh Huy, đi thật nhanh về lớp. Minh Huy hiểu nên cũng không đuổi theo, chỉ làm mọi chuyện trở nên phức tạp mà thôi.

35. Chương 35: Định Giận Anh Đến Bao Giờ?

Chương 35: Định Giận Anh Đến Bao Giờ?

Minh Huy biết rằng Bảo Khang đang thật sự giận mình, có điều không nói ra. Minh Huy thoáng nghĩ rằng nội tâm Bảo Khang đang có sự giằng xé giữa “ghét ra mặt” hay không mà thôi. Đến gần ấy suy nghĩ thôi, Minh Huy đã cảm thấy hữu khí vô lực rồi.

Hôm nay, trong dự định của Minh Huy, anh ta phải đến nhà Bảo Khang thật sớm.

“Sao mình lại phải làm như vậy? Xin lỗi em ấy à? Chung quy lại, lỗi cũng đâu phải của riêng mình? Nhưng em ấy cần sự xin lỗi... Cái gì thế? Suy nghĩ cái gì thế này?” Minh Huy hươ tay hươ chân làm rối cả tóc. Đứng nhìn hình hài của chính mình trước gương, anh ta khê lắc đầu: Sao lại bối rối thế này?

Nhất nhất anh không biết sao lại làm như vậy, bây giờ anh đang đứng trước cổng nhà Bảo Khang. Còn tận hai mươi phút nữa mới tới giờ dạy. Sau hồi quyết định khó khăn, dù gì cũng đã tới rồi, sớm thì có sớm nhưng không hối hận, tay anh dứt khoát nhấn chuông.

Bảo Khang trên này nghe thấy tiếng chuông, lướt nhìn từ cửa sổ. Anh ta đã đến rồi sao? Sớm vậy? Lần này Bảo Khang quyết định không xuống mở cửa. Minh Huy thấy mẹ cậu ra mở cửa có đôi chút bất ngờ cùng lạ lắm, bởi thường khi Bảo Khang là người đón tiếp mình đầu tiên.

Giữ nguyên nét mặt ấy, anh bước vào phòng Bảo Khang. Giọng trầm:

-Chào em!

Bảo Khang đã ngồi ở bàn học, tập vở đã sẵn sàng, chỉ gật gật đầu như vậy thôi. Thái độ vừa rồi làm Minh Huy tuyệt đối thất vọng.

-Sao vậy? Thường ngày em rất nồng nhiệt đón anh mà?

Bảo Khang nhạt giọng:

-À...tại hôm nay em không được khỏe.

Lời vừa nói ra, trong lòng Minh Huy đã biết đó chỉ là cái cớ mà thôi.

-Một sao? Thôi, bắt đầu thôi.

Minh Huy đã thật sự buồn, cho rằng không khí hôm nay thật ảm đạm, tẻ nhạt. Ý nghĩ là sẽ mở lời xin lỗi trước, lập tức “tự trọng” dập tắt ngay.

Bảo Khang mang một bộ mặt nạ hoàn toàn mới: Lạnh lùng và nghiêm nghị. Bộ mặt nạ này sử dụng trong bao lâu đây? Câu hỏi giản đơn được đặt ra.

Thời gian cứ trôi qua như vậy. Bảo Khang tiết kiệm lời một cách tối đa, ngay cả cái nhìn, cái cười cũng không thêm dành cho anh ta. Minh Huy hôm nay không được tập trung, đầu óc đang tìm đáp án để giải quyết nút thắt này. Anh nhận định rằng nó còn khó hơn chứng minh một định lý Toán học.

Ngày chủ nhật, cũng vậy thôi. Minh Huy lại ra công viên thư giãn. Nếu lúc này không gặp Bảo Khang, mọi chuyện anh đã tạm quên.

-Này! Bảo Khang. Đi đâu thế?

Bảo Khang dừng lại trên lối dẫn, nhẹ nghiêng đầu nhìn về cánh tay đang giơ về phía mình. Khoảng cách không xa lắm. Cậu gật đầu nhanh rồi thản nhiên bước tiếp. Minh Huy như có ma lực hấp dẫn, chạy đuổi theo Bảo Khang:

-Định giận anh tới bao giờ đây?

Câu hỏi làm cậu ta khựng người lại. Đường như chết lâm sàng, Bảo Khang nghen thốn tìm đáp án: Tại sao mình lại giận như thế?

Minh Huy dần tiến về gần Bảo Khang, mặt đối mặt, đặt hai tay lên vai Khang:

-Hãy dừng lại đi! Như thế là đủ rồi.

Bảo Khang ngơ người lắng nghe thật kĩ lời nói này, cảm thấy có lí nhưng vẫn biện chứng cho sự mù quáng của mình:

-Em đâu có giận đâu. Chỉ tại lúc này trong em không được khỏe.

-Em nói dối!

Minh Huy kích động, lực đè lên vai mạnh đột ngột khiến Bảo Khang nhăn mày nhíu mặt vì cái đau của vết thương lại trỗi lên. Nó cứ âm ỉ kéo dài. Nhận ra được điều này, anh ta buông tay ra.

-Thầy mong là qua hôm nay, ngày mai chúng ta sẽ trở lại như ngày trước.

Nói xong lẳng lặng bước đi. Gương mặt anh ta lộ rõ muộn phiền, âu lo.

36. Chương 36: Quy Cũ

Chương 36: Quy cũ

Bảo Khang thức dậy, tinh thần rất rất là tốt. Bước dậy, cậu đón ngày mới trong cái rạo rức khó tả.

Con đường đến trường hôm nay, cậu cho nó rất ngắn. Hàng cây bên đường, cậu cho nó rất gần gũi. Dòng người tấp nập, cậu cho nó là nguồn gốc của phấn khích. Và, vướng mắc ngày hôm qua, cậu xem tựa như là gió: thoáng đến rồi lại lướt qua để lại nhiều dư vị đến tận cùng cuộc đời.

Phải kể đến tối đêm qua, Bảo Khang đã trăn trở suốt đêm. Cậu tự mình nhìn nhận lại mình, xem lại một lượt tất cả những gì đã xảy ra. Cậu cảm thấy rằng mình đang có lỗi cần được sửa. Quyết định cậu sẽ là Bảo Khang như hôm nào và sẽ không giận thầy Minh Huy nữa.

Minh Huy anh không thuộc dạng người quá tốt nhưng không tồi khi nói anh ta là người tốt hiếm có. Đại loại như bây giờ anh ta không chấp nhất chuyện cũ với Bảo Khang.

Bảo Khang kết thúc một ngày học tập. Tuy có mệt cũng không quên tới thầy Minh Huy. Cậu cảm thấy cần xin lỗi, gọi điện sao, nhắn tin sao, cậu quả thật như thằng ngốc chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. VẬU bắt đầu lên mạng tra cách xin lỗi người khác hiệu quả mà không quá khó để nói. Tra đi tra lại, rốt cuộc cũng không tìm được cách nào thích hợp. Ngữ cảnh này chẳng hề khác với câu “Chờ người tới giúp chỉ bằng tự mình giúp mình”.

Cậu quyết định làm theo cách của mình, tức là để mọi chuyện tự nhiên như chưa hề có gì xảy ra sẽ tốt hơn gấp bội cái cách xin lỗi. Nếu xin lỗi, không khéo lại khiến mọi chuyện trở nên rối tung.

Ngày hôm sau, thứ ba, Minh Huy theo lịch có giờ dạy kèm ở nhà Bảo Khang.

-Thầy...Em muốn...

Minh Huy trơ tròn mắt:

-Sao? Em cứ mạnh dạn. Ý kiến gì sao?

-Thầy... Hãy xem như mọi chuyện chưa từng tồn tại nhe thầy!

Bảo Khang lấy lại can đảm sau những lời e dè lúc nãy. Minh Huy nghe vậy cũng hiểu được ý em ta muốn nói:

-Chuyện đó à? Thầy không còn bận tâm nữa đâu. Chỉ cần em đền bù lỗi như vậy nữa là được.

Bảo Khang liền mừng, gật đầu đầu cảm tạ:

-Cảm ơn thầy nhiều lắm a! Em hứa sẽ không có lần hai. Suy đi tính lại cho cùng, thầy vẫn thiệt thòi hơn. Đã làm đúng mà còn nhận mình sai, mà còn một cách không xứng đáng nhận được thái độ vô tâm của em.

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang:

-Em hiểu được vậy là tốt rồi. Đã lâu rồi thầy không được nhìn thấy một Bảo Khang ngoan ngoãn, hiền lành, dễ thương như vậy. Hãy cố gắng giữ dáng vẻ này.

Hai người cười, hai con mắt nhắm híp lại nhìn nhau, trông rất nhẹ nhàng.

Thế là mọi chuyện đầu lại vào đấy. Mọi chuyện cứ liên tục xảy ra nhưng có phải luôn nhẹ nhàng, buồn ngủ đến vậy?

Bảo Khang đang tập trung khí lực vào bài toán Minh Huy vừa cho. Dù cho tập trung cỡ nào, cậu ta vẫn không thể không thấy được cái nhìn khó hiểu mà Minh Huy liên tục đổ dồn về phía mình. Định không để ý, nhưng thấy tình hình có vẻ không được bình thường, Bảo Khang quyết định tìm hiểu. Trước khi hỏi, cậu ta vỗ lưng thầy một cái như để trấn tĩnh thần kinh thầy lại:

-Thầy...sao nhìn em đến như vậy? Mặt em dính thứ gì à?

Minh Huy cười:

-Thầy muốn hỏi em chuyện này... Em sẽ nói thật chứ?

Bảo Khang hơi bất ngờ, thầy muốn hỏi gì mà có vẻ cẩn mật thế:

-Nếu không liên quan đến vấn đề nhạy cảm, bí mật tuyệt đối, em sẽ chẳng có lí do gì để nói dối.

Minh Huy cú nhẹ lên đầu Bảo Khang:

-Nhạy cảm cái gì chứ? Đúng là đầu óc sâu bọ! Em có chút hạ lưu rồi đó.

Giọng cười đầy châm chọc của Minh Huy làm cậu ta ngượng vô cùng. Là bản thân tự nghĩ lung tung nên đáng bị chế nhạo. Đúng thật là Khang của lúc trước, biết trước biết sau.

-Có chuyện gì thì thầy cứ hỏi đi!

Minh Huy chuyển sang bộ mặt nghiêm trọng, hình sự:

-Em...còn giữ mấy tấm hình đó không?

Câu hỏi tưởng chừng rất quan trọng, trông mong rồi thất vọng, Bảo Khang chẳng buồn trả lời một cách đầy không hứng thú:

-Còn...nhưng nếu thầy muốn em xóa nó thì em sẽ làm ngay.

-Không không! Em cứ giữ nó. Cứ xem đó như một kỉ niệm. Thầy tặng nó cho em, em muốn sử dụng sao cũng được. Nhưng phải nhớ rằng không được mang hình ảnh của thầy đi làm những việc đáng xấu hổ. Bảo Khang em nghe rõ chưa?

Bảo Khang thấy hài hước:

-Được rồi. Được rồi. Tâm nguyện này của thầy em sẽ đáp ứng.

Minh Huy hài lòng:

-Rất tốt! Thầy đặt niềm tin vào em.

Vừa dứt lời, Minh Huy còn quên một chuyện chưa nói:

-À mà này! Thầy quên mất chúng ta đã giao kèo những gì. Học ở nhà hay ở ngoài thì cứ gọi anh xưng em, ở trường thì bắt buộc phải gọi thầy xưng em một cách đầy tôn trọng.

Bảo Khang sờ sờ sau gáy:

-Em cũng nhém quên mất. Hay là vậy nè, sau này ai quên xưng hô không đúng thì bị phạt đi.

-Phạt gì?

-A....a...thì tùy người còn lại đi. Nếu em sau, tùy thầy ra hình phạt và ngược lại.

Minh Huy và Bảo Khang nhất nhất đều đồng ý, đưa tay ra móc nghéo.

Bầu trời đêm tĩnh mịch, sau tất cả thì cuộc đời cũng không lấy đi của ai bất cứ thứ gì. Hãy nhớ trân trọng mọi việc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-hot-boy>